

GALATYALILARA MEKTUP

Rod Harbottle

Galatyalılara Mektup

[Rod Harbottle](#)

Telif Hakkı/Copyright Rod Harbottle, 2014

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

ÖNSÖZ

Kimdi Galatyalılar?

Mektup neden yazıldı?

Mektubun Ayrıntıları

İnsan Çabası Mı, Tanrı Kayrası Mı?

Başlangıç ve Selam 1:1-5

Uyarı 1:6-10

TANRI HABERCİSİNİN SAVUNMASI

Tanrı'nın Çağrısı 1:11-12

Tanrı'nın Çağrısı 1:13-17

Tanrı'nın Çağrısı 1:18-24

Yeruşalem'deki Toplantı 2:1-10

Yeruşalem'deki Toplantı 2:1-10

Sevinç Getirici Haber Petros'un Önünde Savunuluyor 2:11-14

Tanrı Kayrası Herkesi Kapsar 2:15-21

Tanrı Kayrası Herkesi Kapsar 2:15-21

İMANLA İLGİLİ GERÇEKLER

İman Yaşamınıza ne Oldu? 3:1-5

İman Eden İnsanın Örneği 3:6-14

[İman Eden İnsan Örneği 3:10-14](#)

[Ruhsal Yasa Vaadi Ortadan Kaldırılmaz 3:15-22](#)

[Ruhsal Yasa Vaadi Ortadan Kaldırılmaz 3:15-22](#)

[Yasadan Özgürlük, Tanrı'ya Oğulluk 3:23-29](#)

[Yasadan Özgürlük, Tanrı'ya Oğulluk 3:26-29](#)

[Yasadan Özgürlük, Tanrı'ya Oğulluk 4:1-7](#)

[Gerisin Geriye mi Gideceğiz? 4:8-11](#)

[Dikkat Edin, Yoldan Şaşmayın 4:12-20](#)

[Dikkat Edin Yoldan Şaşmayın 4:17-20](#)

[Köle Kadının Oğlu, Özgür Kadının Oğlu 4:21-31](#)

[Özgürlüğünüzü Yitirmeyin 5:1-6](#)

[Özgürlüğünüzü Yitirmeyin 5:7-15](#)

[Özgürlük Yaşamı Ruh'tan Esinlenir 5:16-26](#)

[Özgürlük Yaşamı Ruh'tan Esinlenir 5:16-26](#)

[Özgürlük Yaşamı Ruh'tan Esinlenir 5:16-26](#)

[Birbirimizin Yükünü Taşıyalım 6:1-6](#)

[Yaşam Akımının Kaçınılmaz Ürünü 6:7-10](#)

[Son Uyarı 6:11-18](#)

ÖNSÖZ

Kimdi Galatyalılar?

Mesih'ten önce üçüncü yüzyılda Gal halkı doğudan göç edip Fransa'ya yerleşti. Bu halkın bir kolu göç sırasında Anadolu'da kalıp aşağı yukarı bugünkü Ankara ve Amasya illerini kapsayan bağımsız bir krallık kurdu. Daha geç bir tarihte Romalılar bu kralığa el koydu, Galatya eyaleti olarak imparatorluğa kattı. İsa Mesih öncesi 25 yılında Galatya eyaleti genişletildi. Konya ve Isparta bölgeleri eklendi. Bu iki bölgenin eski adları Likaonya ile Pisidya'dır (Elçilerin İşleri 13:13-14; 14:1-7).

Ama burada bir sorun doğar. Pavlus'un mektubu hangi bölgeye yazıldı? Kuzeyde bulunan eski Galatya'ya mı yoksa sonradan eyalete eklenen güney bölgeye mi? Buna kesin bir yanıt verilemez. Ancak Elçilerin İşleri bölüm 13 ile 14'ü okuduğumuzda Pavlus'un güney bölgeyi gezip orada birçok kilise topluluğunu kurduğunu görürüz. Buna karşı kuzey bölgeyi ziyaret etmesinden söz edilmemektedir.

Mektup neden yazıldı?

Haberci Pavlus Mesih'ten aldığı yetkiyle Galatya eyaletine bağlı Pisidya Antakya'sında Mesih'in kurtuluş müjdesini duyuruyordu. (Bu eski kentin harabeleri Isparta'ya bağlı Yalvaç ilçesine yakındır). Konuşmasını sona erdirirken şunları söyledi: "Şu gerçek sizlerce bilinsin: İsa'nın aracılığıyla sizlere günahların bağışlanacağı bildiriliyor. Musa'nın yasası aracılığıyla kötülüklerin tümünden doğrulukla donatılmadınız. İsa'ya iman eden herkes doğrulukla donatılacak" (Elçilerin İşleri 13:38,39). Yahudiler'in dua evi olan sinagogtaki toplantı dağılınca "Yahudiler'den ve tanrısayar inanlılardan birçoğu Pavlus'la Barnabas'ın ardı sıra gittiler. Pavlus'la Barnabas onlarla konuştular, Tanrı kayrasında süreklilik göstermeleri için kendilerini inandırdılar. Öbür Şabat günü neredeyse tüm kent Tanrı Sözü'nü dinlemek için bir araya geldi. Yahudiler bu yoğun topluluğu görünce kıskançlıkla doldular. Pavlus'un söylediklerine karşı direndiler, birçok aşağılayıcı söz söylediler" (Elçilerin İşleri 13:43-45).

Bu durum karşısında Pavlus'la Barnabas Tanrı'nın Sözü'nün ilkin Yahudiler'e bildirilmesi gerektiğini söylediler. Ama Yahudiler'in bunu bir yana ittikleri ve kendilerini sonsuz yaşama yaraşır saymadıkları için uluslara yöneceklerini açıkladılar. Bunu yapınca uluslardan birçok kişi iman etti. Yahudilerse Pavlus'la Barnabas'a karşı saldırı düzenlediler, onları bölgelerinden dışarı attılar.

Pavlus'un Galatya eyaletine bağlı Konya kentindeki tanıklığı buna benzer bir sonuç aldı. Yahudi ve Yahudi olmayan birçok kişi iman etti. İman etmeyen Yahudiler Pavlus'la Barnabas'a karşı kötülük hazırlarken Listra ve Derbe adlı yerlere kaçabildiler. Oysa Listra'da da onlara rahat yoktu. Antakya'yla Konya'dan yetişen Yahudiler toplulukları kandırdılar. "Pavlus'u taşa tuttular. Onu ölü sanarak kentten dışarıya sürüklediler. Öğrenciler çevresinde toplanınca, Pavlus ayağa kalkıp kente girdi" (El.İşleri14:19-20).

Listra'dan gittikleri Derbe kentinde "Sevinç Getirici Haber'i müjdeleyip birçok öğrenci kazandıktan sonra Listra'ya, Konya'ya ve Antakya'ya döndüler. Öğrencilerin canlarını destekledikten, imanda durmaları için onlara öğüt verdikten sonra, 'Bizim birçok acıdan geçerek Tanrı'nın Hükümranlılığı'na girmemiz gerekiyor' dediler. Her bir kilisede onlara İhtiyarlar atadıktan sonra, oruç tutarak dua ettiler ve bu adamları onların iman edip güvendikleri Rabbe bıraktılar" (El.İşleri 14:21-23).

İmana gelmiş Yahudiler ile Yahudi olmayanlardan oluşan bu kilise topluluklara ne oldu acaba? Bunlar Galatyalılar'a Mektub'u alan kiliselerse mektuptan şöyle bir gelişmeyi çıkarabiliriz. Pavlus'a olduğu gibi iman etmeyen Yahudiler'den baskı gördüler. Bir de imana gelmiş Yahudiler bu baskıyı ortadan kaldırmak için inanç konusunda iman etmeyen

Yahudiler'in görüşlerine ödün vermeye başladılar. Düşünceleri şöyle bir doğrultuydu herhalde: "Evet, hamdolsun İsa'ya Mesih olarak iman ettik. Bunun yanı sıra, Musa'ya verilen ruhsal yasayı uygulamaya devam edersek, İsa'ya iman etmeyen Yahudiler belki bize baskı yapmazlar. Aramızda Yahudi olmayan Mesih inanlıları olmasaydı durum kolay olurdu. Oysa bizim onlara kardeş olmamıza son derece kızıyorlar. Şunu yapalım: Yahudi olmayan kardeşlerimizi sünnet edelim. O zaman onlar Yahudi inancına dönmüş sayılırlar. Böyle bir durumda bize baskı yapanlar bize karşı bir şey diyemeyecekler. Hatta sevinecekler, Yahudiliğe birçok kişi kazandırdık diye."

Kesin olarak bilmemekle birlikte yukarıda ana hatlarını çizdiğimiz duruma benzer gelişmelerin yer aldığını sanmak yerindedir. Pavlus böyle gelişmelerden haber alınca elimizdeki Galatyalılar'a Mektub'u Galatya bölgesindeki kiliselere yazdı.

Yahudileştirme akımının çok baskılardan geçerek yaydığı Sevinç Getirici Haber'e büsbütün ters düştüğünü bildiği için Pavlus, bu akımı durdurmak amacıyla mektubu yazdı. Mektuptan şu kısa alıntı bunu apaçık belirtir:

"Dinleyin, ben Pavlus sizlere diyorum ki, sünnet edilerseniz Mesih'in size bir yararı kalmaz. Sünnet edilen herkese bir kez daha vurguluyorum: O kişi tüm ruhsal yasayı tutmaya zorundadır. Ruhsal yasa aracılığıyla doğruluk donatılmak isteyen sizlerin, Mesih'le ilişkiniz kopmuştur. Tanrısal kayradan ayrı düşmüş bulunuyorsunuz. Bize gelince, Ruh bağlılığında, imandan oluşan umutla doğruluk gözlemekteyiz. Çünkü Mesih İsa bağlılığında olana ne sünnet edilmenin, ne de sünnet edilmemenin bir yararı vardır. Önemli olan, sevgi yoluyla etkisini belirten imandır"

(Galatyalılar 5:2-6).

Mektubun Ayrıntıları

GALATYALILARA MEKTUP

İnsan Çabası Mı, Tanrı Kayrası Mı?

Başlangıç ve Selam 1:1-5

¹Ne insanlarca ne de insan aracılığıyla atanan haberci Pavlus'tan. İsa Mesih ve O'nu ölümler arasından diriltten Baba Tanrı tarafından atanmış olan Pavlus'tan. ²Ben ve benimle birlikte bulunan tüm kardeşler Galatya'daki kilise topluluklarını selamlarlar. ³Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere kayra ve esenlik olsun. ⁴Bizi şimdiki kötü çağdan kurtarmak için, Tanrımız'ın ve Babamız'ın istemi uyarınca, Mesih günahlarımıza karşı kendisini sundu. ⁵Tanrı'ya çağlar çağı yücelik olsun. Amin.

Açıklama

Pavlus, mektubunu açarken o çağın alışılmış mektup başlama biçimini kullandı: "Pavlus Galatya'daki kilise topluluklarına selam." Bunun yanı sıra, yazdığı konulara uygun eklemeler yaparak bu biçimi genişletti.

Birinci ayet tümünü "Pavlus" kelimesiyle ilgili bir açıklama yapmak için kullanır. Pavlus tanıdığı inanlılara kendini tanıtmak gereğini neden duysun? Bunun nedeni, Yahudileşme hareketini yürütenlerin Pavlus'un Sevinç Getirici Haber'i yayma yetkisini yıkma çabasında yatar. Bu kişilerin iddiaları şöyleydi: "Pavlus gerçek bir haberci değildir. İsa Mesih'le gezen on iki gerçek habercinin arasında bulunmadı. Onun böyle öğretmeye yetkisi yoktur."

Haberci gönderilen anlamındaki "apostolos" kelimesinin çevirisidir. Haberciler Mesih'in Sevinç Getirici Haber'i yayma işine atayıp gönderdiği öğrencilerdi. Pavlus burada kendisinin İsa Mesih ve O'nu ölümler arasından diriltten Baba Tanrı tarafından atandığına dikkat çeker. Pavlus Tanrı katına yükseltilen Rab İsa'yı Şam yolunda gördü, O'nun kendisiyle konuştuğunu duydu. Bu olayın anlamını Pavlus'a açıklayan Hananya, "Atalarımızın Tanrısı seni kendi istemini tanımaya, Hak Olan'ı görmeye ve kendi ağzının sesini duymaya atadı" dedi. "Çünkü sen gördüğün ve duyduğun şeyler üzerinde tüm insanlara O'nun için tanıklık edeceksin" (E.İşleri 22:14-15).

Evet, Pavlus Mesih'i gördü, O'nun tarafından gönderildi. Her ne kadar Mesih'i ölümden dirilişinden sonra görmüşse de, yine gerçek haberci olmaya hakkı vardı. Haberciler Mesih'in dirilişine tanık olmaya çağrılmışlardı. Pavlus İsa Mesih'in yükselişine de tanıktı. İsa'yı ölümler arasından diriltten Baba Tanrı Pavlus'u bu özel göreve atadı. İnsanlar ona böyle bir yetki veremezdi. Pavlus "ne insanlarca ne de insan aracılığıyla

atanan" haberciydi.

İkinci ayette Pavlus, kendisiyle birlikte bulunan kardeşleri yazdığı selam sözüne katar. Bunu yapmakla savunduğu inancın yalnız kendi tarafından değil, başka kardeşler tarafından da paylaşıldığını belirtir. Eğer mektubun yazılışıyla ilgili görüşümüz doğruysa, değindiği bu kardeşler Antakya'da bulunan ve Pavlus'la birlikte çalışan kardeşlerdi (E.İşleri 13:1-3; 14:27,28). Bu Hatay'daki Antakya'dır.

Pavlus selam sözünü Galatya'daki kilise topluluklarına yöneltir. Önsözde vurguladığımız gibi, Elçilerin İşleri yalnız Pavlus'un Romalılar tarafından sonradan eklenen Galatya'nın güney bölgelerinde kilise topluluklarını kurduğundan söz eder. Elbette kuzey bölgeye kaydedilmeyen ziyaretler yapmış olabilirdi. Orada da kiliseler kurmuş olabilirdi. Ama bu konuda kesin bilgimiz bulunmadığından kesin bilgimizin olduğu konulara ağırlık vermemiz yerinde olur. Bu nedenle Pavlus'un yazdığı toplulukların bu güney bölgede bulunduğu doğrultuda hareket ediyoruz.

Kıbrıs'tan Anadolu'ya gelen Pavlus'la Barnabas Antalya ilinde bulunan eski Perge kentinden sonra Pisidya Antakyası'na gitti. (Harabeleri Isparta'ya bağlı Yalvaç ilçesindedir). Antakya'da bir imanlılar topluluğu oluştu. Konya'ya kaçmak zorunda kalan Pavlus'la Barnabas orada da bir topluluk kurdu. Yine kaçmak zorunda kalınca Listra'da müjdeyi duyurdular. Orada da iman eden bir topluluk oluştu. Listra'nın konumu için birçok yer öne sürülmüştür. Kesin olarak bilmemekle birlikte Konya ile Karaman arasındaki karayolu üzerinde bulunan ve yakın bir zamana kadar İlistra adıyla tanınan Yollarbaşı Köyü olduğunu sanırız. Yine Yahudiler'in baskısı yüzünden Derbe'ye kaçan Pavlus'la Barnabas çalışmalarının sonucunda orada da bir topluluğun oluştuğunu gördüler. Derbe'nin harabelerinin Karaman'ın kuzeyinde 20 kilometre uzaklığındaki Kerte Hüyük'te olduğu sanılmaktadır.

Pavlus'la Barnabas Derbe'den ayrıldıktan sonra "Listra'ya, Konya'ya ve Antakya'ya döndüler. Öğrencilerin canlarını destekledikten, imanda durmaları için onlara öğüt verdikten sonra, 'Bizim birçok acıdan geçerek Tanrı'nın Hükümrânlığı'na girmemiz gerekiyor' dediler. Kilise topluluklarının her birine İhtiyarlar atadıktan sonra, oruç tutarak dua ettiler ve bu insanları iman edip güvendikleri Rabbe bıraktılar" (E.İşleri14:21-23).

Pavlus'un bu toplulukların ruhsal gelişmesine verdiği önemi dikkate alalım. Onları bir daha ziyaret etti. Ruhlarını güçlendirecek Tanrı sözlerini söyledi. İmanda durmalarını öğütledi. Bu müjde gezisinde kendisinin sık sık uğradığı baskılara değinerek onların da Mesih için tanıklık verenler olarak baskılara uğrayacaklarını bildirdi. Bunu önceden bilmeleri, böyle acıları karşılamak için hazır olmaları bakımından çok yararlıydı. Topluluklar olarak

düzenli bir gelişmeden geçmeleri için Pavlus kilise topluluklarının her birine İhtiyarlar atadı.

Pavlus İhtiyarlar atadığı zaman bunu geliş güzel bir biçimde yapmadı. Oruç tutup dua ederek gerekli nitelikleri taşıyan, Rabbe içten bağlı adamları seçti. Dua ederken Rabbin bu konudaki isteğini öğrendiğine o denli güven taşıyordu ki, atadığı kişilerin Kutsal Ruh tarafından da atandığını diyebilecek durumdaydı. Nitekim daha geç bir tarihte kendisiyle görüşmek için Miletos'a gelen Efes kilisesi ihtiyarlarına şunu diyebiliyordu: "Kutsal Ruh'un sizi Gözetici atadığı tüm sürüyü -Tanrı'nın kilise topluluğunu- gütmeye dikkat edin" (E.İşleri 20:17-28). Oysa Pavlus bu kişileri Efes'teki topluluğunu kurarken atamış olsa gerek (E.İşleri 19:1-41).

Pavlus'un ihtiyarlarda aradığı niteliklerin hangileri olduğunu kendisinin bu konuda Titus'a verdiği yönergelerden anlayabiliriz: "Atayacağın İhtiyar kınamasız biri, tek kadının kocası olmalı; aşağılık tutumla suçlanmayan, ya da başkaldırmayan imanlı çocukların sahibi olmalı. Çünkü Tanrı işlerini yöneten biri niteliğindeki Gözetici'nin kınamasız olması gerekir. Kendini öne sürmemeli, kanı başına sıçramamalı, içkiye düşkün olmamalı, kaba kuvvetten kaçınmalı, paragözlülükten irak durmalı. Konuksever, iyiliği benimser, ağırbaşlı, adaletli, kutsal, tutkularına üstün gelen, öğretinin güvenilir sözüne candan sarılan biri olmalı. Öyle ki, hem sağlıklı öğretide eğitime gücü olsun, hem de karşı çıkanları yalanlayabilsin" (Titus 1:6-9; aynı konu için 1.Timoteos 3:1-7 ayetlerine bakınız).

İhtiyarlar tüm imanlıların yararını arayan Gözeticiler olacaktı. İyi Çoban olan Rabbimiz İsa'dan esinlenerek inanlılar sürüsünü birer ruhsal çoban niteliğinde güdeceklerdi. "Tanrı sürüsüne çobanlık" ederken "bunu zorunluk altında gibi değil, Tanrı önünde candan ve gönülden" yapacaklardı. Yönetimleri altına verilenlere egemen kesilmeyerek "sürüye örnek" olacaklardı (1.Petros 5:1-4). Pavlus'la Barnabas atadıkları kişilerin altına girdikleri büyük sorumluluğu bilerek onlar için oruç tutup dua ettiler. Onları güvendikleri Rabbin koruyuculuğuna bıraktılar. Böylece Galatya kilise toplulukları kuruldu.

Ayet 3'te Pavlus o çağın alışagelmış selam sözü yerine, selamladığı topluluklara kayra ve esenlik diler. Kayra, Sevinç Getirici Haber'in en önemli kavramlarından biri, belki de en önemlisidir. Kayra Tanrı'nın kayırması, insanlardan hiçbir karşılık beklemeden onlara bol bol iyiliklerini vermesidir. İnsanların bu iyiliklere hiç layık olmadıkları ve onları ödeyecek durumda bulunmadıkları belirgindir. Buna karşın Tanrı, sevgisinin aşırı zenginliği nedeniyle iyiliklerini insana bol bol bağışlar. "Çünkü iman ederek kayrayla kurtulmuş bulunuyorsunuz. Bu kendi başarınız değil, Tanrı armağanıdır. Kişinin yaptığı işler nedeniyle değildir. Öyle ki, kimse övünmesin" (Efesoslular 2:8,9).

Kayraya kavuşan kişi Tanrı'yla barış bulur. Bütün düşmanlığın ve dargınlığın ortadan kalktığı bu hoş ortam kişiyi sürekli esenliğe kavuşturur -Tanrı huzurunda ve kendi iç varlığında esenlik. Ruhsal esenlik her tür kötü koşul altında kendini sürekli sakinlik ve güven olarak gösterir.

Pavlus Galatya toplulukları için kayra ve esenlik dilerken bunların ancak onları yüce bir baba sevgisiyle seven göksel Baba olan Tanrı'dan geldiğini bilir. Bu nedenle, "Babamız Tanrı'dan.. sizlere kayra ve esenlik olsun" diye yazar. Tanrı'yı Babamız olarak tanımamız, O'nu bize Baba olarak tanıtan İsa Mesih'ten kaynaklanır. Kayra ve esenliğe kavuşmamız da ancak İsa Mesih aracılığıyla. Tüm kayra ve esenlik kaynağı Babamız Tanrı ise de, yine de İsa Mesih gelmeseydi bunlardan haberimiz olmazdı. Bunun için Pavlus hemen "ve Rab İsa Mesih'ten" sözünü ekler.

İsa varlığında Tanrılığı ve insanlığı birleştiren yüce Rab'dir. Bu nedenle Baba Tanrı'dan kaynaklanan kayra ve esenliği insanlara ulaştırabilir. Bunun için O'nun adı bu kısa parçada ikinci kez Tanrı adının yanı başında durabilmektedir. Pavlus yukarıda kendini "İsa Mesih ve O'nu ölümler arasından diriltten Baba Tanrı tarafından atanmış olan" haberci olarak tanıtmıştı (ayet 1).

Ayet 4'te Pavlus Rab İsa Mesih'in sonuçlandırdığı yüce işini vurgular: "Bizi şimdiki kötü çağdan kurtarmak için, Tanrımız'ın ve Babamız'ın istemi uyarınca, Mesih günahlarımıza karşı kendisini sundu." Kayranın özüdür bu. Günahlarımızın sorununu çözmek için Tanrımız ve Babamız'ın isteği üzerinde İsa Mesih kendini çarmıhtaki ölüme verdi. Pavlus bu konuyu belirli bir amaç için burada vurgular. Mektubunu ruhsal yasanın ayrıntılarını tutma çabasıyla kurtuluşa erişeceklerini sanan kişilerin yanıldıklarını belirtmek üzere yazıyordu. Ruhsal yasanın kurtuluş için büsbütün yetersiz olduğunu kanıtlamaya koyuluyordu. Bunun için daha selam sözünü bitirmeden İsa Mesih'in haç ölümüyle gerçekleşen Tanrı'nın kurtarış eyleminin yeterliliğini vurguladı.

İsa Mesih bizi günahlarımızın suçluluğundan arıtarak şimdiki kötü çağdan kurtarır. Pavlus bununla ne demek ister? "Şimdiki kötü çağ" Şeytan'ın ilk atamızı kandırarak günaha düşürdüğü zamandan bu yana işletmekte olduğu kötülük düzenidir. Tanrı'ya ve O'nun Sevinç Getirici Haber'i'ne düşman kesilen bu düzen, insanların siyasal ve toplumsal yaşamında egemendir. "Yaydığımız Sevinç Getirici Haber'in üstü örtülü kalmaktaysa, mahva gidenler için üstü örtülü kalmaktadır. Tanrı'nın benzeri olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Sevinç Getirici Haber'in ışığı onların üzerine doğmasın diye, bu çağın tanrısı imanı olmayanların anlayışını körleştirdi" (2.Korintoslular 4:3,4).

İsa Mesih'in kendisi, çarmıhtaki ölümünden az önce bu düzene karşı kazanacağı yengiyi şöyle müjdeledi: "Bu dünyanın yargısı şimdidir. Bu

dünyanın başkanı (Şeytan) şimdi dışarı atılacaktır. Yerden yükseltildiğimde herkesi kendime çekeceğim. Bu sözü nasıl bir ölümle öleceğini belirtmek için söylemişti" (Yuhanna 12:31-33). İsa'nın çarmıha çakılarak yerden yükseltilmesi bizi Şeytan'ın şimdiki çağda kurduğu kötülük düzeninden kurtarmak içindi. İsa'nın ölümüyle Şeytan'ın aldatıcıkla insanlar üzerinde kazandığı tüm yetkiler kendisinden alındı. Kendisi dışarı atılarak bu dünyanın başkanı olmaya hakkı kalmadı. Ama hala imanı olmayan insanları aldatarak bu yetkiye sahip olduğunu onlara yutturuyor.

Değindiğimiz ayetlerde Şeytan için iki ayrımlı deyim kullanılır: Bu dünyanın başkanı ve bu çağın tanrısı. "Bu dünyanın başkanı" deyimini Şeytan'ın bu dünyada, günahlı insanların üzerine egemenlik kurduğunu vurgular. "Bu çağın tanrısı" deyimiyse Şeytan'ın tanrı olma taslamasının zaman bakımından sınırlı olduğunu belirtir. Şeytan bunu ancak şimdiki çağda yapabilecektir. Mesih'in gelişiyle bu çağ sona erecek, Şeytan bağlanacak ve Tanrı'nın hükümranlığı kurulacak. Rab İsa Mesih'in ölümü kendisine bağlananları şimdi bile Şeytan'ın bu düzeninden kurtarır.

Pavlus bu konuyu düşünürken övgülerle coşmaktan kendini alamıyor: "Tanrı'ya çağlar çağı yücelik olsun. Amin" (**ayet 5**). Bu yüce kurtarıcı tasarlayan ve gerçekleştiren Tanrı'ya yücelik sunar. Bu yüceliğin sonsuza dek sürmesini diler. Sonsuz için kullandığı "çağlar çağı" deyimini ilginçtir. Şimdiki çağ kapanınca Tanrı'nın yeni yeni çağlar açacağını belirtir. Bütün o çağlar boyunca Tanrı'ya yücelik sunulacaktır. Sevgili okuyucu, günahından dönerek seni kurtarsın diye Rab İsa Mesih'e sığındıysa, sen de sonsuza dek Tanrı'ya yücelik sunacaksın. Pavlus'la birlikte Tanrı'ya yücelik sunmayı şimdiden öğrenelim.

Uyarı 1:6-10

⁶Sizleri Mesih'in kayrası aracılığıyla çağıranı böyle kısa bir zamanda bırakıp bambaşka bir habere kayıvermenize şaşıyorum. ⁷Gerçekte başka haber yoktur. Ama sizleri tedirgin ederek Mesih'in Sevinç Getirici Haberi'nden döndürmeyi amaçlayanlar olduğu için bunları söylüyorum. ⁸Kaldı ki, size müjdelediğimiz Sevinç Getirici Haber'le çelişkiye düşen bir haberi size kim bildirirse bildirsın -bu ister biz olalım, isterse gökten bir melek- lanete uğrasın. ⁹Daha önce söyledik, şimdi yine söylüyorum: Almış bulduğunuz Haber'le çelişkiye düşen bir haberi size kim bildirirse lanetlensin. ¹⁰Şu anda insanların onayını mı, yoksa Tanrı'nın onayını mı kazanmaya çalışıyorum? Ya da insanların gözüne mi girmeye uğraşıyorum? Eğer şimdiye dek insanları hoşnut etmeye çalışsaydım, Mesih uşağı

olmazdım.

Açıklama

Pavlus mektuplarında genellikle selam sözünün sonunda yazdığı topluluğun inanlılar için Tanrı'ya hangi konularda teşekkür ettiğini bildirir. Oysa burada teşekkür konusu yok! Pavlus hemen onlara ilişkin şaşkınlığını belirtir. Onları "Mesih'in kayrası aracılığıyla" çağıran Tanrı'yı "böyle kısa bir zamanda bırakıp bambaşka bir habere" kayıvermelerine şaşıyordu (**ayet 6**).Bambaşka bir habere dönüyorlardı. Kayrayı bırakıp insan çabasıyla ruhsal yasayı tutma yoluna gidiyorlardı. Tanrı'nın karşılıksız olarak üzerlerine döktüğü bol bol iyilikleri hiçe sayıp bir sürü yasa ve töre tutma çabalarını yeğliyorlardı. İsa Mesih'in günahlarına karşı kendisini sunmasını yetersiz saymak tehlikesine düştüler. Bu da Mesih'e bağlandıktan kısa bir zaman sonraydı. Pavlus içinde buldukları tehlikeyi görerek onları uyarır. Gerçekte Sevinç Getirici Haber'den başka "sevinç getirici" denilebilen haber yoktur (**ayet 7**).Oysa Galatya topluluklarını "tedirgin ederek Mesih'in Sevinç Getirici Haberi'nden döndürmeyi amaçlayanlar" vardı. Yasa bağlılığını yayan bu kişiler yaydıkları bilidiri için "sevinç getirici haber" anlamına gelen "evangelion" sözcüğünü kullanıyorlardı. Oysa yasa bağlılığı sevinç getirici haber değildir. Olamaz da! Yasa insanları suçluluk duygusundan kurtarmaz, onları daha çok günah tutsaklığı altına getirir. Başka bir haber yayanlar inanlıları böylelikle karmakarışık bir duruma getiriyordu. Amaçları onları Mesih'in Sevinç Getirici Haberi'nden uzaklaştırmaktı. Çünkü Sevinç Getirici Haber'le bir arada herhangi bir yasa, kural veya töre bağlılığını yürütmek Tanrı'nın kayrasına sırt çevirmek demektir.

Sevinç Getirici Haber'de Mesih her şeydir. Bu nedenle Pavlus ona "Mesih'in Sevinç Getirici Haberi" der. Mesih kendi canını vererek kurtuluşu sağladı. Kurtulmak isteyen her insan günahlarından dönüp Mesih'e bağlanmalıdır. Kutsal yaşama girip ilerlemek isteyen her inanlı Mesih'e bağlı kalmalı,içinde bulunan Kutsal Ruh'un gücüyle Tanrı'nın Sözü'nü davranışlarında yaşatmalıdır. Sevinç Getirici Haber'de her şey kayraya bağlıdır.

Pavlus **ayet 8'de**çok ciddi bir uyarıda bulunur: "Kaldı ki, size müjdelediğimiz Sevinç Getirici Haber'le çelişkiye düşen bir haberi size kim bildirirse bildirsün -bu ister biz olalım, isterse gökten bir melek- lanete uğrasın." Pavlus'un gününden bu yana çeşitli çağlarda insanlar bir haberle

ortaya çıkmıştır. Onlara göre bu haberi bir melek getirmiş ve bunu başkalarına inandırabilmişlerdir. Bu yoldan dinler kurulmuştur. Ama bu din ve inançları Sevinç Getirici Haber'le karşılaştırırsanız onunla çelişkiye düştüklerini görürsünüz. Bu ayete göre Tanrı kendi Sevinç Getirici Haber'iyle çelişkiye düşen bir haberi yayan kimselere hüküm giydirecek. İnsanları aldatıp gerçekten uzaklaştırdıkları için lanet altındadırlar.

Pavlus bu konuda o kadar ileriye gidiyor ki, kendisi veya başka bir haberci bile, "Tanrı'dan bir göksel açıklama aldım" deyip Sevinç Getirici Haber'e ters düşen şeyler öğretmeye başlarsa bile, ona karşı durmaları ve Sevinç Getirici Haber'i savunmaları gerektiğini bildiriyor. Meleklerin ve peygamberlerin dediklerini Sevinç Getirici Haber'in öğretilerine göre eleştirmeliyiz.

Ayet 9'dauyarı tekrarlanıyor. "Daha önce söyledik, şimdi yine söylüyorum: Almış bulunduğunuz Haber'le çelişkiye düşen bir haberi size kim bildirirse lanetlensin." Kutsal Kitap'ın bir konusu büyük önem taşırsa, bu konunun Kutsal Ruh tarafından ikinci kez vurgulandığını görürüz. Bu ayette böyledir. Bize gelen her öğretisi almış bulunduğumuz Sevinç Getirici Haber'in ışığı altında incelemeliyiz. İsa Mesih'in kişiliği konusunda ne diyor? O'nun gerçek Tanrı ve gerçek insan olduğunu kabul ediyor mu? O'nun bağışlatıcı ölümü ve dirilişini öneme alıyor mu? İnsanın kurtuluşu kayraya bağlıyor mu, yoksa buna herhangi bir yoldan insan çabasını ekliyor mu? Öğretişin böyle sorulara doyurucu bir cevap vermiyorsa onu ve onu yayan kişilere karşı durmalı. Onlar lanet altındadır.

Ayet 10'da Pavlus yasa bağlılığını yayanların kendisine karşı yapabilecekleri bir eleştiriye durdurmaya koyulur. Onlar şunlara benzer bir şeyler söyleceklerdi: "Kayra kolay bir yoldur. İnsan çabasına yer bırakmıyor. Ruhsal yasa zordur, ama insanı çabaya getiriyor. Pavlus bu kolay yolu yaymakla Tanrı onayını değil, insan onayını arıyor. İnsanların gözüne girmeye çalışıyor." Pavlus bunu oracıkta durduruyor: "Eğer şimdiye dek insanları hoşnut etmeye çalışsaydım, Mesih uşağı olmazdım." Pavlus Yahudiler'in onayını arasaydı, Mesih uşağı olup onların hincına uğrar mıydı? İnsan gözüne girmeye uğraşıyor idiyse, Yahudilik yolundaki yaşamını bırakır mıydı? O dönemde birçok kişinin gözüne girmişti. Ama artık Mesih'in uşağı olarak Mesih için acı çekiyordu. Hayır, Pavlus Mesih'i tanıdıktan sonra insanları değil, Tanrı'yı hoşnut etmeye çalışıyordu. İnsanları hoşnut etmek isteseydi Mesih'in uşağı olmazdı.

O çağdaki uşaklar köleydi. Efendileri onların üzerinde her hakka sahipti. Efendilerinin her isteğini her zaman yerine getirmek zorundaydılar. Pavlus Mesih'in kölesiydi. Mesih'in isteğine bağlıydı. O'nun her buyruğunu seve seve yerine getirirdi. Biz de gerçek Mesih inanlıları olmak istersek, biz de böyle olmalıyız. Yaşamda tek isteğimiz Tanrı'yı hoşnut etmek olmalı.

TANRI HABERCİSİNİN SAVUNMASI

Tanrı'nın Çağrısı 1:11-12

11Sizlere belirtirim ki, kardeşler, bildirdiğim Sevinç Getirici Haber insandan kaynaklanmamıştır. **12**Çünkü ben onu herhangi bir insandan almadım. Ne de bir insan öğretti onu bana. İsa Mesih kendisi bana açıkladı.

Açıklama

Pavlus Sevinç Getirici Haber'i savunabilmek için onu yaymaktaki kendi yetkisini savunmak zorundaydı. Girişte belirttiği gibi haberciliğe insanlar tarafından atanmamıştı. Bu yetkiyi Tanrı'dan almıştı. Bunu kanıtlamak için kendi özgeçmişini anlatmaya koyulur. Çıkış noktası yaydığı Sevinç Getirici Haber'in insandan kaynaklanmış olmamasıdır (**ayet 11**).Nasıl ki, Pavlus Mesih'in uşağı olarak insanların gözüne girmeye uğraşmıyor idiyse, yaymakta olduğu Sevinç Getirici Haber de insan uydurması değildi. Pavlus'un Kutsal Ruh aracılığıyla uyardığı inanlılara "kardeşler" dediğini gözden kaçırmayalım. Uyarılar, savunmalar ve eleştirilerle dolu bu ateşli mektubun yazılma nedeni, Pavlus'un Galatya bölgesindeki kardeşleri sevmesiydi.

Pavlus yaydığı müjdeyi herhangi bir insandan almadı (**ayet 12**).Kendisi ilgilenip onu herhangi bir haberciden öğrenmeye çalışmadı. Habercilerden biri Kutsal Ruh'un gücüyle yüreklenererek bu hırçın düşmana yaklaşıp onu inandırmaya da çalışmadı. İsa Mesih kendisi müjdeyi ona açıkladı. Şam yolunda İsa Mesih doğaüstü bir açıklamayla (vahiyle) Pavlus'a göründü. Pavlus Mesih'in yüceliğini görüp bu yüce Mesih'in, bağlılarına baskı uyguladığı İsa olduğunu öğrendi. Bu olay Pavlus'a tanrısal yetki verdi. Aynı zamanda Pavlus'u tümünden alçak gönüllü kıldı. Pavlus O'nu aramıyorken, Mesih onu aradı ve buldu. Bu Pavlus'un başarısı değildi. Pavlus kayranın ne olduğunu Şam yolunda öğrendi. İsa Mesih kendisine karşı yaptığı bütün kötülükleri kendisine bağışlarken Pavlus, Tanrı'nın bağışlayıcı iyiliğin insan çabasından apayrı olduğunu gördü. Bizim de bunu günden güne yeni yeni öğrenmeliyiz.

Tanrı'nın Çağrısı 1:13-17

13Bir vakitler Yahudiliğe bağlıyken benim nasıl yaşadığımı duyduunuz; Tanrı'nın kilisesine nasıl aşırı baskı uyguladığımı ve onu nasıl kırıp geçirdiğimi. **14**Soydaşlarım arasında benimle yaşıt olan birçoklarına oranla Yahudilik'te nasıl ilerlediğimi, atalarımın

törelere herkesten çok daha sıkı bağlı olduğumu duydunuz. ¹⁵Ama doğuşundan önce beni kendisine ayıran ve kayrasıyla çağıran Tanrı hoşnut olunca, ¹⁶Sevinç Getirici Haberi'ni uluslara müjdelemem için bende kendi Oğlu'nu açıkladı. O anda ne kimseye danıştım, ¹⁷ne de benden önce haberci olanları görmek üzere Yeruşalem'e gittim. Bunun yerine, Arabistan'a gittim, sonra yine Şam'a döndüm.

Açıklama

Pavlus okuyucularına Mesih'le karşılaşmadan önceki yaşamını hatırlatır (**ayet 13,14**).Yahudi inancında yaşarken Pavlus, Mesih inancının Yahudiliği yıkmakta olduğunu sandıyordu. Bu nedenle Mesih inancını ortadan kaldırmak için üstün çaba harcadı. Oysa bilgisizlikte yaptığı iş "Tanrı kilisesine baskı" uygulamaktı (**ayet 13**).Tanrı'ya hizmet ettiğini sanan Pavlus aslında Tanrı'ya karşı koyuyor, O'nun seçip kendine ayırdığı topluluğu yıkmaya çalışıyordu. Gittiği her yerde kilise topluluklarını alt üst ediyordu. Kral Agrippa önünde savunmasını yaparken Pavlus bu konuda yaptıklarını daha ayrıntılı olarak anlattı: "Nasıralı İsa adına karşı çok işler yapmam gerektiğini sanmıştım. Nitekim Yeruşalem'de bunu yaptım: Başrahiplerden almış olduğum yetkiyle, kutsal yaşamlılardan birçoğunu cezaevine kapattım. Üstelik onların öldürülmesi gerekince oyumu da kullandım. Bütün sinagoglarda onları birçok kez cezaya çarptırdım; üstelik onları sövmeye zorladım. Öfkeden öylesine deliye dönmüştüm ki, saldırımı dış kentlere dek uzattım" (E.İşleri 26:9-11).

Pavlus din açısından aynı yaştaki Yahudi soydaşlarından daha çok ilerlemişti (**ayet 14**).Ruhsal yasa törelerini uygulamakta birçoklarından daha çok çaba göstermişti. Dinsel başarısı parlaktı.

Tanrı, kiliseye baskı uygulayan, başarılı din adamı olan Pavlus'a yüce kayrasını gösterdi (**ayet 15**).Pavlus'u doğuşundan kendine ayırdı. Kutsal Kitap'taki kutsallık kavramı 'Tanrı'nın kullanımına ayrılma'dır. Tanrı'nın kullanımına ayrılan kişi ya da nesne kutsaldır. Pavlus daha dünyaya gelmeden önce Tanrı onu seçmişti. Tanrı Yeremya peygambere aynısını yapmıştı. Yeremya durumu şöyle anlatır: "Bana RABBİN şu sözü geldi: Ana karnında sana şekil vermeden önce seni tanıdım ve doğmadan önce seni takdis ettim; seni milletlere peygamber ettim" (Yeremya 1:4-5 Kitabı Mukaddes). Tanrı Yeremya'yı doğuşundan önce takdis etti (kutsal kıldı). Yeni çeviri: "Doğmadan önce seni ayırdım". Onu milletlere peygamberlik etmeye atadı. Pavlus habercilik yetkisini savunurken kendisiyle bu eski

zaman peygamberinin arasındaki benzer yönler dikkat çeker. Tanrı Pavlus'u da doğuşundan önce uluslara Sevinç Getirici Haber'i müjdelemeye atadı (ayet 15,16).

Tanrı sonsuz iyiliğiyle Pavlus'u Şam yolunda çağırdı. Bu O'nun yüce kayrasıydı (ayet 15). Şam yolunda çağıran ses ne dedi Pavlus'a: "Saul, Saul, neden bana saldırıyorsun?" Pavlus, "Sen kimsin, ya Rab?" diye sorunca dünyasını altüst eden şu cevabı aldı: "Ben senin saldırdığın İsa'yım." O anda kendisini çağıran Tanrı'nın sesinin İsa'nın sesi olduğunu öğrendi. İsa Tanrı'nın Sözü'dür (Yuhanna 1:1-18; Vahiy 19:13). İsa konuşunca Tanrı konuşmuş oluyor. Tanrı insanları çağırınca bunu İsa aracılığıyla yapar. İsa'nın adına düşman kesilmiş olan Pavlus Şam yolunda onu kayrayla çağıran İsa'ya teslim oldu. Bunu Tanrı'nın çağırısı olarak kabul etti.

Pavlus, "Beni kendisine ayırdı, beni kayrasıyla çağırdı ve bende kendi Oğlu'nu açıkladı" der (**ayet 16**). Bunların tümü Tanrı'nın girişimi, Tanrı'nın işidir. Tanrı bunları yapmaya hoşnut oldu (ayet 15). Bunu yapmakla kendi Adı'nı yüceltti. Bunun yanı sıra dinsel gururu içinde kaybolmuş olan Pavlus'a karşı derin sevecenliğini gösterdi.

Tanrı kendi Oğlu'nu Pavlus'a açıkladı (ayet 16). Daha doğrusu kendi Oğlu'nu Pavlus'ta açıkladı. Bunun iki yönlü bir anlamı olabilir: İlk hiç bir insansal araç olmaksızın Tanrı'nın Pavlus'un iç varlığını aydınlatarak İsa'nın Tanrı özünden olduğunu açıklaması ve ikinci olarak İsa'ya özgü tanrısal özellikleri yaşamının geri kalan yıllarında Pavlus'un kişiliğinde oluşturması. Pavlus'un Oğul'la ilgili Tanrı'nın Sevinç Getirici Haber'i müjdeleyebilmesi için her ikisi gerekiyordu. Her ikisi bize de pek gereklidir. Tek fark şudur ki, Tanrı'nın öz Oğlu'nu bize açıklamak için kullandığı yol yazılı Sözü olan Kutsal Kitap'tır. (Bunu demekle başka yolları kullanabileceğini yalanlamak istemiyoruz). Bununla birlikte Tanrı'nın Oğlu'nu Kutsal Kitap aracılığıyla tanıyabilmemiz için Kutsal Ruh'un aydınlatması şarttır.

Tanrı Pavlus'u özel bir göreve atadı. Yahudi olmayan uluslara Sevinç Getirici Haber'i yayma işini verdi ona. Elçilerin İşleri bölüm 10'da Yahudi Mesih inanlılarının Uluslar'dan Mesih'e bağlananları ne denli çekingenlikle kabul ettiğini görürüz. Koyu bir Yahudi olan Pavlus için bu iş olanaksız olurdu. Ama Tanrı kendi Oğlu'nu Pavlus'ta açıkladıktan sonra Pavlus'ta "Mesih'in aklı" vardı (1.Korintoslular 2:16). Pavlus'un düşüncesi büsbütün değişti. Ulusları sevebiliyor, onların Tanrı tasarısı içindeki yerini anlıyabiliyordu.

Pavlus bu şaşırtıcı durum karşısında "o anda ne kimseye" danıştı, ne de kendisinden "önce haberci olanları görmek üzere Yeruşalem'e" gitti.

"Bunun yerine, Arabistan'a" gitti, "sonra yine Şam'a" döndü (**ayet 16,17**).Bunu neden yaptı? Herhalde dua etmek, Kutsal Yazılar'ı okumak ve bu yeni durumu köklü olarak düşünmek için yalnız kalmak gereğini duyuyordu.

Olayın özetini veren Elçilerin İşleri bölüm 9 Pavlus'un Arabistan bölgesine ayrılışından söz etmemektedir. Büyük bir olasılıkla bu olay Hananya'nın gelip Pavlus'un üzerine ellerini koyduktan ve Pavlus'un vaftiz edilmesinden sonra oldu. Bu doğruysa olayı Elçilerin İşleri bölüm 9 ayet 19'un ortasına yerleştirebiliriz: "Hananya.. Saul üstüne ellerini koyarak, 'Saul kardeş,' dedi, 'Yolda gelirken seninle karşılaşan Rab İsa gönderdi beni; gözlerin yeniden görsün ve Kutsal Ruh'la dolasın diye.' O anda.. yeniden gördü. Ayağa kalkıp vaftiz edildi ve yemek yedikten sonra güç kazandı" (E. İşleri 9:17-19a; Saul Pavlus'un İbranice adıydı; Pavlus ise Latince'dir). Arabistan'a gitti, sonra yine Şam'a döndü (Galatyalılar 1:17). "Saul birkaç gün Şam'daki öğrencilerle birlikte kaldı; hiç vakit geçirmeden Tanrı'nın Oğlu budur diye İsa'yı sinagoglarda yaydı" (E. İşleri 9:19b,20).

Pavlus Arabistan'da bulunduğu vakitten yararlanmış olmalıydı ki, "Mesih budur diye kanıtlar göstererek Şam'da yaşayan Yahudiler'i şaşkınlığa düşürüyordu" (E. İşleri 9:22). Sanırım Pavlus Arabistan'da yalnız kaldığı zaman dua ederek Eski Antlaşma yazılarını inceliyordu. Bunu yaparken Tanrı bu kanıtları kendisine açıkladı. Yeni iman etmiş bir kişi ilkin Pavlus'un yaptığı gibi Rab'le başbaşa kalarak inancını sağlam bir temele oturtursa tanıklığı güçlü ve inandırıcı olur. Ne yazık ki, imana gelir gelmez tanıklıklarıyla kamu oyu önüne çıkan ama sonra imanda ilerlemeyenlerin sayısı oldukça kabarıktır.

Tanrı'nın Çağrısı 1:18-24

18Aradan üç yıl geçtikten sonra Petros'la tanışmak için Yeruşalem'e çıktım; on beş gün onun yanında kaldım. **19**Rabbin kardeşi Yakup dışında öbür habercilerden hiçbirini görmedim. **20**Sizlere yazdıklarımı Tanrı önünde yalan konuşmaksızın bildiriyorum. **21**Bunun ardından, Suriye ve Kilikya bölgelerine gittim. **22**Yahudiye'deki Mesih kilisesi toplulukları beni hiç görmemişlerdi. **23**Sadece, "Bir vakitler bize saldırıda bulunan kişi, daha önce kırıp geçirdiği imanı şimdi müjdeliyor" dendiğini duyuyor, **24**benden ötürü Tanrı'yı yüceltiyorlardı.

Açıklama

Ayet 18'le başlayan bölüm 1'in son kesiminde Pavlus Petros'la tanışmak için Yerusaleml'e gidişini anlatır. (Asıl metin Petros adının Aramice karşılığı olan Kifas adını kullanır [Bakınız Yuhanna 1:42'ye]. İkisi taş anlamındadır. Aramice Yahudiler'in günlük konuşmada kullandıkları dildi. Petros ise Yunanca'dır). Pavlus Yerusaleml'e bu gidişle ilgili olarak "aradan üç yıl geçtikten sonra" der. Herhalde Mesih'e bağlandıktan üç yıl sonra demek ister. Bu Elçilerin İşleri 9:26-31 ayetlerinde konusu edilen gidiş olsa gerek. Bu ayetleri kaleme alan Luka, Pavlus'un Yerusaleml'e gidişini şöyle anlatır: "Yerusaleml'e varınca, öğrencilere katılmak istedi. Ama herkes kendisinden kuşkulanıyordu. Onun öğrenci olduğuna bir türlü inanamıyorlardı. Barnabas onu aldı, habercilerin yanına götürdü."

Pavlus'un bu yolculuğu Petros'la tanışmak içindi. Kendisiyle ilgili çok şeyler duyduğu ama kardeş olarak daha karşılaşmadığı bu kişiyle tanışmak istiyordu. Pavlus, eğer kendisi o sıralarda kurul üyesi idiyse, iman etmeden önce Petros'u kurul tarafından sorguya çekildiği zamanlar görmüş olabilir (E. İşleri 4:1-31; 5:17-42). Pavlus'un, ikinci olayda yetkililere habercileri "kendi başlarına" bırakıp yaptıklarının Tanrı'dan olup olmadığını görmek için beklemeye öğüt veren öğretmeni Gamaliel'in görüşünü paylaşmadığı daha sonraki hareketlerinden anlaşılır (E. İşleri 22:3; 5:38,39; 9:1). Pavlus "on beş gün" Petros'un yanında kaldı. Saatlerce konuştuklarını, birlikte Kutsal Yazılar'ı okuyup dua ettiklerini düşünebiliriz.

Pavlus "Yerusaleml'e çıktım" der (ayet 18). Bu deyim, Yahudiler için Kudüs kentinin üstün değerini yansıtır. Bunun yanı sıra kentin tepe üstünde kuruluşunu anımsatır.

Pavlus bu ziyarette "Rabbin kardeşi Yakup dışında öbür habercilerden hiçbirini görmedim" der (**ayet 19**). "Rabbin kardeşi" ne demektir? Yüce Rab ve her şeyin Efendisi olan Mesih aramıza geldi, Kutsal Ruh'un gücü sayesinde vücut aldı, insansal bir anne aracılığıyla İsa adıyla dünyaya doğdu. Bu yüce kişiye annelik yapmaya seçilen bakire kız Meryem Tanrı'nın verdiği buyruk üzerine nişanlısı Yusuf'la evlendi. "Yusuf uykusundan uyanınca, Rabbin meleğinden gelen buyruğa uydu ve karısını eve aldı. Ama o bir oğul doğuruncaya dek kendisiyle ilişki kurmadı. Oğlanın adını da İsa koydu" (Matta 1:24,25). Ama İsa doğduktan sonra Yusuf Meryem'le ilişki kurmuş olsa gerek çünkü İsa'nın kardeşleri ve kız kardeşlerinden söz edilir Kutsal Kitap'ta. Örneğin İsa'nın kimliğine takılıp kalan, büyüdüğü Nasıra kent halkının şu söyledikleri: "Şu marangoz değil mi o? Meryem'in oğlu. Yakup'un, Yoses'in, Yahuda'nın, Simon'un kardeşi! Kız kardeşleri burada, bizim aramızda yaşamıyor mu?" (Markos 6:3).

İsa'nın "kardeşleri O'na iman etmiyorlardı" (Yuhanna 7:5). İsa'nın ölümler

arasından dirilişinden sonra imana geldiler. Pavlus İsa'nın, dirilişinden sonra Yakup'a görünmesinden söz eder (1.Korintoslular 15:7). Bu karşılaşmada Yakup'un iman ettiğini sanmak yanlış olmaz. İsa'nın yükselişinden sonra On İnkiler "kadınlar, İsa'nın annesi Meryem ve kardeşleri hep birlikte sürekli bağlılıkla duadaydılar" (E. İşleri 1:14). Pavlus Yakup'tan "Rabbin kardeşi Yakup" olarak söz ediyorsa da, yazdığı mektubun başında Yakup kendini "Tanrı'nın ve Rab İsa Mesih'in uşağı Yakup" olarak tanıtır" (Yakup 1:1). Alçak gönüllüydü Yakup.

Pavlus'un **ayet 20'deki**"sizlere yazdıklarımı Tanrı önünde yalan konuşmaksızın bildiriyorum" sözü bu konuya verdiği önemi gösterir. Mektubu dinleyecek olanların onun bu konuda gerçeği anlattığını anlamaları gerekti. Ters durumda onun bundan sonra söyleyeceklerine hiç önem vermeyeceklerdi. Yerusaleml'e gitmesi yetki almak ya da onay bulmak için değildi. Yetkisini ve onayını Tanrı'dan almıştı (ayet 11 ve 12'ye bakınız).

Pavlus bu ziyaretten sonra "Suriye ve Kilikya bölgelerine" gitti (**ayet 21**).Pavlus Barnabas tarafından Petros ve Yakup'la tanıştırdıktan sonra vakit kaybetmeden Yerusaleml'de Helenistler diye tanınan, Yunanca konuşan Yahudiler'e İsa'nın Mesih olduğunu kanıtlamaya çalıştı. "Bunlar ise kendisini ortadan kaldırmak için yollar araştırıyorlardı. Ama kardeşler bunu öğrenince Saul'u (Pavlus'u) Kayseriye'ye götürdüler, oradan da Tarsus'a gönderdiler" (E. İşleri 9:28-30). Tarsus Kilikya bölgesindeydi. Oraya varmadan önce Pavlus, bugünkü Hatay'ı içine alan Suriye bölgesinden geçecekti. Pavlus'un Suriye bölgesinden söz etmesi, daha sonra Tarsus'tan Antakya'ya gidip kalmasıyla ilgili olabilir: "Barnabas Saul'u aramak için Tarsus'a gitti. Onu bulduktan sonra Antakya'ya getirdi. İki bir yıl süreyle kilisede bir araya gelerek o büyük topluluğa öğretide bulundular" (E. İşleri 11:25,26).

Yerusaleml'de Petros ve Yakup'la tanıştığı on beş günlük ziyareti sırasında "Yahudiye'deki Mesih kilisesi toplulukları" Pavlus'u hiç görmediler. "Sadece, 'Bir vakitler bize saldırıda bulunan kişi, daha önce kırıp geçirdiği imanı şimdi müjdeliyor' dediğini duyuyor," Pavlus'tan ötürü "Tanrı'yı yüceltiyorlardı" (**ayet 22-24**).Bu gerçekten Tanrı'ya övgü sunulacağı yüce bir olaydı. Yerusaleml çevresindeki imanlılara yüreklendirici bir olay. Tanrı böyle hırçın bir düşmanı değiştirmişti. Pavlus öğrencilere baskı uyguladığı Yerusaleml'de bile Rab İsa'yı bildirdi (E. İşleri 9:28-30; yukarıda ayet 21'in açıklaması altına bakınız). Onun saldırılarının son bulduğu için "tüm Yahudiye, Galile ve Samiriye'deki kilise topluluğu barışa kavuştu" (E. İşleri 9:31).

Yerusaleml'deki Toplantı 2:1-10

¹On dört yıl sonra, Titos'u da yanıma alarak, Barnabas'la birlikte yine Yerusaleme çıktım. ²Bu çıkışım tanrısal açıklamayla oldu. Uluslar arasında yaydığım Sevinç Getirici Haber'i onlara -başta sayılanlara- özel bir toplantıda açıkladım; boşa koşmayayım ya da koşmuş olmayayım diye. ³Benimle birlikte bulunan Titos, bir Yunanlı olmasına karşın, sünnet edilmeye zorunlu tutulmadı. ⁴Aramıza sokulan bazı yalancı kardeşler yüzünde oldu bunlar. Mesih İsa bağlılığında sahip olduğumuz özgürlüğü sezdirmeden gözetlemeyi ve bizi yasalara tutsak kılmayı amaçlıyorlardı. ⁵Ama Sevinç Getirici Haber'e ilişkin gerçek sizin yararınıza korunsun diye, bir an için bile onlara boyun eğmedik.

Açıklama

Bölüm 2'de Pavlus yetkisini Yerusalemedeki habercilerden değil, Tanrı'dan aldığını kanıtlamaya devam eder. **Ayet 1'de** on dört yıl sonra, Titos'u da yanına alarak, Barnabas'la birlikte yine Yerusaleme çıktığını anlatır. Mesih'e dönüşünden 14 yıl sonra mı, yoksa Yerusaleme ilk gidişinden 14 yıl sonra mı demek istediğini kesin olarak bilmiyoruz. Olasılıkla ikincisiydi. Ama bu yolculuğunun tarihiyle ilgili kesin bir bilgimiz vardır: Pavlus Barnabas'la birlikte gitti. Pavlus'un Barnabas'la anlaşamadığı için ondan ayrılmasından önceydi (E. İşleri 15:36-41). Çünkü bu olaydan sonra gezilerini Silas'la yaptı. Yerusaleme yaptığı yolculukta sünnetli bir Yahudi imanlı olan Barnabas'ın yanı sıra, sünnet edilmemiş, uluslardan bir imanlı olan Titos'u yanına aldı.

Tanrı Pavlus'a özel bir açıklama yaparak Yerusaleme gitmesini buyurdu (**ayet 2**). Bunun bir rüya, bir görme, bir melek, ya da başka bir kardeşe verilen bir peygamberlik sözü aracılığıyla olduğunu açıklamıyor. Tanrı'nın bütün bunları Pavlus'la konuşmak için kullandığını Elçilerin İşleri'nde görürüz (16:9,10; 18:9,10; 21:11-14; 23:17-21; 27:23-26). Tanrı Pavlus'un uluslar arasında yaydığı Sevinç Getirici Haber'i habercilere özel bir görüşmede açıklamasını istedi. Tanrı Yerusalemedeki habercilerin ve Pavlus'un yaydığı haberin aynı olduğu ortaya çıkmasını amaçlıyordu. Pavlus'un onlardan ayrı olarak öğrendiği Sevinç Getirici Haber'in ayrı bir haber olmadığı anlaşılması gerekiyordu ki, Pavlus Haber'i yayınca gelecekte boşuna uğraşmasın. Hem de o ana kadar da boşuna uğraşmış olmadığı ortaya çıksın. Pavlus Sevinç Getirici Haber'i yayması için "koşmak" deyimini kullanır. Hizmetini bir yarışa benzetir. Yarışta koşmasının kurallara uygun olduğunu göstermek için Yerusaleme gitti

(2.Timoteyus 2:5'le karşılaştırın).

Pavlus'la birlikte bulunan Titos, bir Yunanlı olmasına rağmen, sünnet edilmeye zorunlu tutulmadı (**ayet 3**).Tanrı'nın Pavlus'a verdiği göksel açıklamada Titos'u yanına almasını söyleyip söylemediğini bilmiyoruz. Ama onun gitmesi Pavlus'un uluslara yaydığı Sevinç Getirici Haber'in canlı bir örneğini oluşturdu. Haberciler Titos'un Yahudi inanlılarla ruhsal paydaşlıkta bulunabilmesini sünnet edilmesine bağlamadılar. Onu bir kardeş olarak bağırklarına bastılar. Yerusaleml'deki önderler Pavlus'un görüşüne katılarak uluslardan olan inanlıları ruhsal yasanın törelerini tutmaya zorunlu kılmadılar. Sünnet edilmeleri bunu simgeleyecekti.

Ne var ki, Yerusaleml'deki toplulukta bu konuda ortaya çıkan tartışma aralarına sokulan bazı yalancı kardeşler yüzünden oldu (**ayet 4**).Bu yalancı kardeşler gerçekte Mesih inanlısı olmayan ama kendilerini inanlı olarak gösteren Yahudilerdi. İnanlıların arasına sokulmaları aşırı yasacı ve milliyetçi Yahudi inanlılar tarafından yapılmış olsa gerek. Bu yalancı kardeşler Pavlus'un Mesih İsa bağlılığında sahip olduğu özgürlüğü sezdirmeden gözetlemeyi ve Pavlus'u ve uluslardan gelen inanlıları yasalara tutsak kılmayı amaçlıyorlardı. Bu kişilerin Titos'un sünnetsiz durumda Yahudiler'le birlikte bulunup onlarla yemek yemesinin yasaya karşı olduğunu vurguladıklarını düşünebiliriz. Titos'un bir an önce sünnet edilip ruhsal yasayı tutmasının gerektiğini öne sürdüklerini de.

Ama Sevinç Getirici Haber'e ilişkin gerçek, uluslardan olan inanlıların yararına korunsun diye, bir an için bile Pavlus bu yalancı kardeşlere boyun eğmedi (**ayet 5**).Pavlus Tanrı'nın ona verdiği bilgelikle böyle bir öğretişe uymanın tehlikesini gördü. Bu kişilere karşı durdu, çünkü öğretişlerinin Sevinç Getirici Haber'i'nin temeline karşı olduğunu anladı. Pavlus Yahudi olsun, uluslardan olsun bütün Mesih inanlılarının yasalardan, törelerden özgür olduğu gerçeğini savundu.

Bunun yanı sıra Pavlus Yahudi aslı inanlıların Yahudiler arasında yaşayıp onlara tanıklıkta bulunabilmeleri için ruhsal yasanın törelerine uymayı seçebildiklerine karşı değildi, eğer bunun kurtulmaları için gerekli olmadığını iyice anladılarsa. Pavlus da bu nedenle ruhsal yasayı tutmayı seçtiğini başka bir mektubunda anlatır: "Özgür olmama ve kimsenin uşağı sayılmamama karşın, kendimi herkese uşak kıldım. Amacım daha çok kişiyi Mesih'e kazanmaktır. Yahudiler'le Yahudi gibi oldum. Amacım Yahudiler'i Mesih'e kazanmaktır. Kendim bir ruhsal yasa bağımlısı olmamama karşın, ruhsal yasa bağımlılarıyla ruhsal yasa bağımlısı gibi oldum. Amacım ruhsal yasa bağımlılarını Mesih'e kazanmaktır" (1.Korintoslular 9:19,20). Başka durumda Pavlus, annesi Yahudi olduğu için Yahudi sayılan "Timoteyus'u kendisiyle birlikte götürmek" isterken

“oralarda bulunan Yahudiler yüzünden onu sünnet ettirdi. Çünkü hepsi, babasının Grek olduğunu biliyordu” (El. İşleri 16:3). Pavlus'un bu tutumundan başka bir örnek için Elçilerin İşleri bölüm 21 ayet 18'den 26'nın sonuna kadarki parçaya bakınız.

Pavlus için -ve bu Sevinç Getirici Haber'den kaynaklanan Tanrı Gerçeği'ydi- Mesih inanlısı Mesih'in yasasına bağlandıkça başka her bağlılıktan özgürdür. Pavlus ruhsal yasa bağımlılığına ve başka her tutsaklığa karşı durdu.

Ruhsal yasa Yahudi olmayan uluslardan gelen inanlıların kurtulmaları için gerekli sayılıydı Sevinç Getirici Haber ortadan kaldırılmış olacaktı. Ama Pavlus Sevinç Getirici Haber'e ilişkin gerçeğin korunması için bu öğretişe karşı direndi.

Yeruşalem'deki Toplantı 2:1-10

6Öte yandan, başta sayılanlar -kim oldukları beni ilgilendirmez, Tanrı insan hatırı saymaz- evet, başta sayılanlar bana hiçbir öğreti katkısında bulunmadılar. **7**Tam tersine, Petros'un sünnetli olanlara yöneldiği gibi, benim de sünneti olmayanlara Sevinç Getirici Haber'i müjdelemekle güvenilen kişi olduğumu gördüler. **8**Çünkü Petros'un Yahudiler'e habercilik hizmetinde güç ile iş gören Tanrı, benim de uluslara habercilik hizmetimde güç ile iş gördü. **9**Bana verilen habercilik kayrasını kavrayan Yakup, Petros ve Yuhanna -topluluğun direği sayılanlar- ruhsal paydaşlığı belgelemek üzere benimle ve Barnabas'la el sıkıştılar; biz uluslara gidelim, kendileri de Yahudiler'e gitsinler diye. **10**Tek önerileri yoksulları anımsamamıza ilişkindi. Bunu da gönül hoşluğuyla yapmaya çaba gösterdim.

Açıklama

Pavlus bu kısımda Sevinç Getirici Haber'i yaymaktaki yetkisini vurgulamaya devam ediyor (ayet 6-10). "Öte yandan" sözüyle Pavlus yalancı kardeşlerin çıkardığı ve kendisinin olumlu bir sonuca getirdiği tartışmayı bir yana bıraktı (**ayet 6**).Pavlus'un "başta sayılanlar -kim oldukları beni ilgilendirmez, Tanrı insan hatırı saymaz" sözü bu kişilere karşı saygısızlık olarak yorumlanmamalıdır. Pavlus onların Yahudiler'e olan hizmetlerini saygıyla karşılıyordu (ayet 9). Hayır, Pavlus bunu söylemekle mevkileri yüzünden Tanrı'nın ona açıkladığı Sevinç Getirici Haber üzerinde onların hiçbir yetkileri olmadığını belirtmek istedi. Mevkileri önemli değildi, önemli olan Tanrı'yla ilişkileriydi. Tanrı insanın mevkiine

bakmaz, kişinin tanrısal gerçeğe bağlı olup olmadığına bakar.

Pavlus yaydığı Sevinç Getirici Haber'i düzeltmesini gerektiren hiçbir şeyi başta sayılanlardan öğrenmedi. Onlar kendisine "hiçbir öğreti katkısında bulunmadılar" (ayet 6). Pavlus'un tanrısal açıklamayla aldığı öğreti Yerusaleml'deki önderlerin öğretisiyle uyumdaydı. Bunun tersini iddia eden bazı eleştiriciler Pavlus'un bu sözlerinden ya haberleri yok, ya da ciddiye almazlar. Bunun yanı sıra Mesih'in yeniden gelişyle ilgili Pavlus'un öğretisinin kendisinininkiyle aynı doğrultuda olduğunu belirten Petros'un sözlerinden de haberleri yok herhalde (2.Petros 3:15,16).

Başta sayılan topluluğun önderleri Pavlus'u eleştirmediler (**ayet 7**). "Tam tersine, Petros'un sünnetli olanlara yöneldiği gibi," Pavlus'un da Tanrı'dan "sünneti olmayanlara Sevinç Getirici Haber'i" müjdeleme görevini aldığını gördüler. Pavlus'un Tanrı'dan aldığı yetkisini Petros'ununkiyle aynı saydılar. Onları birbirinden ayıran tek şey, Petrus'un sünnet edilerek ruhsal yasayı tutmayı kabul etmiş olan Yahudiler'e gitmesi ve Pavlus'un sünnet edilmemiş, ruhsal yasaya bağlı olmayan uluslara yönelmesiydi.

Tanrı Petros'un Yahudiler'e yönelik habercilik hizmetinde güçlü işler yaparak Petros'un hizmetini onaylıyordu (**ayet 8**). Bu güçlü işlerin arasında Pentikost gününde üç bin kişinin inanlılara eklenmesi, anadan doğma kötürüm adamın sağlığa kavuşması, Hananya ile Safira'nın hüküm giymeleri, inmeli Eneas'ın sağlığa kavuşması ve Tabita'nın ölümden diriltilmesi bulunur (E. İşleri 2:40,41; 3:1-11; 5:1-11; 9:32-35; 9:36-42). Bunun yanı sıra, Tanrı Pavlus'un uluslara habercilik hizmetinde çok benzer güçlü işler yaparak Pavlus'un hizmetinden de hoşnut olduğunu açıkladı. Bu güçlü işler arasında Elimas'ın hüküm giymesi, Pisidya Antakyası'nda hemen hemen bütün kentin Tanrı sözünü dinlemesi ve uluslardan birçok kişinin iman etmesi, Listra'daki sakat adamın sağlığa kavuşması, falcı bir kızın kötü ruhtan kurtulması ve üçüncü kattan düşüp ölen Eftihos'un diriltilmesi bulunuyordu (E. İşleri 13:6-12; 13:44-48; 14:8-18; 16:16-18; 20:7-12).

Topluluğun önderleri sayılan Yakup, Petros ve Yuhanna Tanrı'nın Pavlus'un habercilik hizmetini güçlü işlerle onayladığını anladılar (**ayet 9**). Bunu Tanrı'nın kendisine bağışladığı kayra olarak gördüler. Pavlus'la olan ruhsal paydaşlıklarını göstermek için onunla ve Barnabas'la el sıkıştılar. Kardeş olarak aynı Rabbe ayrı alanlarda hizmet ettiklerini belirttiler. Pavlus ve Barnabas'ı Sevinç Getirici Haber'i uluslara müjdelemekten döndürmeye çalışmadılar. Tam tersine iş bölünmesini yaptılar, Pavlus'la Barnabas uluslara gitsin, kendileri de Yahudiler'e gitsinler diye. İman konusunda aralarında hiçbir ayırım yoktu.

Pavlus'a tek bir öneride bulundular (**ayet 10**). Bu da Yerusaleml ve

çevresindeki fakir imanlılar için bir yardım toplamasıydı. Pavlus da bunu seve seve yapacağını söyledi.

Sevinç Getirici Haber Petros'un Önünde Savunuluyor 2:11-14

11Ne var ki, Petros Antakya'ya geldiğinde, yüzüne karşı direndim. Çünkü o suçluydu. **12**Olay şuydu: Yakup'un yanından bazı kişiler gelmeden önce, Petros uluslardan oluşanlarla yemek yiyordu. Ama onlar gelince geri çekildi ve kendini onlardan ayırdı. Çünkü sünneti vurgulayan Yahudi kuşağından korkuyordu. **13**Petros'la birlikte Yahudiler'den geri kalanları da ikiyüzlülük gösterdi. Barnabas bile onların ikiyüzlülüğüne kapıldı. **14**Onların Sevinç Getirici Haber'in doğruluğuna ayak uydurmadıklarını görünce, herkesin önünde Petros'a şunları söyledim: "Sen Yahudi'yken, Yahudi gibi değil de uluslar gibi yaşıyorsun. Öyleyse ulusları nasıl Yahudi gibi yaşamaya zorlayabilirsin?"

Açıklama

Daha önce Sevinç Getirici Haber konusunda Pavlus'la aynı görüşte olan Petros Pavlus'u Antakya'da ziyaret ederken başka insanlardan çekindiği için tutumunu değiştirdi. Pavlus Petros'un bu açıdan suçlu olduğunu anladığı için "yüzüne karşı" direndi (**ayet 11**). Pavlus "ona açıkça karşı geldi" (Müjde). Bu da bize örnek olsun. Birisine karşı bir şeyimiz olursa bunu başkalarına anlatmadan gidip kendisiyle yüz yüze konuşalım.

Ayet 12'de Pavlus olayın içyüzünü açıklıyor. Bunu artık herkese anlatabilir çünkü daha önce Petros'la her şeyi açıkça konuşmuştu. Petros ilk Antakya'ya gittiğinde Sevinç Getirici Haber'in özgürlüğüne göre yaşayarak Yahudiler'e yasak olan bazı davranışlarda bulundu. Yahudi olmayan, sünnetsiz kişilerle yemek yedi. Bu kişiler Antakya topluluğundaki Mesih inanlılarıydı. Petros bu tutumu Yafa'da gördüğü görünüm ve Ruh'un "hiçbir ayırım gözetmeden" yanına gelen Yahudi olmayanlarla gitmesi buyruğuyla öğrenmişti (E. İşleri 10:9-23). Antakya'daki olay bu görümden sonra ve Yerusaleml'deki toplantıdan önce olmuş olsa gerek (bakınız E. İşleri 15'e).

Sevinç Getirici Haber'in gerçeğine göre Petros "Tanrı'nın arıttığı şeyleri" sıradan saymamayı öğrendiği için Yahudi olmayan inanlıları kardeş sayarak onlarla ruhsal paydaşlıkta bulundu, onlarla Rabbin sofrasını paylaştı. Bu doğru tutum Yakup'un yanından bazı kişiler gelinceye dek

sürdü. Bu kişiler Yakup'tan ileri giden, sünneti vurgulayanlardandı. Yakup onların düşüncesini paylaşmıyordu (E. İşleri 15:13-21). Oysa Petros bu kişilerden korktuğu için görüşlerine ödün vererek Yahudi olmayan inanlılardan geri çekildi ve kendini onlardan ayırdı.

Pavlus bu tutumun ikiyüzlülük olduğunu kolaylıkla görebiliyordu (**ayet 13**). Bir yüz uluslardan olan Mesih inanlılarına gösteriliyordu. Onlarla yemek yiyerek onların kardeş olarak kabul edildiği kanıtlanıyordu. Öte yandan aşırı yasacı Yahudiler'e başka yüz gösteriliyordu- onlarca "günahlı" sayılan uluslardan kendini ayıran kişinin yüzü. Petros'un bu tutumu başkalarını etkiledi. İyi kalpliliğiyle tanınmış Barnabas bile bu ikiyüzlülüğe sürüklendi. İyi kaplılık iyi bir şey ama bazen gerçek için direnmek de gereklidir. Bu iki özelliği her zaman dengede tutmak gerekir, yoksa bir yandan fazla yumuşak davranma tehlikesine, öte yandan da fazla sertlikle davranma tehlikesine düşülür.

Pavlus Barnabas'ın ve öbürlerin kapıldıkları tutumun Sevinç Getirici Haber'e ters düştüğünü hemen anladı. Bunun için kilise topluluğu önünde Petros'a yanlılığını açıkladı (**ayet 14**). Buydu Petros'un "yüzüne karşı" direnmesi (bakınız ayet 11'e). Topluluğu etkilemeyen bir sorun olsaydı kuşkusuz Pavlus Petros'la kişisel olarak konuşurdu, tıpkı İsa Mesih'in buyurduğu gibi (bakınız Matta 18:15-17'e). Ama Petros'un tutumu artık tüm topluluğu etkilemişti. Bu nedenle Pavlus herkesin önünde Petros'a şu soruyu yöneltti: "Sen Yahudi'yken, Yahudi gibi değil de uluslar gibi yaşıyorsun. Öyleyse ulusları nasıl Yahudi gibi yaşamaya zorlayabilirsin?" Bu soruyla Petros'un Sevinç Getirici Haber'in doğruluğuna uymadığını açıklamak istedi. Demek istediği şeydi: "Sen Sevinç Getirici Haber'in öğrettiği özgürlükten yararlanarak gereken durumlarda ruhsal yasanın dinsel temizlikle ilgili yasalarına uymadın. Uluslardan olan kardeşlerle yemek yediğin zaman ruhsal yasanın yemekle ilgili yasaları çiğnedin. Öte yandan ruhsal yasaya önem verenlere de uydun. Onların etkisi altında kalarak uluslardan kardeşlerden ayrıldın. Senin bu tutumunla onları kardeş olarak kabul etmeni onların sünnet edilip ruhsal yasayı tutmalarına bağlamış oluyorsun. Oysa sen yasayı tutmadın. Nasıl onları kendi tutmadığın yasayı uymaya zorluyorsun? Bundaki çelişkiyi görmüyor musun?"

Petros'un suçlu olduğunu kabul edip ondan döndüğünü düşünmek yerinde olur. Böyle davrandığı daha sonra Yerusalemlerde yapılan toplantıda yaptığı konuşmadan anlaşılır: "Arkadaşlar, kardeşler! Biliyorsunuz ki, bundan önceki dönemde Tanrı beni sizlerin arasından seçti; uluslar benim ağzımdan Sevinç Getirici Haber'e ilişkin sözü duysunlar ve iman etsinler diye. İnsan yüreğini bilen Tanrı, bizlere verdiği gibi onlara da Kutsal Ruh'u

vererek kendilerini onayladı. Bizlerle onlar arasında hiçbir ayırım gözetmedi. İman etmeleri üzerine onların yüreğini arıttı. Şimdi siz neden öğrencilerin boynuna boyunduruk takarak Tanrı'yı denemektesiniz? Bunu ne atalarımız, ne de biz taşıyabildik. Hayır. Onlar gibi biz de Rab İsa'nın kayrası aracılığıyla kurtulduğumuza iman ediyoruz" (E. İşleri 15:7-11).

Alçak gönüllükle yanlışlığını kabul edip ondan dönen Petros bizim için bir örnektir. Bu veya başka konularda Pavlus'a karşı hiçbir kırgınlık beslemediğini ölümünden az önce kaleminden çıkan mektubundan anlaşılır: "Nitekim sevgili kardeşimiz Pavlus da kendisine sağlanan bilgelikle sizlere yazdı" (2.Petros 3:15).

Elçilerin İşleri bölüm 15'te konusu edilen toplantının Antakya'daki bu olaydan sonra olduğu Barnabas'ın Pavlus'la birlikte Antakya'da bulunduğundan anlaşılır. Çünkü Yeruşalem'deki toplantıdan sonra Barnabas'ın Markos'la birlikte Kıbrıs'a gittiğini okuruz. O zamandan sonra Pavlus Silas'la birlikte müjde gezilerine çıkmaya başladı (E. İşleri 15:36-41).

Tanrı Kayrası Herkesi Kapsar 2:15-21

15Doğuştan Yahudi olan bizler uluslardan oluşan günahlılardan değiliz. **16**Ama kişinin ruhsal yasada sıralanan işlerle değil, Mesih İsa'ya iman ederek doğrulukla donatıldığını bildiğimizden, biz de Mesih İsa'ya iman ettik; ruhsal yasada sıralanan işlerle değil, Mesih'e iman ederek doğrulukla donatılalım diye. Çünkü ruhsal yasada sıralanan işlerle hiçbir insan doğrulukla donatılmayacaktır.

Açıklama

Bu kısımda mektubun ana konusu açıklanmaktadır. **Ayet 15'in**başındaki "doğuştan Yahudi olan bizler" sözü bu kısmı anlayabilmemiz için bir ipucunu verir. Bu kısım, Sevinç Getirici Haber'in ışığında, doğuştan Yahudi imanlıların ruhsal yasaya yaklaşımlarıyla ilgili olduğunu belirtir. Bu nedenle, bu kısmı Pavlus'un Antakya'daki kilise topluluğu önünde Petros'la olan konuşmasının devamı olarak düşünmek olanaklıdır (Müjde bunu yapar). Bu görüşe katılmak istemeyenlerse bu kısmı Pavlus'un Petros'un tutumu konusunda sonradan yazdığı değerlendirmesi olarak görebilirler (Sevinç Getirici Haber çevirmenleri gibi). Eski el yazısı metinler bu konuda bizi aydınlatmıyor. Aktarılan konuşmayı belirten tırnak ya da konuşma çizgisi bu metinlerde bulunmuyor. Oysa bu kısmın Pavlus'un Petros'la konuşması olup olmaması ayetlerin anlamını değiştirmez.

Doğuştan Yahudiler uluslardan olan kişileri "günahlılar" olarak tanıyor, "biz

onlardan değiliz" diyerek kendi kendilerini alkışlıyorlardı (ayet 15).

Doğuştan Yahudi olan Pavlus ile Petros bu görüşü altüst eden bilgiye kavuşmuşlardı. Kutsal Ruh aracılığıyla ruhsal yasada bildirilen işlerin bir insanı Tanrı'yla barış ilişkisine getirmek için yetersiz olduğunu öğrenmişlerdi (**ayet 16**). İnsan çabasıyla ruhsal yasada sıralanan işleri uygulamak insanı Tanrı'nın beklediği kutsallık düzeyine erdiremez. Ruhsal yasada sıralanan işler iki çeşittir: Doğruluğu ve erdemli davranışı buyuran yasalar ve dinin biçimlerini buyuran dinsel kurallar. Oysa "ruhsal yasada sıralanan işlerle hiçbir insan doğrulukla donatılmayacaktır" (ayet 16). Petros ve Pavlus'un öğrendiği gibi kişi, Mesih İsa'ya iman ederek doğrulukla donatılır.

Doğrulukla donatılma Müjde çevirisinde aklanma diye geçer. Bir sözlüğe göre aklanmak "bir dava sonunda temiz ve ilişiksiz çıkmak, temize çıkmak" demektir. Doğrulukla donatılmak temize çıkmaktan daha ileri gidiyor. Bankacılıktan bir benzeti bunu açıklayabilir. Hiçbir paraya sahip olmayan, hatta bankaya borcu çok olan bir kişinin hesabına akla sığmayan büyüklükte bir paranın yatırıldığını düşünelim. Adamın borcu birden silindi, geçimi sağlandı. Alacaklılardan ürkeren korku içinde yaşayan kişi artık herkesin yüzüne bakabilir. Doğrulukla donatılma böyledir. Doğruluktan yoksun, günah borçluluğu yüzünden Tanrı'dan ürken kişi Mesih İsa'ya iman edince borcu silinir, kendisi Tanrı'nın verdiği doğruluğa sahip olur. Tanrı'nın verdiği doğruluk "hesabına" yatırılınca o kişi Tanrı önünde "doğru kişi" sayılır. Tanrı'yla yepyeni bir ilişkiye getirilmiş bulunur artık.

Pavlus ve Petros gibi Yahudiler bunu anlayınca Mesih İsa'ya iman ettiler. Umutlarını ruhsal yasada bildirilen işlerden kesip Mesih İsa'ya bağladılar. "Çünkü ruhsal yasada sıralanan işlerle hiçbir insan doğrulukla donatılmayacaktır"(**ayet 16**). Altı çizilen söz Mezmur 143 ayet 2'den alındı: "Kulun ile muhakemeye girme; çünkü yaşayanlardan hiç biri senin önünde salih (doğru) çıkmaz" (Kitabı Mukaddes). "Aklanmaz" (Kutsal Kitap). Tanrı herhangi bir insanı yargılsa o insan temize çıkmaz. Ruhsal yasa onu Tanrı önünde suçlu çıkarır. Ruhsal yasada sıralanan işleri uygulayarak doğrulukla donatılmak olanaksızdır.

Tanrı Kayrası Herkesi Kapsar 2:15-21

17Mesih bağlılığında doğrulukla donatılmayı kovalayan bizler de uluslar düzeyinde günahlı durumuna düşersek, Mesih günaha hizmet edici mi oluyor? Hiçbir zaman! **18**Eğer yıktığım şeyleri yeniden kurmaya kalkışırsam, kendi suçluluğumu tanıtlamış olurum. **19**Çünkü ben ruhsal yasa yoluyla ruhsal yasa karşısında öldüm. Öyle

ki, Tanrı için yaşayabileyim. ²⁰Mesih'le birlikte çarmıha çakıldım. Artık yaşayan ben değilim, bende yaşayan Mesih'tir. Şimdi bedende yaşadığım yaşamımı beni seven ve benim için canını veren Tanrı'nın Oğlu'na imanla yaşamaktayım. ²¹Tanrı'nın kayrasını hiçe saymıyorum. Çünkü eğer doğruluk ruhsal yasa yoluyla sağlanıyorsa, demek ki Mesih boşuna öldü.

Açıklama

İlk bakılıştta ayet 17 ile 18 zorlukla anlaşılır. Ama onları önceki ayetlerle bağlantılı olarak ele alırsak onları daha kolayca anlayabiliriz. Ayet 15'te yasa bağılısı Yahudiler'in görüşünü yansıtarak "doğuştan Yahudi olan bizler uluslardan oluşan günahlılardan değiliz" diye yazmıştı Pavlus. Yahudi olduğu halde doğrulukla donatılmak için ruhsal yasada bildirilen işleri uygulamaya çaba göstermedi. Tam tersine, İsa Mesih'e iman etti. **Ayet 17'de** Pavlus yasa bağılısı Yahudiler'in buna itirazını dile getirir. Onların açısından doğrulukla donatılmak amacıyla İsa Mesih'e iman etmiş Yahudiler ruhsal yasa'da sıralanan işleri uygulamadıkları için uluslardan olan kişiler gibi günahkar idiler. Sevinç Getirici Haber çevirisi "uluslar düzeyinde" sözünü ekleyerek "günahlı" kelimesinin ayet 15'te olduğu gibi Yahudi yasa bağılılarının görüş açısından kullanıldığını belirtir.

Ayet 17'nin devamında yasayı tutmadıkları için Yahudi aslı Mesih inanlılarının "günahkar" sayılmayacakları belirtilir. Ruhsal yasaya önem vermeyip Mesih'e iman etmiş Yahudiler bunu yaparken "günahkar" sayılıyorsa, "Mesih günaha hizmet edici" olurdu. Böyle bir şeyin olanaksız olduğuna göre (Pavlus bu konuda sorduğu soruya "Hiçbir zaman!" cevabını verir) yasaya uymayan Yahudi aslı Mesih inanlılarının "günahkar" sayılmayacakları kanıtlanmış bulunuyor. Günahlıları günahtan kurtarmak, onları doğrulukla donatmak için yücelerden gelip çarmıhta canını veren "günahı bilmeyen" kutsal İsa Mesih'in günaha hizmet edici olduğu düşünülemez. Günahlıları günahtan arıtıp doğrulukla donatan ve onları kutsal yaşama çağırın İsa Mesih günaha hizmet edici değildir. O'nun bütün hizmeti günaha karşı koymak içindir.

Asıl günaha hizmet edici kişi yıktığı ruhsal yasayı yeniden kurmaya kalkışan kişidir (**ayet 18**). Pavlus "eğer yıktığım şeyleri yeniden kurmaya kalkışırsam, kendi suçluluğumu tanıtlamış olurum" diye yazdığı zaman Petros'un tutumuna değiniyordu. Petros kendisini Yahudi olmayan uluslardan olan kardeşlerden ayıran ruhsal yasanın kurduğu duvarı yıktıktan sonra onu yeniden kurmaya kalkıştı. Bu duvarın Tanrı'nın imanlılar için isteği olmadığını Sevinç Getiric Haber'in ışığında gördükten sonra insan korkusu yüzünden onu yeniden kurmaya kalkışmak elbette

Tanrı'nın önünde suçtu.

On yedinci ve on sekizinci ayetlerde ortaya çıkan sorun önemlidir: Kimler günahlı oluyor? Günahlı olmak ne demektir? Şeriat (ruhsal yasa) yoluyla doğru çıkmaya çaba gösteren kişinin doğruluk ve günah anlayışı Mesih inancının Sevinç Getirici Haber aracılığıyla kavuştuğu anlayıştan apayrıdır. Yasa bağılısı için, doğru olmak ruhsal yasada yasaklanan her şeyden sakınmak ve bildirilen işlerin bütün ayrıntılarını yerine getirmektir. Sevinç Getirici Haber'in doğruluk kavramı ise: Mesih İsa'ya iman ederek Tanrı ile doğru bir ilişkiye getirilmek ve bu ilişkinin sonucunda doğruluk meyvelerini vermektir.

Yasa bağılısının günah kavramı: ruhsal yasada bildirilen kurallardan herhangi birini çiğnemektir. Sevinç Getirici Haber'in günah kavramı ise: Kutsal Tanrı'nın kutsal özyapısına (karakterine) aykırı her düşünce, söz ve davranıştır. Günahı, insanı Tanrı'dan ayıran korkunç bir güç olarak tanır. Ruhsal yasa ile Sevinç Getirici Haber'in arasındaki bu önemli farklar ortaya çıkınca günahlı olmak, günaha hizmet etmekle suçlanan Yahudi aslı Mesih inancılılarının gerçek durumu gün ışığına kavuşur. Ruhsal yasanın ayrıntılarını yerine getirmekle ilgilenmeyen Petros ve Pavlus gibi Yahudi aslı Mesih inancılıları Tanrı'nın isteği ve özyapısına aykırı davranmıyorlardı. Günahlı duruma düşmediler. Mesih günaha hizmet edici değildir. Tam tersine, O'na iman eden Yahudi aslı inancılılar Mesih aracılığıyla gerçek doğruluğa erişirler.

Ayet 19'dan 21'e kadarki kısımda "Mesih bağlılığında doğrulukla donatılmayı kovalayan" Pavlus ruhsal yasa konusunda kişisel tanıklığını önümüze serer.

"Ben ruhsal yasa yoluyla ruhsal yasa karşısında öldüm" der **(ayet 19)**. Ruhsal yasa Pavlus'un suçlu durumunu açıklayarak sonsuz ölümle cezalandırılacağını bildirdi. Pavlus bunu anlayınca ruhsal yasada sıralanan işlerle kendini doğru çıkarmak çabasıyla vazgeçti. Ruhsal yasa suçluluğunu gösterdi (Bakınız Romalılar 3:19,20'ye). Pavlus bütün çabalarına rağmen Tanrı'nın önünde günahlı olduğunu anlayınca hiçbir insanın "ruhsal yasada sıralanan işlerle Tanrı katında doğrulukla" donatılmayacağı sonucuna vardı (Romalılar 3:20). Artık ruhsal yasayı kurtuluş yolu olarak kullanmayı bıraktı. Ruhsal yasa'yı yerine getirmeyi çabalamak yoluyla ruhsal yasanın doğrulukla donatmak konusunda büsbütün yetersiz olduğunu gördü. Pavlus "ruhsal yasa yoluyla ruhsal yasa karşısında" öldü. Kurtuluş için ruhsal yasaya umut bağlarken bu umudun boş olduğunu anlayınca ruhsal yasaya umut bağlamaktan vazgeçti. Ruhsal yasa karşısında öldü.

Pavlus ruhsal yasa karşısında ölünce yepyeni bir ortama dirildi. Mesih'e iman ederek doğrulukla donatıldı, Tanrı'yla yepyeni bir ilişkiye getirildi. İyi

yapmazsa kendisini cezalandıracağı, iyi yaparsa kendisini kabul edeceği bir hükümran yerine Tanrı'yı kendisini seven Baba olarak tanıdı. Sevgiyle dolu gönülle bu Tanrı'ya var gücüyle hizmet etmeye koyuldu. Bu yeni ilişkide bu hizmet için Tanrı onu kendi Kutsal Ruh'uyla kuvvetlendiriyordu. Ruhsal yasa karşısında ölmesi Tanrı için yaşamasını olanaklı kıldı. "Ruhsal yasa karşısında öldüm. Öyle ki, Tanrı için yaşayabileyim" (ayet 19).

Pavlus'un ruhsal yasa karşısında ölmesi Mesih'le birlikte çarmıha çakılmasıyla oldu (**ayet 20**). Pavlus Mesih İsa'ya iman edince benliğini, yaşamını, geleceğini her şeyini Mesih'e teslim etti. Bu kararlar Mesih'in ölümünü benimsedi. Mesih'in ölümü Pavlus'un ölümü oldu. Mesih Pavlus'un sonsuz ölümünü kendi üstüne alarak Pavlus'un yerine çarmıhta canını verdi. Pavlus da İsa Mesih'in çarmıhtaki ölümünü kendi ölümü saydı. Ruhsal yasa yoluyla kendi kendini doğru çıkarma çabası karşısında öldü. Pavlus'un gururlu, sert, şeriatçi benliği yaşamında egemen değildi artık, Mesih onu yönetiyordu.

Yaşayan Pavlus değildi (ayet 20). Mesih onda yaşıyordu. Mesih onun yaşam biçimini etkiliyordu, Tanrı için yaşamak üzere ona gereken isteği ve gücü veriyordu. Tanrı'nın insanlardan istediği kutsal yaşamı yaşamak, günahlı insanlar için olanaksızdır. Oysa Mesih için bu yaşamı yaşamak, zor değildir. Mesih'le birlikte çarmıha çakıldığını bilirsen ve Mesih sende yaşıyorsa sen de Pavlus gibi Tanrı'nın istediği kutsal yaşamı yaşayabilirsin.

Pavlus hala "bedende" yaşıyordu (ayet 20). Her ne kadar ruhu Mesih'le birlikte göksel yerlerde oturmakta idiyse de, daha bu dünyadaydı ve bedeninin zayıflıklarıyla başa çıkmak zorundaydı. Pavlus'un yaşaması gerekiyordu. Mesih'in onda yaşaması otomatik bir şey değildi. Pavlus'un iman etmesi, çabalaması, karar vermesi gerekiyordu. Kendisi durumu şöyle açıklar: "Şimdi bedende yaşadığım yaşamımı beni seven ve benim için canını veren Tanrı'nın Oğlu'na imanla yaşamaktayım" (ayet 20). Pavlus Tanrı'nın Oğlu'na iman ederek yaşıyordu. Asıl metin "Tanrı'nın Oğlu'nun imanı ile yaşamaktayım" der. Pavlus Tanrı'nın Oğlu'na iman ederek yaşıyordu ve Mesih'in sadakatı ve güvenilirliği onu destekliyordu. (Asıl metindeki "iman" kelimesi sadakat ve güvenilirlik anlamlarına gelebilir).

Pavlus burada Mesih'in tanrısal kişiliğine dikkat çeker (ayet 20). İsa Mesih Tanrı'nın Oğlu'dur. Ancak Baba'yla bir olan Tanrısal Söz insanların günahından arındırılmasını ve doğrulukla donatılmasını sağlayabilir. Bu sorunlarda kul yardımı bütünü yetersiz olurdu. Hiçbir peygamber bunları gerçekleştiremezdi. Ancak Tanrı'nın Oğlu insana tanrısal yaşam verebilir.

Ancak O yüce Kişi Pavlus'un Tanrı için yaşamasını sağlayabilir. Tanrı'nın Oğlu bunları canını vererek sağladı.

Pavlus "beni seven ve benim için canını veren.. Tanrı'nın Oğlu" der (ayet 20). Pavlus kişisel olarak Tanrı'nın Oğlu'nun sevgisini tattı. İsa Mesih tarafından sevildiğini biliyordu. İsa Mesih kendisi için canını vererek bunu kanıtlamıştı. Pavlus'un İsa Mesih'in kendisini sevdiğini kavraması ilk başta kolay olmadığını düşünebiliriz. Pavlus'a görüldüğü zaman kendini Pavlus'a "senin saldırdığın İsa" olarak tanıttı (E. İşleri 9:5). Ama Tanrı'nın Oğlu'nun onu bağışladığını ve sevdiğini anlayınca hayranlık içinde kaldı (Bakınız 1.Timoteyus 1:12-17'ye). Önceleri Pavlus gibi İsa Mesih'e sövmüş, saldırıda bulunmuş, aşağı görmüş olmayabilirsin, ama önceki durumun ne olursa olsun, Tanrı'nın Oğlu'nun seni sevdiğine senin için canını verdiği emin olabilirsin. Pavlus'la birlikte bizi seven ve bizim için canını veren Tanrı'nın Oğlu'na sevinç ve hayranlık içinde sonsuza dek tapınacağız.

Doğru çıkmak için ruhsal yasanın ayrıntılarını yerine getirmeye çalışanlar Tanrı'nın kayrasını hiçe sayarlar. Tanrı'nın doğruluk armağanını geri çevirerek ruhsal yasanın buyruklarını tutma çabalarıyla kendi kendilerini kurtarmaya çalışırlar. Pavlus bunu yapmıyordu (**ayet 21**). Tam tersine, Tanrı'nın sonsuz sevgisinden kaynaklanan iyi armağanlarını kabul edip değerlendiriyordu. Mesih aramıza geldi "Tanrı'nın kayrasıyla herkesin yararına ölümü" tatsın diye (İbraniler 2:9). Ama kişinin Tanrı'nın önündeki doğruluğu ruhsal yasada sıralanan işlerin uygulanmasıyla sağlanıyorsa Mesih'in gelip ölmesi boşunaydı. Çarmıhta işkence çekmesi anlamsızdı. Ne var ki, ruhsal yasa hiç kimseyi Tanrı'nın önünde doğruluğa kavuşturmadı, kavuşturamazdı da. Mesih'in çarmıhta canını vermesi ise kendisine iman eden herkese doğruluk sağladı. İsa Mesih'in ölümü boşuna olmadı.

Oysa şeriate dönüş O'nun ölümünü boşa çıkarır. Ruhsal yasaya yeniden ağırlık veren Yahudi aslı imanlılar bilmeyerek O'nun ölümünü boşa çıkarıyordu. İsa Mesih'in ölümünden başka herhangi bir kurtuluş yolunu aramak Tanrı'nın kayrasını hiçe saymak ve İsa Mesih'in ölümünü boşa çıkarmak demektir. Oysa ruhsal yasa yoluyla doğruluk kazanmak düşüncesi insanın içine o kadar sinmiştir ve Şeytan bunu bize o kadar direnişle aşılama çalışıyor ki, Mesih inanlıları olarak bile bu yola kolaylıkla dönebiliriz. Tanrı'nın hizmetinde iyi bir iş yaptığımız zaman kendimizi Tanrı'nın iyiliklerine daha layık hissetmeye başlarız. Halbuki iyi bir işle Tanrı'nın hiçbir iyiliğini kazanamayız. Bu düşünceyle Tanrı'nın Mesih'in ölümüyle bize gösterdiği kayrayı hiçe saymış, Mesih'in ölümünü boşa çıkarmış oluyoruz. Kayra bizden karşılık beklemeden Tanrı'nın bol

bol verdiği iyiliklerdir. Şeriate dönerek Tanrı'nın kayrasını hiçe saymayalım.

İMANLA İLGİLİ GERÇEKLER

İman Yaşamınıza ne Oldu? 3:1-5

¹Ey akıllı kıt Galatyalılar! Kim sizlere büyü yaptı? Gözlerinizin önünde Mesih'in çarmıha mihlandığı açıklıkla belirtilen sizlere! ²Sizden sadece şunu öğrenmek isterim: Ruhsal yasada buyrulan işlerle mi? yoksa işitip iman etmekle mi Ruh'u aldınız? ³Aklınız bu denli kıt mı? Ruh bağlılığında başlayıp şimdi bedende mi sonuca bağlanmak çabadasınız? ⁴Bunca deneyim boşa mı gitti? İnanılacak şey değil! ⁵Sizlere Ruh'u sağlayan ve aranızda güçlü işler uygulayan Tanrı, bunları ruhsal yasada buyrulan işleri yerine getirdiğiniz için mi, yoksa Sevinç Getirici Haber'i işitip iman ettiğiniz için mi yapıyor?

Açıklama

Bölüm 3'te iman sorunu iki yönden ele alınır. Konuya önce Galatya'daki imanlıların ruhsal deneyimleri açısından (ayet 1'den 5'e kadar), sonra Kutsal Yazılar açısından (ayet 6'dan 29'a kadar) yaklaşılır.

Pavlus ilk beş ayette Galatya imanlılarını kendi ruhsal yaşantılarıyla karşı karşıya getirir. Önceki tecrübelerini o andaki durumlarıyla karşılaştırarak Mesih'e iman etmenin ruhsal yasa bağlılığından kat kat üstün olduğu sonucunu çıkarır.

Durumları iyi olmadığından onlara "Ey akıllı kıt Galatyalılar!" diye seslenir (**ayet 1**). Bununla o kadar çabuk aldanmalarına şaşıttığını dile getirir. Sanki birisi onlara büyü yapmış, asılsız şeylerle akıllarını çelmiş. Dikkatleri inançlarının sağlam temeli olan çarmıha gerilen Mesih'ten başka yönlere çekiliyordu.

"Kim sizlere büyü yaptı?" diye sormasıyla Pavlus'un büyüye inandığı anlaşılmasın. Hizmetinin ileri tarihlerinde buna ne kadar karşı durduğunu Şeytan'ın bu düzenle tutsak ettiği kişileri İsa Mesih'in adındaki yetkiyle özgürlüğe kavuşturmakla gösterecekti (E. İşleri b.16 ile 19'a bakınız). Tanrı'nın Galatyalılar'ın arasında uyguladığı güçlü işlerden bazıları Şeytan'ın bu bağından kurtuluş olabilirdi (ayet 5'e bakınız). Pavlus'un büyücülükle ilgisi yoktu. Sadece ruhsal yasa bağlılığının Galatyalı imanlıların üzerindeki etkisini büyüye benzetiyordu.

"Gözlerinizin önünde Mesih'in çarmıha mihlandığı açıklıkla belirtilen sizler" sözü Mesih'in ölümü, pankart üzerine çizilip önlerine konulurcasına anlatıldığı anlamına gelir (ayet 1). Sevinç Getirici Haber Galatyalılara müjdelendiği zaman Mesih'in çarmıha çakılması canlı ve etkileyici bir

şekilde anlatıldı. Suçlarının Tanrı'nın önünden kaldırılıp silinmesi için Mesih'in kendini bağışlatıcı kurban olarak sunması üzerinde önemle duruldu. Onlar da bunun önemini anlayıp iman ettikten sonra ruhsal yasa aracılığıyla adeta büyülendiler, bu sağlam kayadan uzaklaştılar.

İkinci ayette Galatya'daki inanlıların Kutsal Ruh'u almalarına değinir. Mektupta ilk defa burada Kutsal Ruh'tan söz edilir. Kutsal Ruh, İsa Mesih'in kurban oluşuyla imanlıya sağlanan iyilikleri imanlının iç yaşamına uygulayandır. Kutsal Ruh kişiyi yeniden doğuşa getirir, iman yaşamını ilerletir. Galatyalı inanlılar bu iyiliklerin verdiği sevinçli tatmışlardı. Pavlus'un onlara yönelttiği soru şöyle genişletilebilir: "Kutsal Ruh aracılığıyla edindiğiniz tecrübeleri hatırlayın. Ne derin sevinç duydunuz! Günaha üstün gelmek için ne güçlü destek gördünüz! İyice düşünün. Buna nasıl kavuştunuz? Kendinizi sıkarak ruhsal yasanın dinsel görevlerini yerine getirerek mi yoksa Sevinç Getirici Haber'i dinleyip ona iman etmekle mi?"

Galatyalılar kolaylıkla aldandılar, akılları kıttı (**ayet 3**). Ruhsal yasa yolu onlara çekici göründü. Ama çekiciliği aldatıcıydı. Bu yolun verdiği sonuçlar iyi olmayacaktı. Akılsızlıkları, Kutsal Ruh'un yönetiminde yola başlayıp bedene bağlı yaşamla yolu bitirmek istemeleriyle ortaya çıktı. Ruh ile beden bu mektupta vurgulanan iki önemli karşıttır.

Bu konu özellikle beşinci bölümde ayrıntılı olarak ele alınır. Orada bir yanda beden gereksiz işleriyle, öbür yanda Ruh'un ürünüyle karşılaşırız. Kutsal Kitap'ta beden, günahlı insanın bencil çabasını simgeler. Ama beden kendini sadece belirli günah eylemlerinde göstermez. Bedenin dinsel yönü de vardır. Bu yön ruhsal yasa bağlılığında belirir. Günahlı insanın kendini Tanrı'ya beğendirme çabasıdır.

Öte yandan, Tanrı'nın kurtuluş sağlayışını şükrederek benimseyen kişi Kutsal Ruh'un etkisini yaşamında görmeye başlar. Ruh'un desteğiyle sevgiden esinlenen işler uygulamaya koyulur. Ruh bağlılığındaki yaşam budur. "Ruh bağlılığında başlayıp.. bedende.. sonuca bağlanmak" çabası, tanrısal düzeyde başladıktan sonra düşük insan düzeyine geri dönmekten başka bir şey değildir.

"Bunca deneyim boşa mı gitti?" (**ayet 4**). Bu sorunun anlamı "deneyim" kelimesinin yorumlanmasına bağlı. Kimi yorumcular bunu "acı çekme" olarak yorumlar (Müjde çevirisi bunu yapar). Başka yorumcularsa kelimeyi "Kutsal Ruh'un gücüyle edinen iyi tecrübeler" şeklinde anlarlar. Önümüzdeki çeviri her iki yorumu açık bırakır. Her iki yorum da anlamlı görünür.

Anlamı acı çekmekse, şöyle anlaşılabilir: Galatya bölgesindeki imanlılar Mesih'e bağlandıkları için çevreden pek çok üzücü tepkiyle karşılaştılar. Mesih yolunda acı çektiler. Kutsal Ruh'un etkisiyle bu acıları imanlarını geliştiren ve ilerleten bir araç olarak kabul etmişlerdi. Oysa onlar bedende

ilerlemeye çalışınca bunca acı deneyim boşa gitti. Artık iman yaşamında ilerlemeyeceklerdi.

Deneyim "Kutsal Ruh'un gücüyle edindikleri iyi tecrübeler" şeklinde anlaşılabilir. Ruh bağlılığında yaşadıkları güzel deneyimleri bırakıp bedenın çabasına sarıldılar. Bunca iyi deneyim boşa gitti. Bu yorum beşinci ayetteki bildirinin aynısıdır. Bu yüzden tercih edilmelidir.

Böyle davranmalarına inanmak Pavlus'a zor geldi. Ruh bağlılığındaki yaşam öyle güçlü, sevinçli ve verimli ki, yasaya uyma çabalarının cılızlığına kim dönebilirdi?

Galatyalılar kurtuluş müjdesine iman edince Tanrı'nın onlara Kutsal Ruh'uverdiğini görmüşlerdi (**ayet 5**).Kutsal Ruh da aralarında mucizeler işledi. Pavlus güney Galatya'da Sevinç Getirici Haber'i duyurduğu zaman Listra'da ayakları sakat bir adamın "sağlığa kavuşmaya imanı olduğunu" Kutsal Ruh aracılığıyla gördü (E. İşleri 14:9). Pavlus adama, "'Ayağa kalk, dikil!' dedi. Adam yerinden sıçrayıp yürümeye başladı." Galatyalıların Ruh bağlılığında gördükleri güçlü işlerin ne olduğunu bilmiyoruz ama bu güçlü işten aşağı değildi.

Pavlus anlayışlarını açabilmek için bu mucizelerin ruhsal yasada buyrulan işleri yerine getirdikleri için mi, yoksa Sevinç Getirici Haber'i işitip iman ettikleri için mi işlendiğini soruyor. Bu soruya tek akla yatkın cevap: "Sevinç Getirici Haber'e iman ettikleri için."

Galatyalılar'ı hor görmeyelim. Biz de aynı hataya kolaylıkla düşeriz. Rab'be olan bağlılığımızdan derin sevinç duyarak iman yaşamımıza başladık. O'nun kayrasıyla günahlarımız bağışlandı. O'nun tarafından sevilmenin verdiği coşkuyla hizmete koyulduk. O'nun sevgisi bizde sevgiyi uyandırdı. Ama yavaş yavaş Rab ile paydaşlıkta bulunmayı bırakırız. Rabbin huzurunda gönendiğimiz sevincin yerine çeşitli kuralları uygulamayı benimseriz. Bu yoldan ruhsal yasa altına girmeye başlarız. Sevincimiz toz olur. İman yaşamı kaldırılması zor bir yük olmaya başlar. Sevinç veren bir ilişki yerine ruhsal yasa tutsaklığını kabul ederiz.

"İnanılacak şey değil!" Ama gelişim şöyle olabilir: Rab İsa'yı sevdiğimizden O'nu daha iyi tanıyabilmek için Kutsal Kitab'ı özlemlerle okuruz. Bunu düzenli olarak yapabilmek için her gün üç bölüm okumayı amaç ediniriz. Ama bir gün okumamız engellenir. O gün korkunç bir yılgınlık içinde yaşarız, Kutsal Kitap'ı okumadık diye. İşte bu noktada ruhsal yasa altına girmeye başlarız. Kutsal Kitap okumamız Rab İsa'yla ilişkimizden esinlenen sevinç verici bir fırsattan dinsel bir görev durumuna dönüşür. Bir gün okuyamadığımızda Rab'bin yine de bizi sevdiğini bilebiliriz. Kötü vicdanın getirdiği yılgınlık yerine bir daha okumak için fırsat bulacağımız sevincini taşımamız gerekir. Hiçbir sorunda (Kutsal Kitap okumak, dua, tanıklık

etmek v.b.) yasa altına girmeyelim. Ve eğer girmişsek Rab'bin kayrasına hemen dönelim.

İman Eden İnsanın Örneği 3:6-14

6İbrahim Tanrı'ya iman etti ve bu ona doğruluk diye sayıldı. **7**Demek ki, iman kuralına bağlı olanlar İbrahim'in gerçek çocuklarıdır. **8**Tanrı'nın ulusları iman kuralı uyarınca doğrulukla donattığını öngören Kutsal Yazı, Sevinç Getirici Haber'i İbrahim'e önceden müjdeledi: "Tüm uluslar sende kutlu kılınacak." **9**Böylelikle, iman kuralına bağlı olanlar, iman edip kutlu kılınan İbrahim'le birlikte kutlu kılınırlar.

Açıklama

Bu ayetlerde Pavlus iman sorununu Kutsal Kitap açısından ele alır. Yahudi yasacıları için önem taşıyan, İsrail oğullarının büyük atası, İbrahim'i örnek olarak gösterir. "Tarihte en önde gelen kişilerden biri olan İbrahim'in adını duymayan azdır. İnsanlığın ortasında o bir anıttır" ('Tanrısal Zenginlik' kitapçığı).

İbrahim ruhsal yasanın verilişinden önce yaşamıştı. O nasıl doğrulukla donatıldı (**ayet 6**)? Nasıl Tanrı tarafından kabul edildi? Yaptığı iyi işlerle mi? Tanrı'nın kendisine verdiği buyruklara uyması yoluyla mı? Eski Antlaşma'daki bildiri kesindir: "RAB'be inandı. RAB bunu ona doğruluk saydı" (Yaratılış 15:6). Pavlus İbranince'deki bu bildiriye Yunanca olarak şöyle aktarır: "İbrahim Tanrı'ya iman etti ve bu ona doğruluk diye sayıldı" (ayet 6). Gerçi İbrahim Tanrı'nın kendisine verdiği buyruklara uydu. Ama bu, doğru sayılması için yetersizdi. Buyruğa uyması Tanrı'nın ondan beklediği görevdi. Bazen de söz dinlemeyip günah işledi. Öbür seferler söz dinlemesi bu söz dinlemezliğini ortadan kaldıramazdı. İbrahim Tanrı'nın sağlayışına imanla sığınınca doğru sayıldı.

Pavlus'un aktardığı ayetin Eski Antlaşma'daki yerini bütün olarak incelersek bu önemli konuyu aydınlatacaktır. İbrahim'in eşi Saray'ın doğal olarak çocuk getirmesi olanaksızken Tanrı, İbrahim'e karısından doğacak bir oğul vaat etti. İnsan çabasıyla bunun gerçekleştirilmesi olanaksızdı. Kadın yaşlıydı. Yine de İbrahim Tanrı'nın bunu kendi sağlayışıyla gerçekleştireceğine iman etti. Ve yıllar sonra Tanrı doğal düzeyde olanaksız olanı yaptı. Saray İshak'ı dünyaya getirdi. İbrahim insan açısından ümit yokken, buna iman ettiği için bu iman kendisine doğruluk diye sayıldı. Kurtuluşumuz doğal düzeyde olanaksızdır. Ama Tanrı'nın kurtuluşumuz için yaptığı sağlayışa iman ettiğimizde bu iman bize de

doğruluk diye sayılır.

Bu ayeti incelemek için kullandığımız yol genel bir kuralı ortaya çıkarır: Eski Antlaşma'dan Yeni Antlaşma'ya aktarılan bir ayet hemen hemen her zaman alındığı çevreye dikkatimizi çekmek için aktarılır. Aktarılan ayeti anlamak istersek Eski Antlaşma'daki çevresini bir bütün olarak incelemeliyiz.

Yahudi yasacıları yasayı tutmak çabaları yüzünden İbrahim'in çocukları olduklarını sandılar (**ayet 7**). Bunun yanlışlığını ortaya koymak için Pavlus Kutsal Yazılara dayanarak "Demek ki, iman kuralına bağlı olanlar İbrahim'in gerçek çocuklarıdır" der. İbrahim gibi Tanrı'nın vaadine iman edenler "İbrahim'in çocuklarıyız" diyebilir. Ümitlerini kendi çabalarına değil, Tanrı'nın sağlayışına bağlarlar. İman kuralı budur.

Yahudi yasacılarının ikinci bir sanısı, başka uluslardan insanların kurtulması sünnet olup ruhsal yasayı tutmalarına bağlı olmasıydı. Pavlus **8. ile 9. ayette** bunun yanlış olduğunu Kutsal Yazılar'dan gösterir. Tanrı'nın ulusları doğrulukla donatması ruhsal yasaya değil iman kuralına dayanır. Uluslar İbrahim gibi iman ederlerse Tanrı onları İbrahim'le birlikte kutlu kılacaktır. Tanrı'nın Kutsal Yazı'da İbrahim'e verdiği "Tüm uluslar sende kutlu kılınacak" vaadi Sevinç Getirici Haber'in ta kendisiydi (Yaratılış 12:3; 18:18). Tanrı bununla Sevinç Getirici Haber'i İbrahim'e önceden müjdeledi. Ruhsal yasayla övünenler de ulusların kurtulabileceğini kabul ederlerdi -sünnet edilip yasayı tutarlarsa. Tanrı'nın Sözü bu yanlış inancını düzeltir: "Böylelikle, iman kuralına bağlı olanlar, iman edip kutlu kılınan İbrahim'le birlikte kutlu kılınırlar" (**ayet 9**).

Bu ayetlerde Sevinç Getirici Haber'in yepyeni bir haber olmadığını görebiliriz. İbrahim'in Tanrı tarafından kabul edilmesi bu temele bağlıydı. Bugün de imanlının doğrulukla donatılması aynı temele dayanır. Temel ise, Tanrı'nın sağlayışını iman yoluyla benimsemektir. Çağımızda bu sağlayış İsa Mesih'in dünyaya gelişi, ölmesi, dirilmesi ve Tanrı katına yükselmesiyle daha belirgin olduysa da İbrahim zamanından bu yana ilke değişmedi: İnsan Tanrı sağlayışına iman bağlayınca Tanrı tarafından doğru kişi olarak kabul edilir.

İman Eden İnsan Örneği 3:10-14

¹⁰Ruhsal yasadaki esinlenen işlere bel bağlayanlar lanet altındadır. Çünkü Kutsal Söz'de şöyle yazılmıştır: "Ruhsal yasa kitabında yazılanların tümünü yerine getirme yolunda süreklilik göstermeyen herkes lanet altındadır." ¹¹Tanrı önünde hiç kimsenin ruhsal yasa uyarınca doğrulukla donatılmadığı açıktır. Çünkü "Doğru kişi imanla yaşayacaktır." ¹²Ama ruhsal yasanın imanla ilgisi yoktur. Tam

tersine, "Yasanın buyruklarını yerine getiren onlarla yaşayacaktır."
¹³Mesih bizim için lanetlenerek, ruhsal yasanın lanetinden bizleri özgür kıldı. Çünkü Kutsal Söz'de şöyle yazılmıştır: "Tahtaya asılan herkes lanetlenmiştir." ¹⁴İbrahim'im kutluluğu İsa Mesih bağlılığında uluslara ulaşsın diye oldu bu. Öyle ki, vaat edilen Ruh'u iman aracılığıyla alabilelim.

Açıklama

İman kuralını Kutsal Yazılar'dan belgeledikten sonra Pavlus ruhsal yasa yolunun olumsuz durumunu yine Kutsal Yazılar'dan vurgular. Ruhsal yasanın sıraladığı buyrukları yerine getirme çabalarına güvenen kişiler Kutsal Yazı'ya göre lanet altındadır (**ayet 10**).

Pavlus bunu Yasa'nın Tekrarı bölüm 27 ayet 26'dan yaptığı aktarmayla belgeler. (Kitabı Mukaddes çevrisinde olan Tesniye ikinci yasa demektir. Sina dağında açıklanan yasa, çölde dolaşan İsrail halkına verilmişti. Onlar Moab ovasında vaat edilen ülkeye girmeye hazırlanırken Tanrı Musa aracılığıyla ikinci kez yarasını açıkladı. Bu kez daha önce açıklanan buyrukların yanı sıra ülkedeki durumlarına uygun buyruklar da eklendi.) "Bu Yasa'nın sözlerine uymayan ve onları onaylamayana lanet olsun!" diyen İbranince ayet "Ruhsal yasa kitabında yazılanların tümünü yerine getirme yolunda süreklilik göstermeyen herkes lanet altındadır" şeklinde Kutsal Ruh tarafından yorumlanır.

Kutsal Ruh iki konuyu vurgular burada: Tümlük ile süreklilik. Yasanın tümünü tutmak gerekir. Yasanın işlerine güvenen kişi, buyrukların yüzde doksan dokuzunu yerine getirirse yine de Tanrı tarafından kabul edilecektir diye bir şey yoktur. Ruhsal yasanın yüzde yüzünü tutması gerekir. Yüzde doksan dokuzunu tutan lanet altındadır. Başka bir kişi üstün bir çabayla bir gün yasanın tümünü tutarsa ama ötesi gün tutmazsa yine de lanet altındadır. Tanrı'nın insandan beklediği, yıldan yıla her saat, her dakika, her an yasanın yüzde yüzünü tutmasıdır. Tanrı bizden süreklilik ister. Kim bunu başarabilir? Bu nedenle ruhsal yasaya ümit bağlayanlar lanet altındadır.

Bu lanet Yasa'nın Tekrarı bölüm 28'de Tanrı'nın günaha karşı olan hak kızgınlığını belirtir. Bu lanet İsrail oğullarının ulusal yaşamının her yönüne dokunan belalar olarak belirecekti. Tanrı'nın Musa aracılığıyla halka bildirisi şuydu: "Siz yok oluncaya dek RAB bu Yasa Kitabı'nda yazılmamış her türlü hastalığı ve belayı da başınıza getirecek" (Yasa'nın Tekrarı 28:61). Yok olmak deyimi mahvolmak, sonsuzca Tanrı'dan uzaklaştırılmak

demektir. Yasa'nın Tekrarı'ndaki kullanım her halde daha çok ölümü simgeler. Ama Kutsal Kitap'ın birçok yerinde Tanrı'dan sonsuz ayrılış, cehennem yargısı anlamındadır. Örneğin: Tanrı dünya o denli sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, her kim O'na iman ederse mahvolmasın, sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanna 3:16).

Kutsal Yazıların öğretisi ve Mesih'i tanımadan önce ruhsal yasaya güven bağlayan eski Ferisi olan Pavlus'un kişisel tecrübesi şudur: Tanrı önünde hiç kimse ruhsal yasa uyarınca doğrulukla donatılmaz (**ayet 11**). Bu apaçık bir gerçektir. Galatyadaki inanlılar samimiyetle davranırlarsa kendi tecrübelerine göre yasa yoluyla Tanrı'yla barış bulamadıklarını itiraf etmek zorundalar. Ruhsal yasa yoluyla Tanrı önünde doğrulukla donatılmak olanaksızdır. Ruhsal yasaya güven bağlayan kişi yanlış yola başvurmuştur. Gereken tümlüğü ve sürekliliği gösteremediği için lanet altındadır.

Tanrı Kutsal Sözü'nde başka bir yolu açıklar. Habakkuk adlı peygamber aracılığıyla olan bildirisi şudur: "Doğru kişi imanla yaşayacaktır" (Habakkuk 2:4'ten ayet 11'e aktarma). Habakkuk'un çözülmesi güç görünen sorunu Tanrı'ya şöyle bildiriyordu: "Kötüye bakamayacak kadar saftır gözlerin. Haksızlığı hoşgöremezsin. Öyleyse nasıl hoşgörürsün Bu hain adamları? Doğrular kötülere yem olurken Neden susuyorsun?" (Habakkuk 1:13). Bu sorun Tanrı'nın kaba kuvvete güvenen Kildani ulusunu İsrail'i yargılamak için kullanacağına haber verdiği zaman ortaya çıkmıştı. Tanrı'nın cevabı özetle şöyleydi: "Bakın şu övünge Kildaniler'e, niyetleri iyi değildir.. Haraç alarak zenginleşenin vay haline!" (Habakkuk 2:2-6). Tanrı Kildanileri kibirli adama benzetir ve geri kalan ayetlerde bu ulusun ileri bir dönemdeki yıkılışını beş ayrı "vay haline" sözüyle belirtir.

Kendi içinde canı doğru olmayan kişi (Kitabı Mukaddes) yıkıma doğru gitmektedir -yaşamayacaktır. Oysa doğru kişi yaşayacak -yıkım görmeyecektir (Habakkuk 2:4). Doğru kişi nasıl yaşayacaktır? "İmanıyla" (Habakkuk 2:4). Kutsal Kitap'ta doğru kişi, doğru işler yapan değil, Tanrı'yla doğru ilişkide bulunan, Tanrı tarafından kabul edilen insandır. İman aracılığıyla bu ilişkiye kavuşur, imanla onu sürdürür ve böylece yıkım görmeyerek sonsuza dek yaşayacaktır.

Ruhsal yasa bağlılığı Habakkuk bölüm 2 ayet 4'te belirtilen iman kuralıyla karşılaştırılır (**ayet 12**). "Ama ruhsal yasanın imanla ilgisi yoktur." İman kuralı Tanrı sağlayışına güvenmektir. Ruhsal yasa bağlılığı ise insanın yasadaki buyrukları yerine getirme çabasına bel bağlamaktır. Yasa yolunu belirten "yasanın buyruklarını yerine getiren onlarla yaşayacaktır" sözü Levililer bölüm 18 ayet 5'ten aktarılmıştır. Eski Antlaşma ayeti şöyledir: "Kurallarıma, ilkelerime sarılın. Çünkü onları yerine getiren onlar

sayesinde yaşayacaktır. RAB benim.” Ne var ki, hiç kimse onları yapmamıştır. Hiçbir insan tüm yasayı tutmaktaki gereken sürekliliği göstermemiştir. Yaşamak için, sonsuz yaşama kavuşmak için ruhsal yasa bağlılığı, günahlı insana bir olanak vermiyor. Ruhsal yasayı tutma çabası insanı lanet altına getirir.

Bu lanet altında bulunan insanların kurtulması için Tanrı'nın sağlayışı, İsa Mesih'i bizim için lanetli çarmıh ölümüne teslim etmesidir (**ayet 13**).İsa Mesih bizim için tahtaya asıldı, bize gereken cezayı çeksin diye çarmıha çakıldı. İsa Mesih'in bir suçlu gibi asılması gerçekten aşağılayıcı bir ölümdü. Ne var ki, hiçbir suçu yoktu. O'nda suç bulamayan yargıç ölümüne yol açan kararı yapılan baskından yılarak verdi. İsa buna karşı koymadı, kendini feda ederek canını insanlar için verdi. O'nun ölümü onları ruhsal yasanın suçlamasından kaynaklanan lanetten kurtardı. İnsanların yerine İsa Mesih lanetlenmiştir.

Bu da Kutsal Yazılar'a göre idi. "Çünkü Kutsal Söz'de şöyle yazılmıştır: 'Tahtaya asılan herkes lanetlenmiştir'" (ayet 13'te değinilen Yasa'nın Tekrarı 21:22,23 ayetleri). Değinilen Eski Antlaşma ayetleri şöyledir: "Eğer bir adam bir günahtan ötürü ölüm cezasına çarptırılıp öldürülür ve ölüsü ağaca asılırsa, ölüyü gece ağaçta asılı bırakmamalısınız. O gün kesinlikle gömmelisiniz. Asılan kişi Tanrı tarafından lanetlenmiştir." İsa Mesih Tanrı'nın bu laneti altında canını verdi. Böylece kendisine iman eden herkesi ruhsal yasanın suçlaması ve lanetinden büsbütün özgür kıldı.

Mesih'in onun yerinde lanetlenmesi sayesinde İsa Mesih'e bağlanan kişi İbrahim'in kutluluğuna kavuşur (**ayet 14**).Bereketle lanet Kutsal Kitap'ta önemli bir karşıttır. Gördüğümüz gibi Yasa'nın Tekrarı'nda yasayı tutan için bol bereketler hazırды. Tutmayı ise korkunç lanetler beklerdi (Yasa'nın Tekrarı bölüm 27 ile 28). Oysa burada sözü edilen İbrahim'in kutluluğu yasayı tutmakla ilgili değil, Tanrı'nın vaadine dayanır. Tanrı İbrahim'e verdiği 'Tüm uluslar sende kutlu kılınacak' sözüyle uluslara bereket vaat etti (ayet 8 ile 9). Tanrı'nın bol bol verdiği iyilikler İsa Mesih bağlılığına giren uluslardan kişilere ulaşır. Yahudi olmayan insanlar İsa Mesih'e iman edince İsa Mesih'in aracılığıyla bu berekete kavuşur.

On dördüncü ayetin son kısmı bu bereketin ne olduğunu açıklar: "Öyle ki, vaat edilen Ruh'u iman aracılığıyla alabilelim." Kutsal Ruh Eski Antlaşma'da İsrail ulusunun yenilenmesiyle ilgili olarak vaat edilmiştir (Hezekiel 36:22-31; 37:11-14). Bunun yanı sıra Tanrı Yoel peygamber aracılığıyla Ruh'u "bütün insanların üzerine" dökeceğine söz verir (Yoel 2:28). Kutsal Ruh vaadi bütün insanlık içindir. İsa Mesih bu vaadi yeniledi: "Oysa O -Gerçek Ruhu- gelince sizi tüm gerçeğe yöneltecektir" (Yuhanna 16:13). "Birkaç gün içinde Kutsal Ruh'la vaftiz edileceksiniz..

Kutsal Ruh sizlere geldiğinde güç ile kuşanacaksınız. ..dünyanın en irak köşesine dek benim tanıklarım olacaksınız" (E. İşleri1:5,8).

Kutsal Ruh'u almamız İsa Mesih'e iman etmemize bağlıdır. Kutsal Ruh'tan gelen bereketler sayıya gelmez. Yukarıda iki tanesine değinildi: bizi her gerçeğe yöneltmesi, İsa'nın tanıkları olmak için güç vermesi.

Ruh'un inanlıların karakterlerini değiştirip meyvesini onlarda oluşturması bu mektubun 5. bölümünde açıklanan önemli bir bereketttir. Şu güzel nitelikler inanlıyı İsa Mesih'e benzer kılacaktır: sevgi, sevinç, esenlik, sabır, iyi yüreklilik, iyilik, içten bağlılık, yumuşak huyluluk, tutkulara üstünlük. Bunlar inanlıların yaşamlarında belirince Kutsal Ruh'un onlara verdiği dokuz değişik bağış dengeli bir şekilde kullanırlar. Bağışlanan yetenekler şunlardır: Bilgece söz söyleme, bilgiyle söz söyleme, iman, hastaları iyileştirme, mucizeler yapma, peygamberlikte bulunma, ruhları ayırt etme, çeşitli dillerde konuşma, dilleri çevirme (1.Korintoslular 12:8-10, Müjde). Bu bağışlar Sevinç Getirici Haber'i yayma ve kilise topluluğunun geliştirme çalışmalarını güçlendirir (Örneğin: Elçilerin İşleri 9:32-35; 13:1-3; 5:1-11).

Yaşamımızda bereketlerle dolu ürününü oluşturursun diye Kutsal Ruh'a yer verelim. Bencil bir yaşayışla O'nu üzmemelim (Efesoslular 4:30). Vermek istediği yetenekleri kayıtsızlıkla karşılayarak Kutsal Ruh'u söndürmemelim (1.Selanikliler 5:19).

Ruhsal Yasa Vaadi Ortadan Kaldıramaz 3:15-22

15Kardeşlerim, insan açısından konuşuyorum: İnsanın onayladığı vasiyeti bile ne kimse ortadan kaldırabilir, ne de yeni baştan düzenleyebilir. **16**Vaatler İbrahim'e ve 've onun soyuna' verildi. Birçok kişiyi kapsıyormuş gibi, 'soylarına' denmiyor. Tam tersine, tek kişiyi kapsar nitelikte, tekil olarak 've senin soyuna' deniyor, ki bu Mesih'tir. **17**Şunu demek istiyorum: Tanrı'nın önceden onayladığı antlaşmayı, ondan dört yüz otuz yıl sonra beliren ruhsal yasa ortadan kaldıramaz. Böylelikle vaadi geçersiz kılamaz. **18**Çünkü eğer miras ruhsal yasadaki geliyorsa, artık vaat uyarınca değildir. Ama Tanrı bunu İbrahim'e vaadi uyarınca sağladı.

Açıklama

Bu ayetlerde Pavlus vaadin ruhsal yasadaki üstünlüğünü vurgulamak için vasiyet simgesini kullanır. **Ayet 15'te**'vasiyet' diye çevrilen Eski Yunanca kelimesi (diatheken) hem 'vasiyet' hem de 'antlaşma' anlamına gelir. Ayet

17'de 'antlaşma' diye çevrilir. Vasiyet, bir kişinin ölünce bırakacağı malın istediği kişilere dağıtılmasını sağlayan resmi belgedir. Bazı eski çağ hukuk düzenlerinde bu belge onaylanıp mühürlendikten sonra hiçbir durumda geçerlilikten kaldırılamazdı. Bunun yanı sıra da değiştirilemezdi (ayet 15). Tanrı vaatlerini İbrahim'e ve onun soyuna verince böyle bir vasiyeti onaylamış ve mühürlemiş gibi oldu. Hem vasiyetin, hem de antlaşmanın özelliklerini taşıyan vaatler Tanrı tarafından onaylandıktan sonra daha ileri bir tarihte ortaya çıkan ruhsal yasa aracılığıyla ne ortadan kaldırıldı, ne de yeni baştan düzenlendi (ayet 17). Vaatler ruhsal yasanın gelişinden sonra geçerli kaldı.

Ayet 16 Pavlus'un düşünce akışında bir duraksamayı oluşturur. 15. ile 17. ayetlerde ruhsal yasanın vaadin geçerliliğini değiştirmek için etkisiz oluşunu vurgular. Oysa ayet 16'da vaatlerin kime verildiğine dikkat çeker: "İbrahim'e ve 've onun soyuna' verildi" (Bakınız Yaratılış 12:7; 13:15; 17:7,8; 22:18; 24:7'ye). "Birçok kişiyi kapsıyormuş gibi, 'soylarına' denmiyor. Tam tersine, tek kişiyi kapsar nitelikte, tekil olarak 've senin soyuna' deniyor, ki bu Mesih'tir." Pavlus için İbrahim'in soyu birçok nesilden oluşmaz. Eski Antlaşma'nın Yunanca çevirisinde kullanılan sözcüğün tekil oluşundan başlayarak bir tek kişinin belirtildiği sonucunu çıkarır. Bu tek kişi, vaatlerin kendisinde gerçekleştiği Mesih olan İsa'dır.

Ayet 18'de Tanrı'nın vaadiyle İbrahim'e bir miras sağladığını okuruz. Miras mal sahibinin özgür kararıyla mirasçıya vaat edilir. Vaadi alan mirasçı kendisine bırakılan malı bir hediye olarak alır. Miras ruhsal yasadan gelseydi o zaman insansal çabanın karşılığı olarak verilirdi. Oysa miras, miras olduğu için ruhsal yasadan gelmediği bellidir. Miras vaattendir.

Ruhsal Yasa Vaadi Ortadan Kaldıramaz 3:15-22

19 Öyleyse ruhsal yasanın amacı da nedir? Bu, suçun ne olduğunu göstermek için eklenmiştir. Meleklerle açıklanan, bir aracı eliyle verilen ruhsal yasa, İbrahim'e vaat eden soy gelinceye dek sürecekti.

20 Ancak bir kişi söz konusu olunca aracıya gerek yoktur. e Tanrı birdir. **21** Öyleyse, ruhsal yasa Tanrı'nın vaatleriyle çelişkiye mi düşüyor? Hiçbir zaman! Çünkü yaşam sağlayabilen bir ruhsal yasa verilmiş olsaydı, kuşkusuz, o zaman doğrulukla donatılma ruhsal yasadan kaynaklanırdı. **22** Ne var ki, Kutsal Söz tüm kurulu düzeni günah altında tutuklamış bulunuyor. Öyle ki, İsa Mesih'e imandan gelen vaat iman edenlere verilebilsin.

Açıklama

Pavlus bu bölümün önceki ayetlerini okuyan ruhsal yasaya bağlı birisinin itirazını dile getiren şu soruyu sorar: "Öyleyse, ruhsal yasanın amacı da nedir?" (**ayet 19**). Mademki her şey Tanrı'nın vaatlerini imanla kabul etmeye dayanıyorsa ruhsal yasanın bir anlamı kalıyor mu? Pavlus soruyu birkaç yönden yanıtlar.

1/ Ruhsal yasa yardımcı bir görev yapar. Ruhsal yasa "suçun ne olduğunu göstermek için eklenmiştir" (ayet 19). Günah ruhsal yasa olmadan belirsiz bir kötülük olarak kalır. Ama günah ruhsal yasa ölçüsüne vurulunca suça dönüşür; çünkü bir yasanın çiğnenmesi söz konusu olur. Ruhsal yasa günahı odağa getirir; onun baş kaldırıcı ve karşı koyucu niteliklerini açıkça gösterir. Ruhsal yasa araya girince günah işleyen kişi iki kat suçlu olur -hem kötü bir iş yaptığından hem de bu işi yasaklayan yasayı çiğnediğinden. (Bu konu Romalılara Mektup 3:20; 4:15; 5:13,14,20 ve 7:7-12 ayetlerinde daha ayrıntılı olarak ele alınır.) Ruhsal yasa kurtuluş sağlayamaz ama kurtuluşun gerekliliğini açığa vurur. Bu yönden yardımcı bir görevi var.

2/ Ruhsal yasanın geçici bir süresi var. Süresi, vaadin kendisine verildiği 'Soy' gelinceye kadardır (ayet 19'a bakınız). Vaadi alan 'Soy' İsa Mesih'tir (ayet 16). Ruhsal yasa da İbrahim'den 430 yıl sonra verildi (ayet 17). Ruhsal yasa bu dönemden başlayarak vaatler Mesih'te gerçekleşinceye dek sürecekti. Ruhsal yasa kalımlı değildi.

3/ Tanrı'nın vaadi ruhsal yasadaki üstündür. Ruhsal yasa melekler tarafından açıklandı (ayet 19; bakınız El. İş. 7:53 ile İbraniler 2:2'ye). Doğrudan doğruya Tanrı tarafından değil, "bir aracı eliyle" verildi. Aracı iki taraf arasında iş görür. "Aracı tek bir tarafa ait değildir" (**ayet 20**; Müjde). "Ancak bir kişi söz konusu olunca aracıya gerek yoktur" (ayet 20; Sevinç Getirici Haber). Melekler ruhsal yasayı açıklarken Tanrı ile insanlar arasında aracılık etti. "Ve Tanrı birdir" (ayet 20). Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın birliği çok önemlidir. Her şeyin temelidir. Buna rağmen sık sık üzerinde durulan bir öğreti değildir. Burada başka bir konu üzerinde durulurken ona kısaca değinilir. Vurgulan konu Tanrı'nın doğrudan doğruya vaatlerini İbrahim'e vermesidir. Arada bir aracı yoktu. "RAB ona görünerek, 'Seninle yaptığım antlaşmayı sürdüreceğim' dedi, 'Artık adın Avram değil, İbrahim olacak. Çünkü seni birçok ulusun babası yapacağım'" (Yaratılış 17:1-8). Rabbin İbrahim'e görünmesi, vaatlerine ne kadar daha çok önem verdiğini gösterir. Vaatlerini bir aracının eline bırakmadı, kendisi gelip onları İbrahim'e verdi.

Ayet 21'de Pavlus yeniden itiraz eden kişinin sorabileceği bir soruyu dile getirir: "Öyleyse, ruhsal yasa Tanrı'nın vaatleriyle çelişkiye mi düşüyor?" Pavlus "Hiçbir zaman!" diyerek, böyle bir durumun olabileceğini kesinlikle

yalanlar. Pavlus daha sonra yazdığı Romalılara Mektup'ta bu soru sorma ve sorunun yanlış açısını kesinlikle yalanlama yöntemini sık sık kullanır (Romalılar 3:4,6; 6:2; 7:7,13; 9:13). Bu yöntem Yahudi dinsel yorumcularının kullandığı bir eğitime yöntemiydi. Pavlus dinsel yorumcu "Gamaliel'in dizi dibinde" eğitilince bunu öğrenmiş olsa gerek (El. İş. 22:3).

Hayır, Tanrı'nın verdiği iki şey arasında çelişki olamazdı. Yukarıda belirtildiği gibi ruhsal yasanın görevi yaşam vermek, kurtuluş sağlamak değil, insanların suçlu olduklarını göstererek kurtuluşun gerekliliğini açıklamaktı. "Çünkü yaşam sağlayabilen bir ruhsal yasa verilmiş olsaydı, kuşkusuz, o zaman doğrulukla donatılma ruhsal yasadaki kaynaklanırdı" (ayet 21). Ruhsal yasa insanları Tanrı'yla doğru bir ilişkiye getirebilseydi Tanrı bunu ruhsal yasa aracılığıyla yapardı. Oysa bunu yapabilen bir ruhsal yasa yoktur.

Ayet 22 Kutsal Yazı'nın ruhsal yasa konusundaki açıklamasını özetler: "Ne var ki, Kutsal Söz tüm kurulu düzeni günah altında tutuklamış bulunuyor." Pavlus bu özetin ayrıntılarını Romalılar 3:9-20 ayetlerinde verir. Orada Kutsal Yazılar'dan alıntılarla her bir insanın, Yahudi olsun, uluslardan olsun, günahlı olarak Tanrı'nın önünde suçlu olduğunu belgeler. Ruhsal yasa insanı günahla suçlar. Kutsal Yazılar ruhsal yasanın günahlı insanın hakkındaki yargısını bildirerek tüm insanlığı günah altında tutar. Ama bu durum ümitsiz değildir. Tanrı insanlar hakkında 'günah altında kapatılmış' kararını verirken İsa Mesih aracılığıyla gerçekleştirdiği kurtarıcı iman edenlere sunar. "Öyle ki, İsa Mesih'e imandan gelen vaat iman edenlere verilebilsin" (ayet 22). "Tanrı tüm insanlığı söz dinlemeziğe tutsak etmiştir. Öyle ki, tüm insanlığa acısın" (Romalılar 11:32). Ruhsal yasa insanların söz dinlemeziğini ortaya koyar; Sevinç Getirici Haber İsa Mesih'e iman edenlere doğrulukla donatılmayı ve sonsuz yaşamı vaat eder.

Vaat Tanrı'nın kayrasındandır. Tanrı insanlara acıyarak onları kurtarıp bol bol iyiliklerine kavuşturacağına söz verir. Bu vaadin temeli İsa Mesih'in gerçekleştirdiği kurtarma işidir. Buna İsa Mesih'e iman ederek kavuşulur. İman bu vaadi kişinin yaşamında etkili kılar. Kayra ve iman Tanrı insan ilişkilerinde iki ana temeldir. Kayra, Tanrı'nın kendi iyiliklerini bize bağışlamasıdır. İman Tanrı'nın bağışladığı iyilikleri kendimize mal etmemizdir.

Yasadaki Özgürlük, Tanrı'ya Oğulluk 3:23-29

²³Bu iman gelmeden önce ruhsal yasa altında kapatılmıştık. Açıklanacak olan imanı bekleyen tutuklulardık. ²⁴Demek ki, ruhsal yasa Mesih'in gelişine dek bizlere eğitmenlik etti; imandan gelen doğrulukla donatılalım diye. ²⁵Ama şimdi iman geldiğine göre, bundan böyle ruhsal yasanın eğitmenliği altında değiliz.

Açıklama

Ruhsal yasanın geçici olarak yaptığı görev bu ayetlerde bir benzetmeyle açıklanır. Bu görev eğitmenliğe benzetilir. Eğitmenler (Eski Yunanca 'pedagog') zengin ailelerin çocuklarının terbiye edilmesiyle görevlendirilen kölelerdi. Eğitmen çocuğu okul götürür, iyi ahlak edinebilmesi için tüm yaşamını yönetirdi. Bu durumda çocuk bir tutukludan farksızdı (4:1,2'e bakınız).

Tıpkı bunun gibi, iman gelmeden önce ruhsal yasa altında olanların tüm yaşamı ruhsal yasa tarafından yönetilirdi. Ruhsal yasanın kolculuğu altında kapatılmışlardı (**ayet 23**). Onları bu durumdan özgürlüğe kavuşturabilecek tek şey açıklanacak imandı. Tıpkı eğitmen altında olan bir çocuk yetişkin sayılıp eğitmenden özgür olacağı günü beklediği gibi ruhsal yasa tutukluları özgürlüklerini bekliyordu.

İlke olarak iman yeni bir şey değildi. Ruhsal yasanın gelişinden önce iman vardı: "İbrahim Tanrı'ya iman etti" (Galatyalılar 3:6). Oysa açıklanacak olan iman ayet 22'de konusu edilen Mesih'e imandır. "Demek ki, ruhsal yasa Mesih'in gelişine dek bizlere eğitmenlik etti; imandan gelen doğrulukla donatılalım diye" (**ayet 24**). İsa Mesih gelince kendisine iman edenlerin Tanrı'yla doğru bir ilişkiye getirilebilmesi için canını çarmıhta verdi. Ruhsal yasa eğitmenlik işini yapmış bulunuyordu, onun altındaki kişi suçluluğunu anlıyor, kurtuluşunu arıyordu. Mesih geldi, bu kurtuluşu sağladı.

Mesih gelince ruhsal yasanın eğitmenlik görevi sona erdi (**ayet 25**). "Ama şimdi iman geldiğine göre, bundan böyle ruhsal yasanın eğitmenliği altında değiliz." İsa Mesih'e iman eden kişinin ruhsal yasanın bu görevine ihtiyacı yoktur. Ruhsal yasa kendisini Mesih'e götürmüştür. Şimdi Mesih İsa'ya iman ederek yaşıyor. Mesih inanlısı ruhsal yasanın altında değildir.

Yasadan Özgürlük, Tanrı'ya Oğulluk 3:26-29

26Çünkü Mesih İsa'ya iman yoluyla hepiniz Tanrı'nın çocuklarıdır.

27Çünkü Mesih'le birleşmek üzere vaftiz edilenleriniz Mesih'i kuşandınız. **28**Öyle ki, Yahudi ile Yunanlı, köle ile özgür, erkek ile kadın arasında hiçbir ayırım yoktur. Çünkü hepiniz de Mesih İsa bağlığında birsiniz. **29**Eğer siz Mesih'in isenz, bu durumda İbrahim'in soyusunuz. Vaat uyarınca mirasçılarsınız.

Açıklama

Pavlus ruhsal yasa yanlısı Galatya'daki imanlılara Mesih İsa'ya iman etmelerinin onlara getirdiği kutluluğu hatırlatır: "Hepiniz Tanrı'nın oğullarısınız" (**ayet 26**; Müjde -Sevinç Getirici Haber'in "çocuklarıdır" çevirisi doğru değildir). Mesih'e iman ettikleri için Tanrı doğrultusunda 'yetişkin oğul' durumuna getirildiler. Onları adım adım izleyen bir eğitmen kalmadı. Ruhsal yasadan özgürdüler. Yetişkin oğul olarak mirasa konma hakları vardı. Tanrı'yla ruhsal paydaşlığa kavuştular. Mesih İsa'ya iman eden bizler de böyle. Yüce iyiliği için Tanrı'ya övgüler olsun!

Bu konu İsa Mesih'in anlattığı kaybolan oğul benzetmesini akla getirir (Luka 15). Günahlı yollarımızdan dönünce bizi sevgiyle kabul eden yüce Baba'yla karşılaşırız. O bizi seçkin giysiyle kuşatır, doğrulukla donatır (3:24; Yeşaya 61:10). Parmağımıza yüzük takarak oğul olduğumuzu belirtir (3:24). Ayaklarımıza pabuç geçirerek "yüce kata kabul edilme güvencesini" bize verir (Efesoslular 3:12). Tanrı'yla böyle yakın bir ilişkide bulunmamız ruhsal yasa altında olanaksızdı. Ama Mesih aracılığıyla gerçekleşti.

İsa Mesih'e iman eden kişi vaftiz edilir (**ayet 27**). Vaftiz edilen kişi kendisine Mesih'in yolunu öğreten Mesih inanlısının eliyle suya batırılıp çıkarılır (El. İş. 8:36-39). (Eski çağda ırmak, göl ya da denizde yapılırdı.) Vaftiz eden kişi İsa Mesih'in "Bütün ulusları öğrencim yapın. Onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına vaftiz edin. Sizlere buyurduğum her şeyi tutmaları için kendilerini eğitin" buyruğuna uyar. Suyun altına giren kişi iman yoluyla İsa Mesih'le birleştiğini öz bedeninde açıkça belgeler. Suyun altına girmekle İsa Mesih'in ölümüyle birleştiğini bildirir. Bu yoldan günaha öldüğünü, günahlı yaşamla olan bağlantısını kestiğini belirtir. Sudan çıkmakla Mesih'le birlikte dirildiğini, Mesih'in diriliş yaşamında pay aldığını açıkça gösterir. (Bu konunun ayrıntıları için Romalılar 6:1-11 ayetlerine bakınız.)

Galatyalılar 3:27 ayetinde ise vaftiz konusuna daha çok inanlının Mesih'in kendisiyle birleşmesi açısından bakılır: "Çünkü Mesih'le birleşmek üzere vaftiz edilenleriniz Mesih'i kuşandınız." Mesih'i kuşanmakla inanlı Mesih'e verilen vaatlere kavuşur. Ayet 29 bu yorumu destekler: "Eğer siz Mesih'in iseniz, bu durumda İbrahim'in soyusunuz. Vaat uyarınca mirasçılarsınız." İbrahim'in soyu olan Mesih'i giyinince inanlı, İbrahim'in soyu olur ve vaatlere kavuşur, mirası alamaya hak alır (ayet 16, 29).

Bu nokta ruhsal yasa bağlısı milliyetçi Yahudilerin iddialarına kesin cevaptır. Onlara göre her bir Yahudi İbrahim'in soyuydu ve bu yüzden vaatlere kavuşacaktı. Pavlus ise ayet 16'da vaatlerin kendisine verildiği soyun tek bir kişi olan Mesih olduğunu kanıtlamıştı. İmanla Mesih'e sığınan herkes O'nun aracılığıyla vaatlere kavuşur. Böylece Pavlus

Yahudi olduğu için vaatlere kavuşacağını sanan Yahudilerin düşüncesini yalanlar.

Vaatlere kavuşanlar Mesih'le birleşen kişilerdir -Yahudi olsun, Yunanlı olsun, köle olsun, özgür kişi olsun, erkek olsun, kadın olsun aralarında fark yoktur (**ayet 28**).Mesih'e bağlılık bakımından birdirler. Bir kölenin vaatlere kavuşması özgür bir kişiden daha kısıtlı değildir. Bir kadının mirasa kavuşma hakkı erkekle eşittir. Yunanlı'nın İbrahim soyu olup mirasa kavuşması Yahudi'nin mirasçı olmasından farksızdır (ayet 28,29). Bu konuda hepsi eşittir çünkü her birinin mirasçı olmak hakkı Mesih'e olan bağlılığından gelir. Herhangi bir ulusal, sosyal, ya da cinsel ayrıcalıktan ileri gelmez. Mesih'e bağlandığımız için her şey sahip Olan'ın mirasçısı olduk (**ayet 29**).Bu gerçekten yüce bir ayrıcalıkvve berekettir.

Yasadan Özgürlük, Tanrı'ya Oğulluk 4:1-7

¹Şunu demek istiyorum: Her şeyin sahibi olmasın karşın, mirasçı, çocukluğu süresince bir köleden ayrımlı değildir. ²Ama babasının saptadığı güne dek görevlilerin ve ev yönetmenlerinin elindedir. ³Bunun gibi, bizler de ruhsal yönden çocukken, dünyanın ilkel öğelerince tutsak edilmiştik. ⁴Ama vakit dolunca, Tanrı öz Oğlu'nu gönderdi. O bir anadan doğdu, doğumuda ruhsal yasanın altındaydı. ⁵Öyle ki, ruhsal yasa altında bulunanları satın alsın ve bizler oğulluğa alınabilelim. ⁶Oğullar olduğunuz için, Tanrı öz Oğlu'nun Ruhunu bizim yüreklerimize gönderdi. "Abba Baba" diye seslenmektedir O. ⁷Demek ki, bundan böyle sen bir köle değil, tam tersine, oğulsun. ve oğul olduğundan Tanrı sağlayışıyla mirasçısın.

Açıklama

Bu kısımda eğitmen altındaki çocuk simgesi tekrar ele alınır (ayet 1-3). Ruhsal yasa altındaki kişinin yetişkin olmayan çocuğa benzetilmesi genişletilir. Çocuk mirasçı olarak günün birinde mirastaki her şeyi alacaktı. Daha o zamandan her şeyin sahibi sayılırdı ama yaşı küçük oldukça hiç bir şeye el süremezdi. Çocuğun kendisi "görevlilerin" yönetiminde ve miras "ev yönetmenlerinin" elindeydi (ayet 2). (Görevli ve eğitmen asıl metinde ayrı kelimelerdir ama metinden yaptıkları işin aşağı yukarı aynı olduğu anlaşılır.) Mirasçı çocukluk dönemi boyunca bir köleden farksızdı (**ayet 1**). Ne var ki, atadığı gün gelince çocuğun babası çocuğu yetişkin ilan edecek, ona mirası alma yetkisini verecekti (**ayet 2**).O zaman çocuk

köleye benzeme durumundan kurtulacaktı. Ruhsal yasa bağılılığı da böyledir. Tanrı'nın kararlaştırdığı zamanda ruhsal yasanın köleliği sona erecekti. Bu zaman da İsa Mesih'in geliyordu (3:24).

Pavlus **ayet 3'te** kendi durumunu ve öbür inanlılarınkini simgedeki çocuğun durumuna benzetir. "Bunun gibi, bizler de ruhsal yönden çocukken, dünyanın ilkel öğelerince tutsak edilmiştik." Bu ilkel öğeler nedir? Pavlus bu unsurlar tarafından esir olduğu süreyi "bizler ruhsal yönden çocukken" olarak tanıtır. Aynı simgeyi ruhsal yasanın eğitmenliğiyle ilgili olarak kullandığını görmüştük (3:24 ile 4:1,2). Ruhsal yasanın altındaki insanın durumu görevliler yönetmenliği altındaki çocuğun durumuna benzer. Buna göre ruhsal yönden çocukken insanı tutsak eden dünyanın ilkel öğeleri ruhsal yasadır. Pavlus "bizler" diyerek kendini ruhsal yönden çocukken tutsak edilenlere katar. Mesih İsa'ya iman etmeden önce kendisi ruhsal yasanın ateşli bir bağılısıydı. Bu durum dünyanın ilkel öğelerinin ruhsal yasa olma olasılığını güçlendirir.

Bu bölümün 8-11 ayetlerinde Pavlus Galatyalılar'ın daha önce bağılı buldukları gerçek olmayan tanrılara kölelik ettiklerini anlatır. Ama artık gerçek Tanrı'yı tanıdılar. Bu durumda tekrar ilkel öğelerin cılızlığına dönüp onlara köle olmak istemelerini şaşkırtıcı bulur. Bu öğeler özel günlere, aylara, mevsimlere, yıllara önem vermektir. Bu unsurlar hem yalancı tanrılara tapıcılıkta, hem de gerçek Tanrı'nın verdiği ruhsal yasadaki vardı.

Ruhsal yasa altındaki insanlar için tutsaklıktan özgürlüğe, çocukluktan yetişkin oğul yetkisine kavuşma vakti gelince Tanrı öz Oğlu'nu gönderdi (**ayet 4**). "Vakit dolunca" o gün geldi. Eski Yunanca'da "vaktin doluluğu gelince" denir. Tanrı'nın kararlaştırdığı zaman en elverişli dönemdir. İsa Mesih geldiği dönem birçok yönden Sevinç Getirici Haber'in yayılması için elverişliydi. Roma imparatorluğu barış sağlamıştı. Önceki dönemlere göre ulaşım daha kolaydı. Eski Yunanca'nın bütün dünyanın kültür dili olması haberin her yerde kolaylıkla yayılmasını sağladı.

"Vakit dolunca Tanrı öz Oğlu'nu gönderdi" (ayet 4). Tanrı'nın öz Oğlu Tanrı'nın özünden olandır. Kendisi Tanrı'yı Ruh olarak tanıttı (Yuhanna 4:24). Buna göre Oğul da Ruh'tur. Tanrı yaratılmamış olandır. Oğul da yaratılmamıştır. Tanrı ezelidir. Oğul da ezelidir. Tanrı Oğlu'nu "gönderdi." Oğul dünya gelmekle var olmaya başlamadı. Tanrı öncesizlikten var olan Oğlu'nu dünyaya gönderdi. Zaman ve mekanın kısıtlamasını bilmeyen öncesiz ve sonsuz Oğul zaman ve mekanın etkisi altına girdi.

Gönderilen Oğul "kadından" doğdu (ayet 4 Müjde). Ezeli Oğul Tanrı'nın gücüyle bir insan olarak dünyaya doğdu. Gerçek Tanrı olan Oğul, Kutsal Ruh'un etkisiyle bakire kız Meryem'in karnında gerçek insan oldu.

"Doğumu da ruhsal yasa altındaydı" (ayet 4). İsa Mesih ruhsal yasanın

kısıtlaması altında dünyaya geldi. O'na anne babalık yapan Meryem ile Yusuf ruhsal yasanın doğumdan sonra gerektirdiği temiz kılınma töresine uydu (Luka 2:22-24). İnsanları ruhsal yasanın tutsaklığından özgür etmeye gelen İsa bu tutsaklığı kendi yaşamında tattı. Bu da başkalarını bu tutsaklıktan kurtarması için gerekiyordu.

"Öyle ki, ruhsal yasa altında bulunanları satın alsın" **(ayet 5)**. Gereken özellik ve niteliklerini varlığında taşıyan ve yaşamıyla gereken şartları yerine getiren Mesih, ruhsal yasa altındaki insanları yüce bir karşılık ödeyerek kurtarabilir. Asıl metindeki kelime eski çağın çarşı yeri olan agora'dan satın almak anlamındadır. Ruhsal yasa köleliği altındaki insanlar köle pazarında duruyordu. İsa Mesih gerekli ücreti ödediği için onlara sahip çıktı. Onları özgürlüğe kavuşturdu. Ücret kendi kanıydı (Efesoslular 1:7). Bununla kurtuluşa kavuşuruz. ('Kurtuluş' diye çevrilen kelime 'fidye ile satın alınış' anlamındadır).

Mesih'in gelişi ve canını fidye olarak vermesi "bizler oğulluğa alınabilelim" diye oldu. Mesih gerek ruhsal yasa altında olanları gerekse gerçek Tanrı'yı tanımayanları Tanrı'ya oğul olma yetkisine kavuşturur. Doğal olarak bu hakka sahip değiliz ama Tanrı'nın Oğlu bizi bu yetkiyle donatır. Tanrı'yla yakın bir ilişki kavuşturuluyor, O'nun bize ayırdığı mirasa konmaya yetki alıyoruz (ayet 7).

Oğulluk sadece Tanrı doğrultusunda aldığımız resmi bir yetki değildir. "Oğullar olduğunuz için, Tanrı öz Oğlu'nun Ruhu'nu bizim yüreklerimize gönderdi. 'Abba Baba' diye seslenmektedir O" **(ayet 6)**. Padişah bir sokak çocuğuna sevecenlik gösterir, onu evlat edinerek saraya getirir. Ama sokak çocuğu sarayda rahat etmez, oradan kaçar. Onda saray çocuğunun ruhu yoktu. Oysa Tanrı kendi öz Oğlu İsa Mesih'in Ruhu'nu kalbimize koydu. Böylece Tanrı'nın huzurunda yuvaya gelmişiz gibi rahat oluruz. Tanrı'nın öz Oğlu İsa Mesih'in "Abba, Baba" diye dua ettiği gibi biz de Tanrı'yla konuşurken kendisine "Babacığım" diyebiliriz (Markos 14:36). Tanrı'yla çok samimi bir ilişkiye getirildik. Bu diri ilişkide yaşayabiliriz. Ruhsal yasanın köleliğinden çok farklı bir durum!

"Demek ki, bundan böyle sen bir köle değil, tam tersine, oğulsun" **(ayet 7)**. Tanrı'ya oğul olmak Mesih inanlısına verilen en büyük ayrıcalıktır. Ruhsal yasanın getirdiği kölelikten özgür edildi. Kul değil oğuldur. İnsansal "din anlayışı" Tanrı'ya kulluk etmekten öteye gidememektedir. İnsanı kölelikte bırakır. İnsansal din anlayışının ilkel bir unsur olduğu bu noktada belirir. Her tür şeriatçilik ve yasa bağlılığı bu ilkel öğelerin cılızlığını ve fakirliğini sergilemekten ileri gidemez. İnsanları Tanrı'ya mirasçı kılamaz. "Ve oğul olduğundan Tanrı sağlayışıyla mirasçısın." İsa Mesih aracılığıyla oğulluğa alınan inanlı ise mirasçıdır. Tanrı'nın zenginliklerine paydaş olur.

Bizi buna kavuşturduğu için Baba'ya sonsuzluk boyunca övgü sunalım!

Gerisin Geriye mi Gideceğiz? 4:8-11

8Tanrı'yı tanımadığınız günlerde gerçek olmayan tanrılara kölelik ettiniz. **9**Ama şimdi Tanrı'yı tanıdınız, daha doğrusu O sizleri tanıdı. Öyleyse nasıl olur da yeni baştan ilkel öğelerin cılızlığına ve yoksulluğuna dönersiniz? Nasıl onlara yeniden köle olmak istersiniz? **10**Özel günlere, aylara, mevsimlere, yıllara önem veriyorsunuz. **11**Sizin için kaygılanıyorum. Yoksa size harcadığım bunca emek boşa mı gitti?

Açıklama

Galatyalı Mesih bağlıları İsa Mesih'e iman etmeden önce ağaçtan, taştan yontulmuş gerçek olmayan tanrılara tapardı (**ayet 8**).O dönemde Tanrı'yı tanımıyorlardı. Yalancı tanrılara kölelik edince bilmeyerek şeytansal güçlerin, cinlerin etkisi altındaydılar. "Yalancı tanrılara kesilen kurbanın ya da yalancı tanrının önemi var mı? Hayır! Demek istiyorum ki, uluslar sunduklarını Tanrı'ya değil, cinlere sunuyorlar" (1.Korintoslular 10:19,20).

Pavlus Galatya'nın Likaonya bölgesindeki Listra kentinde Galatyalılar'ın yalancı tanrılara bağlılıklarını heyecanlı ve tehlikeli olaylar içerisinde yaşadı. Pavlus Listra'da ayakları sakat bir adamı Rab İsa'nın verdiği güçle sağlığa kavuşturdu (El. İş. 14:8-20). "Topluluklar Pavlus'un yaptığı işi görünce, Likaonya diliyle seslerini yükseltip, 'Tanrılar insan benzerliğine bürünüp aramıza indiler!' diye bağıldılar. Barnabas'ı Zeus diye adlandırdılar, Pavlus'a da Hermes dediler; çünkü kendisi baş sözcüydü. Kentin girişindeki Zeus tapınağının rahibi kent kapılarına boğalarla çelenkler getirdi, topluluklarla birlikte kurban kesmek istedi. Haberciler -Barnabas'la Pavlus- olayı duyunca, giysilerini yırtarak topluluğa doğru seğirttiler ve, 'Ey insanlar!' diye bağıldılar, 'Nedir bu yaptığınız işler? Biz de sizin gibi doğal ademoğullarıyız. Sizlere Sevinç Getirici Haber'i müjdeliyoruz. Bu değersiz şeylerden diri Tanrı'ya dönersiniz diye'" (E. İşleri 14:11-15). Yahudiler tarafından kışkırtılan Listra halkı Pavlus'u taşla tutup ölü sanarak bıraktı. Ama Pavlus kalkıp kente girdi sonra Derbe'ye kaçtı.

Galatyalılar'ın yaşamlarında önemli bir dönüm noktasına geldikleri ayet 9'daki "ama şimdi" sözünden anlaşılır. Bu dönüm noktası Sevinç Getirici Haber'i işitip kabul etmeleriyle oldu. Sevinç Getirici Haber aracılığıyla gerçek Tanrı'yı tanıdılar. Daha doğrusu gerçek Tanrı onları tanıdı. Tanrı, onlar kendisiyle ilgilenmeden çok önce, onlarla ilgilendi ve kendini onlara tanıtmayı tasarladı. Tanrı'yı arayan kişi her zaman ilk girişimde bulunanın Tanrı olduğunu görür. O çok önceleri onları arıyordu.

Tanrı onları çektiği için O'nu aramaya koyuldular.

Gerçek Tanrı'yla ilişki kurduktan sonra Yahudi yasacılarının etkisiyle tekrar "ilkel ögelerin cılızlığına ve yoksulluğuna" dönüyorlardı (ayet 9). Pavlus burada ruhsal yasa bağlılığını yalancı tanrı bağlılığına benzetir. Her ikisi diri Tanrı'yla ilişki karşısında ilkel unsurlardır. Her ikisi yetersiz ve fakirdir. Her ikisi oğulluk karşısında köleliktir. Pavlus köleliğe geri gitmek istemelerini şaşkınlıkla karşılar. Her halde dinsel görenek, töre ve biçimlere bağlılığın kölelik olduğunu fark etmediler. Çünkü köle olup da özgürlüğe kavuşan bir kişi nasıl köleliğe geri gitmek ister?

Pavlus'un ruhsal yasa bağlılığını yalancı tanrı bağlılığına benzetmesi bir soruna yol açar. Yalancı tanrılara köleliği ve ruhsal yasa bağlılığını nasıl bir tutabilirdi? Ruhsal yasa gerçek Tanrı'dan değil miydi? Pavlus her zaman puta tapıcılığa, yalancı tanrılara köleliğe karşıydı. "Yalancı tanrılara kesilen kurbanın ya da yalancı tanrının önemi var mı? Hayır! Demek istiyorum ki, uluslar sunduklarını Tanrı'ya değil, cinlere sunuyorlar" (1.Korintoslular 10:19,20). "Sizlere Sevinç Getirici Haber'i müjdeliyoruz. Bu değersiz şeylerden diri Tanrı'ya dönesiniz diye" (El. İş. 14:11-15). Ruhsal yasa yalancı tanrılardan kat kat üstündür. Ne var ki, ruhsal yasayı tutma çabasını bir kurtuluş yolu olarak kullanmak yalancı tanrılara kölelikteki din ilkesinden farksızdır. Ruhsal yasa bağlısı "Şu bayramları tutarsam Tanrı beni kabul edecek" diye düşünür. Yalancı tanrı bağlısı "Putuma kurban kesersem bana iyilik yapacak" düşüncesiyle hareket eder. Prensip aynıdır. Bu tür dinselilik kişiyi Tanrı'yla sağlıklı ilişkiye getiremez. Yetersiz ve fakirdir.

Onuncu ayet Galtaya'daki inanlıların üzerlerine aldıkları ruhsal yasa bağlılığının hangi yönlerine ağırlık verdiklerini sayar: "Özel günlere, aylara, mevsimlere, yıllara önem veriyorsunuz." "Günler" denince şabat, veya sebt günü belirtilir. Bu haftanın yedinci günü Yahudilerin tapınma ve dinlenme günüdür. O gün iş yapmak yasaktı. Yorumcular hangi eylemler iş sayılırdı hangisi sayılmazdı diye sayısız ince kurallar çıkarttı. Aylar, aydan aya özel kurbanların kesilmesi gereken günlerdir. Bu kurbanlar yeni ayın çıktığı gün kesilirdi. Mevsimler yılın belirli mevsimlerinde kutlanan bayramlardır. Yıllar denince onda tarım işlerinin yapılmadığı ve her yedi yılda bir olan "Ama yedinci yıl toprak dinlenecek. O yıl Şabat yılı olacak, RAB'be adanacak. Tarlanı ekmemeli, bağını budamamalısın" (Levililer 25:4) ve aynı yılda yer alan "ibra yılı" yani borçların bağışlandığı yıl (Yasa'nın Tekrarı 15:1-6), bir de her 49 yılda bir kutlanan "yubil" yani "özgürlük yılı" (Levililer 25:8-12) söz konusudur. İsrail'de özgürlük yılı aile soyuna ait toprağın arada başkasına satıldığı takdirde ürünlerin değeri hesaplandıktan sonra başta mirasçı sayılan aile kuşağına geri verilmesiyle ilgiliydi.

Ruhsal yasadaki bu dinsel töreler Kral Davut zamanında şöyle özetlendi: "Levililer sayıldı. Levililer'in görevi RAB'bin Tapınağı'nın hizmetinde Harunoğulları'na yardım etmektir: RAB'be şükretmek, övgüler sunmak üzere her sabah ve akşam tapınakta hazır bulunacaklardı. Şabat Günü, Yeni Ay Töreni ve öbür bayramlarda RAB'be yakmalık sunular sunulduğunda da hazır bulunacaklardı" (1.Tarihler 23:27-31). Doğrulukla donatılmak için bu gibi bayramları tutmak yalancı tanrılar köleliğine dönmek kadar anlamsız bir şeydi.

Bunun için Pavlus Galatyalı inanlılar için kaygılandığını belirtir (**ayet 11**). Bu insanlar nasıl bu kadar akılsız olabilirdi? Putperestliğin köleliğinden kurtuldular da şimdi ruhsal yasaya köle olmak istiyorlar. Pavlus onlara Tanrı'nın kayrasını öğretmek için çok emek harcamıştı. Doğrulukla donatılmalarının İsa Mesih'in canını çarmıhta vermesiyle sağladığı bağışlatıcı kurbanı dayandığını açıkça bildirmişti onalara. Bunu bildikten sonra yasayı tutarak kendi çabalarıyla doğruluğu kazanmaya çalışıyorlardı. Kaygı verici bir durum.

Bugün bile bu kaygı verici durum çeşitli yerlerde baş göstermektedir. Mesih inanlısı Tanrı'nın İsa Mesih aracılığıyla gerçekleştirdiği kurtuluşuna sığınarak doğrulukla donatılır. Sevinç Getirici Haber'in sevinciyle çoşar. Dua etmek, Kutsal Kitap okumak ve tanıklık etmek ilk başta bu coşkunluğun ifadesiydi. Ama zamanla Tanrı'nın iyiliğini unutup dua etmezse, Kutsal Kitap okumazsa, tanıklık etmezse Tanrı onu sevmeyecekmiş diye bir tavır takınır. Böylece iman hayatı ağır bir yüke benzemeye başlar. Tanrı göksel Baba değil korkulacak Yargıç gibi görünür. Dua etmek göksel Baba'yla sevinçli bir görüşme yerine sıkıcı bir görev olur. Kutsal Kitap seven Tanrı'nın sevgi bildirisi olmaktan çıkar tutulması zor bir yasa düzenine dönüşür. İnanlının ruhsal yaşamı ağırlaşır sekteye uğrar.

Bu olaylar zinciri Şeytanın sinsi düzenidir. İnanlıyı böyle bir tuzağa düşürmeye çalışır. Buna düşmemek için inanlı Rab İsa'nın onun için çektiği acıları sürekli düşünmeli ve sevgisi için O'na daima övgü sunmalı. Kendi çabalarıyla değil Mesih'in kanı aracılığıyla Tanrı katında doğrulukla donatıldığını sık sık akla getirmeli. Baba tarafından sonsuz sevgiyle sevildiğini hiç unutmamalı ve her şeyi Tanrı'ya şükrederek yapmalı. Tanrı'ya olan gönül borcunun bilincinde yaşayan inanlının yaşamı sevinçli ve verimli olur.

Dikkat Edin, Yoldan Şaşmayın 4:12-20

12Kardeşlerim, size yalvarırım, benim gibi olun; çünkü ben de sizin gibi oldum. Bana hiçbir haksızlık yapmadınız. **13**Anımsarsınız Sevinç

Getirici Haber'i sizlere ilk gelişimde bedensel hastalığım nedeniyle müjdelemiştim. ¹⁴Bedensel durumum sizler için kötü bir deneyimdi. Öyleyken beni ne aşağı gördünüz, ne de bir yana ittiniz. Tam tersine, beni Tanrı'nın bir meleği imişim gibi karşıladınız. Mesih İsa'yı karşılar gibi karşıladınız. ¹⁵Nerede kaldı o mutluluğunuz? Sizin için tanıklık ederim ki, olanağı olsaydı gözlerinizi çıkarıp bana verirdiniz. ¹⁶Size gerçeği bildirdiğim için şimdi düşmanınız mı oldum?

Açıklama

Pavlus **ayet 12** ile başlayan kısımda kaygılandığı Galatyalı inanlılarla ruhsal yasa konusunun tartışılmasına ara verir. İlk iman ettikleri zaman kendisine gösterdikleri sevgiyi onlarda tekrar uyandırmaya koyulur. Onlara "kardeşlerim" diye yalvarır (ayet 12). Onları kendisi gibi ruhsal yasa bağlılığından özgür olmaya çağırır. Çünkü eskiden ruhsal yasaya bağlı bir Yahudi olan kendisi onlar gibi oldu. Başka bir mektubunda şöyle açıklar: (Galatyalılar gibi) "Ruhsal yasa bağımlısı olmayanlarla ben de ruhsal yasa bağımlısı değilmişim gibi davrandım" (1.Korintoslular 9:21). Bunu yapmaktaki amacı "ruhsal yasa bağımlısı olmayanları Mesih'e" kazanmaktı. Pavlus ruhsal yasa bağımlısı değildi (1.Korintoslular 9:20). Oysa Tanrı doğrultusunda ruhsal yasadan bağımsız biri değildi; Mesih yasasının bağımlısıydı (1.Korintoslular 9:21).

Mesih'in yasasına bağlı olmak insansal dinselliği benimsek değildir. Tam tersine, Rab İsa Mesih'e olan gönül borcu içerisinde şükran duygusuyla Tanrı'nın isteğine severek uymaktır. Keşke Galatyalılar dinselliğe olan köleliklerini bırakıp sevgi ve şükranla Mesih'e hizmet etselerdi!

Pavlus Galatyalılar'a ilk Sevinç Getirici Haber'i müjdelediği zaman onlar kendisine hiçbir haksızlık yapmadılar (ayet 12). Pavlus'u sevgiyle karşıladılar. Onun söylediklerine ilgiyle dinlediler.

Pavlus'u hoş karşılamaları onlar için kolay değildi (**ayet 13,14**).Çünkü Pavlus'un aralarında kalıp Sevinç Getirici Haber'i onlara müjdelemesi çektiği bedensel zayıflık yüzündendi. ("Hastalık" diye çevrilen kelimenin aslı "hastalık" anlamına gelebilen "zayıflık" kelimesidir). Bazı yorumcular "olanağı olsaydı gözlerinizi çıkarıp bana verirdiniz" sözüne dayanarak Pavlus'un bir göz hastalığına yakalandığını öne sürer (ayet 15). Oysa bu sözün derin sevgiyi dile getiren bir deyim olduğu başka yorumcular tarafından kabul edilir. Kutsal Kitap'ın başka bir yerinde Pavlus'un böyle bir hastalığından söz edilmez.

Oysa yukarıda değindiğimiz Pavlus'un Galatya bölgesinde bulunan Listra

kentinde taşlanması ve yaralı olarak Derbe'ye kaçması konusu edilen bedensel zayıflık olabilir (El. İş. 14:11-15). Derbe artık Galatya'ya ait değildi ama oranın halkı kendilerini hala Galatyalı sayıyordu. Pavlus'un taşlardan aldığı korkunç yaralar Galatylıların rahatsız eden kötü deneyim olabilirdi (ayet 14). Onlara ilk gelişi olduğunu düşünmek de yerinde görülür (ayet 13). Yaralarının iyileşmesi için aralarında daha uzun bir süre kalıp Sevinç Getirici Haber'i müjdelemiş olması da muhtemeldir.

Pavlus'un Galatyalılar için zor gelen fiziksel durumu hastalık mı, yaralar mı, bunu yüzde yüz bilemeyiz. Ama böyle bir durumdayken Galatyalılar onu aşağı görmediler, ondan yüz çevirmediler (**ayet 14**). Tam tersine, Sevinç Getirici Haber'i öyle değerlendirdiler ki, onu kendilerine getiren Pavlus'u tanrısal haberci olarak karşıladılar. ("Melek" kelimesi "haber getiren" anlamına da gelebilir). Onu "Tanrı'nın bir meleği" imiş gibi karşıladılar. (Acaba Pavlus kendisini doğaüstü bir varlık olarak kabul etmelerine değinerek Listra'daki olayı mı belirtiyordu. Oradakiler onu ilkin bir ilah olarak kabul ettiler sonra onu taşladılar.) Pavlus'a saygı ve sevgileri öyle derindi ki, onu Mesih İsa'yı karşılar gibi karşıladılar. Pavlus Mesih İsa'nın yetkisiyle doluydu. (Örneğin: Ayakları sakat adamı sağlığa kavuşturması).

Ama artık Pavlus'a gösterdikleri saygı tarihe karışmıştı. Onun öğretişini unutup insan gururunu okşayarak ruhsal yasa bağlılığını bildiren öğreticilere önem veriyorlardı. Pavlus Sevinç Getirici Haber'e ilk iman ettikleri zaman duydukları mutluluğun yokluğunu anlamalarını ister (**ayet 15**). Bunu onlarda tekrar canlandırmaya çalışır. Bu mutluluğu ilk duydukları zaman Haber'i müjdeleyen Pavlus'a büyük değer verdiler. Pavlus "Olanağı olsaydı gözlerinizi çıkarıp bana verirdiniz" demekle 'kişiye büyük değer biçmek' anlamına gelen bir deyim kullandı. Galatyalılar kendisine o zaman büyük değer verdiler. Pavlus kendini beğenmiş bir kişi olduğundan değil, onları içinde buldukları tehlikeden kurtarabilen tek kişi olduğundan onlara bunu hatırlatır, onların kendisine olan sevgilerini canlandırmaya çalışır. Bunu yaparken onları ayrı ayrı gözleri önüne getirir. Onların hepsini tanıyordu, onları imana getiren kendisiydi.

Ruhsal yasayla ilgili gerçeği onlara bildirdiği için Pavlus'a düşman gözüyle bakmaya başlamaları muhtemeldi. Bunu önlemek için "Size gerçeği bildirdiğim için şimdi düşmanınız mı oldum?" diye sorar (**ayet 16**). Bu alaylı soruyla Pavlus yine onların kendisine olan sevgilerini uyandırmak ister. İlk tanıştıkları zaman onlara Mesih'le ilgili gerçeği bildirmişti ve bunu onlara olan sevgisi yüzünden yaptı. Bu mektubu yazdığı zaman da gerçeği bildirmesi aynı sevgiden kaynaklıydı.

Dikkat Edin Yoldan Şaşmayın 4:17-20

17 Bu insanlar sizi elde etmek için didiniyorlar. Ama amaçları iyi değil! Sizi bizden ayırmayı amaçlıyorlar. Öyle ki didinmeniz onların yararına olsun. **18** Amaç iyiye, insanların her durumda birbiri için didinmeleri güzel bir şeydir; yalnız ben sizin aranızdayken değil! **19** Sevgili çocuklarım, Mesih sizde benzerliğiyle belirinceye dek, yeni baştan sizinle birlikte bir ana gibi doğum sancıları çeken ben, **20** şu anda yanınızda bulunmayı ve sesimin tonunu değiştirmeyi nasıl isterdim! Çünkü sizlere ilişkin şaşkınlık içindeyim.

Açıklama

Pavlus Galatyalılar'ın kendisine olan sevgilerini yeniden canlandırmaya çalışırken onların ilgilerini tavlamanın başkalarının uğraşmalarına dikkat çeker (**ayet 17**). Onları kazanmak için gayret gösteren bu kişilerin kim olduğunu söylemez ama, yasa bağlılığını yayanlar olduğu bellidir. Çaba harcadıkları amaç iyi değildi. Amaçları, Galatyalı inanlıları kendilerine Tanrı'nın gerçeğini öğreten Pavlus'tan ayırmaktı. Yasacılar inanlılara yalanlar yutturarak onları kendilerine bağlamak istiyorlardı. Böylece inanlıların kendi amaçları için gayret etmelerini sağlayacaklardı.

Müjde çevrisi **18. ayet** iyi anlaşılır şekilde çevirir: "Niyeti iyi ise, yalnız aranızda olduğum zaman değil, her zaman gayretli olmak iyidir." Pavlus Galatyalı inanlılarla birlikteyken onlara Tanrı'nın gerçeğini öğretmeye gayret ediyordu. Onlar da bunu öğrenmek için gayret gösteriyordu. Ama şimdi Pavlus aralarında değildi ve başkaları iyi olmayan bir amaç için Galatyalıları kazanmaya gayret ediyordu. Keşke Galatyalılar iyi amaç için gayretli olmaya devam etselerdi!

Pavlus bir anne şefkatiyle "sevgili çocuklarım" diye seslenir Galatyada'ki inanlılara (**ayet 19**). Bu bir benzetme olmaktan ileri gidiyordu çünkü onları kendisi imana getirmişti. Onlardan birine kişisel olarak mektup yazdığı zaman "iman ilişkisinde gerçek çocuğum Timoteos" der (1.Timoteos 1:1). Onları imana getirince bir anne gibi onlar için "doğum sancuları" çekmişti. Acaba bununla Listra'daki taşlanmasını mı kastediyordu? Timoteos'a yazdığı zaman bu olasılığı şu sözlerle güçlendirir: "Uğradığım saldırıları, iskenceleri duydun. Antakya'da, Konya'da, Listra'da bana neler neler olduğunu, ne tür saldırılara uğradığımı! Yine de Rab beni bunların tümünden kurtardı" (2.Timoteos 3:11). O Galatya'da ve çevresinde bulunan bu kentlerdeki kilise topluluklarının kurulmaları için büyük çabalar harcamış acılar çekmişti.

Oysa "yeni baştan" onlar için bu sancuları çekiyordu (ayet 19). Bu kez ağır

çabası onları İsa'ya getirmek için değil, Mesih'in özelliklerinin yaşamlarında oluşmasını sağlamak içindi. Amacı Mesih'e benzemeleriydi. Oysa tuttıkları ruhsal yasa yolunda hiçbir zaman Mesih'in karakteri onlarda oluşmayacaktı. Mesih'in onlarda benzerliğiyle belirmesi ancak Sevinç Getirici Haber'e iman yoluyla olanaklıydı.

İnanlı Mesih'tedir. Mesih bağlılığındadır. (Galatyalılar 5:6; Romalılar 16:7; 2.Korintoslular 5:17). Mesih bağlılığına girince yepyeni bir ruhsal düzeye kavuşur. Eskiden Adem bağlılığındayken ölümlü ve günahlı insanlık düzeyindeydi. Mesih bağlılığında ise doğrulukla donatılarak sonsuz yaşama kavuşur, Tanrı katına girme hakkına sahip olur. Kavuştuğu bu ruhsal düzey inanlının günlük yaşamını etkiler, eski günah alışkanlıklarını teker teker ortadan kaldırır. Bunların yerini Mesih'e ait özellikler alır. İnanlı olgunlaştıkça Mesih'in özellikleri onun özyapısını dolduracak ve Mesih onda benzerliğiyle belirecek (Romalılar 8:10,11,29; 2.Korintoslular 3:18;13:5; Koloselilere 1:27).

Galatyalı inanlıları anne şefkatiyle seven Pavlus onlarla beraber olmak ve bu şefkati ses tonunun değişmesiyle belirtmek istiyordu (**ayet 20**).Uzaktan onları eleştirip uyarırken onlara karşı olan sevgisini açıklamayı zor bulur. Bu durum karşısında ne yapacağına şaşırıyordu.

Köle Kadının Oğlu, Özgür Kadının Oğlu 4:21-31

21Ruhsal yasa altında yaşamayı özleyen sizler, söyleyin bana bakayım, ruhsal yasanın ne dediğini duyuyor musunuz? **22**İbrahim'in iki oğlu olduğu yazılıdır; biri köle kızıdan, öbürü özgür kadından. **23**Köle kızıdan olan doğal yoldan doğdu, özgür kadından olansa tanrısal vaat uyarınca doğdu. **24**Bunlar dolaylı anlatımlardır. Bu iki kadın iki antlaşmayı simgelemektedir. Biri kölelik için çocuk doğuran Sina dağından Hacer'dir. **25**Hacer Arabistan'daki Sina dağına simgeler. Bugünkü Yeruşalem'e koşuttur bu. Çünkü çocuklarıyla birlikte kölelik etmektedir. **26**Öte yandan göksel Yeruşalem özgürdür ve bizim anamızdır. **27**Çünkü Kutsal Söz'de şöyle yazılmıştır: "Çocuk doğurmayan ürünsüz kadın, mutlu ol! Sen ki, doğum sancısı nedir bilmedin, Coş ve sesini yükselt. Çünkü bırakılan kadının, Kocalı kadından daha çok çocuğu vardır." **28**Sizlere gelince, kardeşlerim, siz de İshak gibi vaat çocuklarıdır. **29**Ama o dönemde doğal yoldan doğan oğul, Ruh kapsamında doğana nasıl baskı uyguladıysa, durum şimdi de aynıdır. **30**Ama ne der Kutsal Söz? "Köle kızla oğlunu dışarı at. Çünkü köle kızın oğlu özgür kadının oğuluyla birlikte miras

almayacaktır." ³¹Öyleyse, köle kızın çocukları değiliz, kardeşlerim. Özgür kadının çocuklarıyız.

Açıklama

Pavlus kişisel yalvarışını bırakıp **21. ayette**yeniden ana konusunun tartışılmasına döner. Ruhsal yasaya bağlanmak isteyenlerin yanlılığını Ruhsal Yasa Kitabı'nda bildirilen bir olayla göstermeye koyulur (ayet 21). Ruhsal yasaya bu kadar heveslenen Galatyalılar ruhsal yasanın bildirisini bilmiyorlardı.

Pavlus Kutsal Ruh'un esinlemesiyle ruhsal yasa bağlılığıyla Sevinç Getirici Haber'in arasındaki farkları aydınlatmak için İbrahim'in iki oğlu konusunu seçer (**ayet 22**).İbrahim'in ilk oğlu hanımının köle kızı olan Hacer'den doğdu, öbürü ise özgür kadın olan eşi Sara'dan.

"Köle kızıdan olan doğal yoldan doğdu" (**ayet 23**).Hacer'in İbrahim'e doğurduğu oğul İsmail doğal bir şekilde anarahmine düştü. İbrahim'in doğal soyuydu. Aynı zamanda Tanrı'nın vaadini insan çabasıyla gerçekleştirme gayretini simgeler. Yahudileştirme yoluna giden yasacılar İbrahim'in doğal soyu olmalarıyla övünüyorlardı. Oysa köleliğe doğan doğal soy olarak İsmail'e benziyorlardı. Özgür kadın olan Sara ise kısırdı. Doğal olarak çocuğu olmazdı. Buna rağmen Tanrı İbrahim'e karısından bir oğul vaat etti (Yaratılış 17:15,16). İshak Tanrı'nın vaadine göre mucize olarak dünyaya geldi. İshak Tanrı'nın kendi vaadini kendi gücüyle gerçekleştireceğine iman etme yolunu simgeler. Bu da Sevinç Getirici Haber yoludur. Özgür kadından gelen oğul kölelik altında değildir.

Ayet 24'te Pavlus iki anne ve iki çocuk konusıyla neyi anlatmak istediğini açıklamaya koyulur. Köle kadınla özgür kadın ve doğal yoldan doğan çocukla vaade göre doğan çocuk olayı ruhsal gerçekleri belirten dolaylı anlatımdır. "Bu iki kadın iki antlaşmayı simgelemektedir." Bu iki antlaşmanın birincisini bu ayette tanıtmaya başlayıp **25. ayette**noktalar. "Biri kölelik için çocuk doğuran Sina dağından Hacer'dir." Hacer Mısırlı'ydı. Sina dağından olması Sina dağında verilen ruhsal yasayı simgelmesiyle ilgilidir. Bunun yanı sıra İbrahim tarafından evden gönderilince Hacer ile İsmail Sina'ya yakın bulunan Paran çölüne gidip oturdular (Yaratılış 22:14-21).

Sara'nın hizmetçisi olarak Hacer köleydi. Köle olduğu için ona doğan çocuk da köleydi. Ruhsal yasa günahın insanları kölelikte tutmak etkisini güçlendirir. İnsanların günah suçluluğunu yasayı çiğneme olarak belirgin edince Şeytan'ın vicdanı suçlaması için malzeme sunar. Rahatsız edilen vicdan etkisiyle insan

kendi kendini iyi olamayacak bir gözüyle bakmaya başlar, iman yaşamında hiç bir zaman başarılı olamayacağı düşüncesiyle ondan vazgeçer. Böylece kendini büsbütün günah yaşamına bırakır. Günah ruhsal yasa aracılığıyla onu tutsaklıkta tutmayı başardı. Bu nedenle ruhsal yasa kölelik için çocuk doğuran kıza benzetilir.

Hacer Sina dağını simgeler (**ayet 25**).Ruhsal yasa Sina dağında verildiği için bu dağ ruhsal yasayı simgeler. Pavlus bu dağın Arabistan'da olduğunu vurgular. Bunu yapmaktaki amacı ruhsal yasanın verildiği yerin vaat edilen yurdun dışında olduğunu belirtmektir. Yahudileşme hareketi hem vaat edilen yurtla hem de ruhsal yasayla övünüyordu. Pavlus yurdun o günkü başkenti olan Yeruşalem'in (Kudüs'ün) ruhsal yasa altında olduğu için Sina dağının durumunda olduğunu gösterir. Tıpkı Hacer'in çocuklarıyla birlikte kölelik ettiği gibi Yeruşalem ruhsal yasanın etkisi altında çocukları (halkı) ile birlikte kölelik etmekteydi. Biçim ve törelerle uğraşan Yahudi dini altında Yeruşalem tüm anlamıyla bir köleydi.

Ayet 26'da ikinci anneye ve onun temsil ettiği antlaşmaya geliyoruz. Bu antlaşma özgür kadın Sara'ya benzetilir. Tanrı'nın vaadine iman edenler kölelikte bulunan yersel, doğal Yeruşalem'e değil, özgür, göksel ve ruhsal Yeruşalem'e bağlıdır. Göksel Yeruşalem Tanrı katındadır. İnanlıların sonsuz yuvasıdır (Filippililer 3:20; İbraniler 11:16; 12:22). Sara'ya benzeyen göksel Yeruşalem özgür çocukların özgür annesidir. Göksel Yeruşalem'in halkı Tanrı'nın çocukları, Tanrı'nın mirasçılardır. Ruhsal yasanın köleliği altında değildiler.

Ayet 27'ye Yeşaya bölüm 54 ayet 1 aktarılır. Bu ayette Tanrı'nın yargısına uğrayan Yeruşalem kenti kocası olmayan verimsiz kadın benzetilir. Kadının çocukları yoktu. Tıpkı bunun gibi yıkılan Yeruşalem kentinin halkı kalmamıştı. Yeşaya peygamber Tanrı'nın bildirisini getirerek kentin yeniden kurulup insanlarla dolacağını müjdeliyordu. Tanrı kısır kadın Sara'ya bir oğul verdiği gibi verimsiz kadına benzeyen kente çocuklar vereceğini vaat etti. Ruhsal yasa ile günahın bir araya gelmesiyle oluşan kölelikten özgür edilen inanlılar, bu peygamberlikteki ürünsüz kadının çocuklarına benzer. Onlar Tanrı'nın doğaüstü gücüyle meydana getirilmiştir. Kocalı kadının doğal ilişkide çocuk getirmesinden apayrı bir durum. Bu inanlıların ağızlarından Tanrı'nın sevgisini öven coşkun ilahilerle yükselir. Göksel Yeruşalem sevinçle doludur.

Pavlus Galatyalı inanlılara İshak'a benzediklerini belirtir (**ayet 28**).İshak Tanrı'nın vaadine göre mucize olarak dünyaya geldi. İman edenler Tanrı'nın vaadi uyarınca kurtulur Tanrı'nın çocukları olma yetkisine kavuşur (Yuhanna 1:12). Tanrı'yla olan bu ilişkileri ruhsal yasanın buyruklarına uyma çabalarına dayanmaz. Tam tersine, Tanrı'nın vaat

ettiği kayraya bağlıdır. Sara doğal yoldan çocuk sahibi olamazdı. İnanlı da kendi çabalarıyla kurtulamazdı. Tanrı'nın doğaüstü gücüyle kurtulur. Aynı zamanda bu kurtuluş İbrahim'in doğal soyuna bağlı olanlara kısıtlı değildi. Tanrı'nın çocuğu ve mirasçısı olmak her ulustan insanlara açıktır.

Pavlus İbrahim'in yaşamına tekrar dönüp iki kadın ve iki oğula ilişkin olaylarda başka bir benzetmeyi bulur (**ayet 29**).Doğal yoldan doğan İsmail Ruh kapsamında doğan İshak'a gülerek kendisiyle alay etti (Yaratılış 21:1-21). Tıpkı bunun gibi İbrahim'le olan doğal bağlantılarıyla övünerek ruhsal yasaya sarılanlar Ruh'tan doğan Mesih inanlılarına baskı uyguluyordu.

Pavlus Kutsal Söz'ün bu konudaki buyruğunun şöyle olduğunu bildirir: "Köle kızla oğlunu dışarı at. Çünkü köle kızın oğlu özgür kadının oğluyla birlikte miras almayacaktır" (**ayet 30**).Bu söz özgür kadın Sara'nın İbrahim'e söyledikleridir (Yaratılış 21:10). Galatyalı inanlılar (ve hatta bütün inanlılar) bu buyruğa uymalıdır. İnanlılar ruhsal yasaya dayanan antlaşmayı dışarı atmalı, kurtuluş mirasını ruhsal yasada buyurulan işleri uygulayarak elde etmek çabasından vazgeçmelidir. Ruhsal yasaya bağlı olanlar Mesih inanlılarıyla birlikte miras almayacak, Tanrı'yla yakın bir ilişkiye kavuşmayacaklar.

Pavlus ile Galatyalı inanlılar "köle kızın çocukları" değildi (**ayet 31**).Ruhsal yasa antlaşmasına bağlı köleler değildi. Özgür kadın olan vaat antlaşmasının çocukları olarak Tanrı'yla yakın bir ilişkiye kavuşan sonsuz yaşam mirasçılarıydılar.

Birçok bölümlerde olduğu gibi Kutsal Kitap'ı sonradan bölümlere bölenler, yanlış yerde bölümleri ayırdı. Bölüm 5 ayet 1, bölüm 4 ayet 31'in devamıdır: "Mesih bizi özgür olalım diye özgürlüğe kavuşturdu. Öyleyse özgür kişiler gibi dimdik durun ve yeniden kölelik boyunduruğuna girmeyin" (5:1).

Özgürlüğünüzü Yitirmeyin 5:1-6

¹Mesih bizi özgür olalım diye özgürlüğe kavuşturdu. Öyleyse özgür kişiler gibi dimdik durun ve yeniden kölelik boyunduruğuna girmeyin. ²Dinleyin, ben Pavlus sizlere diyorum ki, sünnet edilerseniz Mesih'in size bir yararı kalmaz. ³Sünnet edilen herkese bir kez daha vurguluyorum: O kişi tüm ruhsal yasayı tutmak zorundadır. ⁴Ruhsal yasa aracılığıyla doğrulukla donatılmak isteyen sizlerin, Mesih'le ilişkisi kopmuştur. Tanrısal kayradan ayrı düşmüş bulunuyorsunuz. ⁵Bize gelince, Ruh bağlılığında, imandan oluşan umutla doğruluğu gözlemekteyiz. ⁶Çünkü Mesih İsa bağlılığında olana ne sünnet edilmenin, ne de edilmemenin bir yararı vardır. Önemli olan, sevgi yoluyla etkisini belirten imandır.

Açıklama

Bölüm 5 ayet 1, bölüm 4 ayet 31'in devamıdır. Pavlus ile Galatyalı inanlılar "köle kızın çocukları" değildi (4:31). Ruhsal yasa antlaşmasına bağlı köleler değildi. Özgür kadın olan vaat antlaşmasının çocukları olarak Tanrı'yla yakın bir ilişkiye kavuşan sonsuz yaşam mirasçılarıydılar.

Mesih Pavlus'u ve Galatyalı inanlıları özgürlüğe kavuşturmuştu (5:1).Bunu yapmasındaki amacı onların bu özgürlük içerisinde yaşamlarını sürdürmeleriydi. Tanrı'nın önünde alnı ak, dimdik duran özgür kişilerin kavuştuğu güven içinde yaşamalarını öngörüyordu. Tekrar herhangi bir etkinin önünde boyunlarını bükmeyeceklerdi. Ne var ki, Galatyalı inanlılar boyunlarını ruhsal yasanın kölelik boyunduruğu altına eğmeye başlamışlardı. Pavlus onları bundan vazgeçip Mesih'in verdiği özgürlükte sevinç bulmaya çağırır.

Ayet 2'de Pavlus sünnet konusunu vurgulamaya başlar. Bunu Galatyalıların beklemedikleri sert ve kesin bir açıklamayla yapar: "Sünnet edilişeniz Mesih'in size bir yararı kalmaz." Uluslardan inanlılar sünnet edilip ruhsal yasa bağlılığına girerlerse Mesih'ten artık fayda beklemesinler. Pavlus bu çarpıcı bildiriyle inanlıları içinde buldukları durumun tehlikesine uyandırmak istedi. Düşündükleri gibi onları daha iyi inanlılar durumuna getirecek, imanlarına eklene bir takım kurallar kabul etmiyorlardı. Tam tersine, imanlarıyla çelişen bambaşka bir yola giriyorlardı.

Bu yolda tüm ruhsal yasayı tutmaya zorunluydular (**ayet 3**).Pavlus genel bir kural vurgular: "Sünnet edilen herkes tüm ruhsal yasayı tutmak zorundadır." Sünnet ruhsal yasa antlaşmasının simgesiydi. Onu kabul etmek ruhsal yasanın tümünü kabul etmektir.

Galatyalı inanlılar "Ruhsal yasa aracılığıyla doğrulukla donatılmak" istiyorlardı (**ayet 4**).Ruhsal yasa yolu Mesih inancıyla bağdaşmadığından ruhsal yasaya sarılmak Mesih'e sırt çevirmekten başka bir şey değildi. Bunu yapan kişinin Mesih'le ilişkisi kopmuş olur. Ruhsal yasa bağlılığını kabul edince Galatyalı inanlılar Tanrı'nın kayrasından kaynaklanan kurtuluş hediyesini geri tepiyor, kayra temelinden kayıyorlardı. Tanrı'nın iyiliğiyle onlara verilen hediyei istemeyip kendi çabalarıyla onu kazanmaya çalışıyorlardı.

Ayet 5ruhsal yasa yolunun karşısında Mesih inancının özünü belirtir. Ayetin aslı şöyle: "Çünkü biz Ruh'ta iman aracılığıyla doğruluk ümidini bekliyoruz." Biraz kapalı kalan cümle yorumculara zorluk hazırlamıştır. "Bize gelince, Ruh bağlılığında, imandan oluşan umutla doğruluğu gözlemekteyiz" (Sevinç Getirici Haber). "Ama biz aklanmanın verdiği

umudun gerçekleşmesini Ruh'a dayanarak, imanla bekliyoruz" (Müjde). "Çünkü biz salah ümidini Ruh ile imandan bekliyoruz" (Kitabı Mukaddes).

"Doğruluk ümidini beklemek" cümleinin en zor anlaşılan parçasıdır. "Doğruluğu ümitle beklemek" mi demek (S.G.H.), yoksa "doğruluğun verdiği ümidi beklemek" mi demektir (Müjde)? "Doğruluğu beklemek" yorumu bu mektupta vurgulanan Tanrıbilim'e pek uymadığı görülür. Örneğin: "Kişinin ruhsal yasada sıralanan işlerle değil, Mesih İsa'ya iman ederek doğrulukla donatıldığını bildiğimizden, biz de Mesih İsa'ya iman ettik; ruhsal yasada sıralanan işlerle değil, Mesih'e iman ederek doğrulukla donatılalım diye" (Galatyalılar 2:16). Doğruluk ileride verilmesi beklenen değil, şimdiden imanla kavuşulandır.

Gerçi buradaki "beklemek" kelimesi gelecekte gerçekleşmesi beklenen olayı gözlemek anlamına gelmeyebilir. Kelimenin aslı "başkasından almak" demektir. Pavlus bununla inanlıların doğruluk konusunda dilenciler gibi ellerini açıp doğruluğu Tanrı'dan hediye olarak beklediklerini belirtmek ister. Kendi çabalarıyla kazanan hak değildir. Buna göre ayetin anlamı şöyle olabilir: "Kutsal Ruh aracılığıyla imanın boş ellerini uzatıp ümit edilen doğruluğu (Tanrı'dan) alıyoruz."

"Doğruluk ümidi" ne demektir? Pavlus'un Titos'a yazdığı mektupta bu ümidin ne olduğunu açıklar: "Kutlu umudu, ulu Tanrımız ve kurtarıcımız İsa Mesih'in yüceliğinin belirmesini bekleyedurmamızı buyuruyor" (Titos 2:13). Müjde'nin "doğrulukla donatılmanın verdiği ümidini beklemek" yorumuna göre ayetin anlamı şöyle olabilir: "Kutsal Ruh'un etkisiyle (iman ederek) kavuştuğumuz doğruluğun verdiği Mesih'in gelişiyile ilgili umudun gerçekleşmesini (imanla) bekliyoruz."

Ayetin ayrıntıları biraz kapalı ise de, ana hatları belirgindir: Mesih inancında doğrulukla donatılmaya Kutsal Ruh'un etkilemesiyle imanla kavuşulur. Bu da ruhsal yasa yolundan apayrı bir yoldur. Bu iki yoldan bir karışım yapmak olanaklı değildir.

Mesih İsa'yla ilişkisi olan kişi, Tanrı'nın önünde dimdik durabilmesinin büsbütün Mesih İsa'nın kurbanına ve aracılık etmesine dayandığına iman edendir. Sünnet edilmek böyle kişiye bir şey katmaz, sünnet edilmemek de ondan bir şey eksiltmez (**ayet 6**). Bu kişi için önemli şey imandır. Ama bu iman, bazı bilgileri benimsemek gibi kupkuru zihinsel bir olay değildir. Tam tersine, Kutsal Ruh'un gücünden yararlanarak günlük yaşamında sevgi ürününü oluşturan etkin güvendir. Pavlus Yakup'un görüşüne katılmaktadır: "Yapılan işlerle kanıtlanmayan iman kendi başına ölüdür" (Yakup 2:17)

Mesih dışında herhangi bir etkenin aracılığıyla kurtuluş aramayalım. Mesih'in sağladığı kurtuluşu tanrısal hediye olarak imanın boş elleriyle

kabul etmemiz gerekir. Ellerimizi dinsel işlerle doldurarak kurtuluşu satın almanın boş çabasına girmeyelim. Öte yandan Kutsal Ruh'un etkisiyle Mesih'e güven bağladığımız zaman bu ilişkimiz kendisini iyi işlerle belirten sevgiyi oluştursun. İmanımız hiçbir sonuç getirmeyen kupkuru zihinsel bir olay olarak kalmasın.

Özgürlüğünüzü Yitirmeyin 5:7-15

7Ne güzel koşuyordunuz! Gerçeği dinlemeyesiniz diye kim engel oldu size? **8**Kuşkusuz, bu kandırıcılık sizleri çağıran Tanrı'dan değil.

9Azıcık maya tüm hamuru kabartır. **10**Rab bağlılığında sizlere güvenim var; başka bir akla hizmet etmeyeceğinize inanıyorum. Sizi tedirgin edene gelince, o kim olursa olsun yargısını taşıyacaktır.

11Bana gelince, kardeşlerim, sünnet gereğini yaymayı sürdürseydim, bu güne dek katlandığım saldırıların bir anlamı olabilir miydi? Öyle olsaydı, haçın kösteklemesi sorunu da ortadan kalkmış olurdu.

12Dilerim, sizi tedirgin edenler sonuna kadar gitsinler ve kendilerini enesinler! **13**Kardeşlerim, sizler özgürlüğe çağrıldınız. Ancak özgürlüğü beden gereksiz istekleri doğrultusunda kullanmayın.

Tam tersine, sevgi yoluyla birbirinizin uşağı olun. **14**Çünkü tüm ruhsal yasa tek sözde özetlenir: "İnsan kardeşini kendin gibi seveceksin." **15**Ama eğer birbirinizi ısırp yerseniz, dikkat edin, birbirinizi yok etmeyesiniz.

Açıklama

"Güzel koşuyordunuz" (**ayet 7**).Kutsal Kitap'ta Mesih'e bağlı yaşamın bir kaç kez yarışa, koşuya benzetilir (1.Korintoslular 9:24-27; İbraniler 12:1,2; 2.Timoteos 2:5). Bu son ayeti buraya aktarmak konumuzu aydınlatmak açısından yararlıdır: "Spor karşılaşmasına katılan biri kurallar uyarınca yarışmazsa çelenk alamaz." Kurallara uyarak yarışmak Tanrı'nın gerçeğine göre yaşamak demektir. Önceleri yaşamlarına Sevinç Getirici Haber'de bildirilen Tanrı'nın gerçeğini uyguladıkları için Galatyalı inanlılar "yaşam yarışında" güzel ilerliyordu. Oysa şimdi ruhsal yasa bağlılığını yayanlar araya girdi, yarışta ilerlemelerini engelledi. Bu adamların öğretişini kabul eden Galatyalılar Tanrı'nın gerçeğine uymayı bıraktı. Onları uyandırmak için Pavlus bunu soru şekline soktu. Gerçeği bırakmak yalana sarılmaktır.

Yasacıların öne sürdükleri öğretiş kandırıcılıktan başka bir şey değildi

(ayet 8). Bu kandırıcılık Galatyalıları kutsal yaşama çağıran Tanrı'dan değildi.

Kutsal yaşamı bozan bir etkiydi bu öğretiş **(ayet 9)**.Tıpkı azıcık mayanın tüm hamuru kabarttığı gibi yasacılık öğretisi ruhsal yaşamı büsbütün etkiler, kilise topluluğunu tümünden altüst eder. Etkisi, inanlıyı kendi başarısıyla övünmeye getirmektedir. İnanlı uyguladığı dinsel töreler ve uyduğu yasaklarla övünür. Göğüsü bunlarla kabarır. İsa Mesih aynı konuya şöyle değinir: "'Ferisiler'le Sadukiler'in mayasından sakının.' Bunun üzerine ekmek mayasından sakının demediğini, ama Ferisiler'le Sadukiler'in öğretisinden sakındırmak için onları uyardığını anladılar" (Matta 16:11-12). İsa Mesih için yasacıların öğretisi sakınılması gereken kötü maya idi. Pavlus mayayı kötü övünce benzetir (1.Korintoslular 5:6). Aynı bölümde inanlıları yepyeni bir hamur olmaya çağırır (ayet 7). "Kötülük ve kurnazlık" mayasını "temiz yürekle ve gerçeğin mayasızlığı ile" karşılaştırır (ayet 8). Galatyalılara da "gerçeğin mayasızlığı" gerekti.

Pavlus, açıklamalarını dinleyip anladıktan sonra Galatyalılar'ın onun düşüncesine katılacağına güven taşır **(ayet 10)**.Onlara olan bu güveni "Rab bağlılığında" idi ("Rab'te" -Müjde). Pavlus Rab İsa'ya bağlı bir inanlı olarak bu güveni Rab İsa'nın aracılığıyla almıştı. Ama Galatyalılar her ne kadar tanrısal kayraya ters düşen yasa yoluna hevesleniyor idiseler de yine de Rab bağlılığında bulunan inanlılardı. Ve bu nedenle "başka türlü" düşünmeyerek Pavlus'un anlattığı Tanrı'nın gerçeğinin gerçekten Tanrı'dan olduğunu anlayıp kabul edeceklerdi **(ayet 10 Müjde)**.Haberci Yuhanna mektup yazdığı kişilere karşı aynı güveni taşıyordu: "Çocuklarım siz Tanrı'dansınız ve bu yalancı peygamberleri yendiniz. Çünkü içinizde duran kişi dünyada durandan üstündür. Bunlar dünyadandır. Bu nedenle, dünya açısından konuşurlar, dünya da onları dinler. Biz Tanrı'danız. Bizi Tanrı'yı bilen kişi dinler. Tanrı'dan olmayan bizi dinlemez. Gerçek ruhunu ve yalan ruhunu buradan anlarız" (1.Yuhanna 4:4-6).

Pavlus Galatyalıların akıllarını karıştıran kişinin Tanrı tarafından yargılanıp hüküm giyeceğini belirtir **(ayet 10)**.Kim olursa, olsun inanlıların Tanrı gerçeğine bağlılıklarını sarstığı için ağır hüküm altındadır. İsa Mesih şöyle der: "Bana iman eden şu küçüklerden birini kim suç işlemeye sürüklerse, boynuna iri bir değirmen taşı asılıp derin denizde boğulması kendisi için daha iyidir" (Matta 18:6).

Bunu izleyen ayette Pavlus dinci çevreleri tarafından uğradığı baskıları sünnet gereğini yaymakla kolayca durdurabileceğini belirtir **(ayet 11)**.Ama bunu yapsaydı çarmıhlala ilgili bildiriye ortadan kaldırmış olurdu. Bunu anlatırken Galatyalı inanlılara yalvarırcasına "kardeşlerim" diye yazar. Onlara güçlü sevgi bağlarıyla bağlıydı. Bütün dileğe onları içinde

buldukları tehlikeye uyandırmaktı.

Onlar Pavlus'un Galatya bölgesinde sofu ve milietçi Yahudiler tarafından çektiği acıları iyi biliyorlardı. Antakya'dan (Isparta'ya bağlı Yalvaç) atıldı (El. İş. 13:50). Taşlanacağı için Konya'dan kaçmak zorunda kaldı (El. İş. 14:5,6). Listra'da taşa tutuldu (El. İş 14:19). Sünneti kurtuluş için gerekli olarak yaysaydı Pavlus bütün bu saldırılardan kurtulurdu. Çarmıh bilidrisi gururlu dinci insana hoş gelmez çünkü insanın dinsel gururunu sifıra indirir. İşte haçın kösteklemesi budur **(ayet 11)**. Bu bildiri insanın dinsel çabalarla kurtuluşunu hiç başaramayacağını belirttikten sonra İsa Mesih'in haç ölümüyle sağladığı bağışlamayı hediye olarak kabul etmekle kurtulacağını vurgular. Kişinin kendi kendisiyle övünmesine hiç bir yer bırakmaz bu bildiri. Tam tersine, inanlıyı alçakgönüllülikle Tanrı'nın kayrasını övmeye götürür. Haç bildirisini dinci kişilere yaymak bugün dahil sert tepkileri uyandırır. Haber'i duyuran kişinin baskıya uğramasına yol açabilir.

Sünnet gerekliliğini öne süren yasacılar Galatya inanlıları altüst ediyorlardı **(ayet 12)**. Pavlus, keşke yasacılar inanlıların iman hayatını karıştırmayı bıraksalardı diye tüm yüreğiyle diliyordu. Sevgiden kaynaklanan bu içtenlikli isteğini çok sert ve alaylı bir deyimle dile getirir. Vücudu kesmekle ilgilenen bu adamlar daha çok kesip kendilerini hadım etsinler, der. Büyük olasılıkla bunu harfi harfine demek istemeyip bir benzetme olarak kullanıyordu. Her halde, kesmekle ilgileniyorsanız, kesin bakalım inanlılarla olan ilişkinizi, rahat bırakın onları, demek istiyordu.

Sünnet edilmek köleliği kabul etmek demektir. Oysa İsa Mesih kendisine iman edenleri özgürlüğe kavuşturur **(ayet 13)**. Pavlus Galatya'daki inanlıları özgürlüklerini yanlış anlamamaya çağırır. Tanrı onları özgür olmaya çağırmıştı. Bu özgürlüğü sorumlu bir şekilde kullanmayı öğrenmeleri gerekiyordu. Bencil isteklerden özgüldür. Bedenin yolsuz isteklerini serbestçe tatmin etmek özgürlüğü değildir. Bencil isteklerden özgür inanlı sevgiyle yöneltilen bir insan olur. Bu sevgi tarafından esinlenerek öbür inanlıların iyiliği için uğraşır. Onlara hizmet ederek Rab İsa gibi onlara karşı köle olur. Üyeleri birbirlerini köle anlayışıyla hizmet eden kilise topluluğuna ne mutlu!

Ruhsal yasayı yerine getirmenin gerçek yolu Mesih aracılığıyla özgür edilmektir. Ruhsal yasanın tüm amacı insanların birbirlerini sevmeleridir **(ayet 14)** ve bu sevgiyi İsa Mesih kendisine iman edenlerde oluşturur **(ayet 13)**. Pavlus ruhsal yasadaki önemli bir ayet aktarır (Levililer 19:18). "İnsan kardeşini kendin gibi seveceksin" ayeti insanlar ilişkisi açısından ruhsal yasanın özetlenmesidir. İsa Mesih bunu vurgular (Matta 22:34-40). Yahudilerin bir yasa bilgini ruhsal yasayı aynı yoldan özetler

(Luka 10:25-28). Bencillikten özgür edilen inanlı, Mesih bağılılığında insan kardeşini kendi kendini sevdiği gibi sever.

Oysa yasa bağılıları kendi başarılarıyla övünürken kolaylıkla başkalarını aşağılamak hatasına düşerler. Bu da birbirlerini ısırarak ve yemek sahnesine dönüşür (**ayet 15**).Pavlus yasacıları uyarmak için, birbirlerini ısırıp yerken birbirlerini yok etmesinler diye alaya alır. Ruhsal yasa yoluyla insan bedeninin yolsuz isteklerine üstün gelemez. Ruhsal yasayı insan çabasıyla tutmaya çalışan kişilerin arasında çoğu zaman çekişme ve sürtüşme başgösterir. Bu kişilerin topluluklarında bencillikten ileri gelen her tür sorun ortaya çıkar. Bencillikten özgür edilen Mesih inanlıları topluluğunda uyum oluşturan sevgi hüküm sürer. Kendini bizim için feda eden Mesih'in sevgisinde bencilliğimizden özgür olalım. Sevgi bağında birbirimize hizmet edelim.

Özgürlük Yaşamı Ruh'tan Esinlenir 5:16-26

16Şunu demek istiyorum: vaktinizi Ruh yönetiminde geçirin. Böylece beden gereksiz isteklerini doyurmakla uğraşmazsınız. **17**Çünkü bedenin istekleri Ruh'a, Ruh'un istekleri de bedene karşı çıkar. Bunlar birbirine karşı direnir. Öyle ki, özlediğiniz işleri yapmayasınız. **18**Ama eğer Ruh'la yöneltiyorsanız, ruhsal yasa altında değilsiniz.

Açıklama

Yasacılar ruhsal yasanın baskısı olmaksızın inanlıların kolayca günaha düşeceğini, ruhsal yasa daha kutsal bir yaşam için gerekli olduğunu her zaman öne sürer. Her halde Galatyalı inanlıları böyle savlarla kandırmaya çalışıyorlardı. Pavlus böyle asılsız savlara kesin ve yetkili cevap verir. Kutsal Ruh yönetiminde yaşamak inanlıyı sadece günahattan sakındırmaz, bunun yanı sıra da kendisinde sevgi ve alçakgönüllülük gibi İsa Mesih'in güzel özelliklerini oluşturur. Ruhsal yasa bağılılığı günahlı insanlarda böyle özellikleri oluşturamaz. Ayet 15'te gördüğümüz gibi Galatyalı inanlılar ruhsal yasa bağılılığına heveslenirken çekişme ve sürtüşmelere düşüyorlardı.

Pavlus onları her an Kutsal Ruh'un yüreklerindeki sesini dinleyip O'nun onlara buyurduklarına uymaya çağırır (**ayet 16**).Kutsal Ruh'un yönetimi altında yaşam yolundan ilerlerlerse beden gereksiz isteklerini, benliklerinin bencil arzularını tatmin etmeyecekler. Yaşamları Rabbin sevgisi ve sevinciyle dolarsa ve vakitleri Rabbin hizmetiyle geçerse bencil isteklerin mutsuzluğu ve çirkinliği için yer kalmayacak.

Ruh bağıllığı ile beden bağıllığı birbiriyle uyuşmayan unsurlardır (**ayet 17**). "Bedenin istekleri Ruh'a karşı.. çıkar." İnanlı içinden kaynaklanan beden isteklerine yer verirse Kutsal Ruh'un sesini susturmaya başlar. Kutsal Ruh'un Tanrı'ya şükretme isteğini duymaz olur. Kutsal Kitap okumasını bırakır, dua etmez, tanıklık etmez, inanlıların toplantılarına katılmaz. Bunları belki tümünden bırakmak istemedi o bencil arzusunun ilk yer verdiği zaman ama artık o arzu başka arzuları uyandırdı ve onları yerine getirirken Kutsal Ruh'un sesini büsbütün duyamaz oldu. İnanlı bedene uyarken kendi ruhunun özlediği işleri yapamaz. Pavlus bu konuyu başka yerde şöyle vurgular: "Yasanın ruhsal olduğunu biliriz. Ne var ki, ben beden gereksiz istemlerine bağıyım. Günaha satılmış bir tutsağım. Ne yaptığımı kendim de bilmiyorum! Çünkü yapmak istediğimi yapmıyorum; tersine, iğrendiğim neyse onu yapıyorum. Yapmak istemediğimi yapıyorsam bu, ruhsal yasanın doğruluğunu onayladığımı gösterir" (Romalılar 7:14-16).

Öte yandan inanlı günahlarını Tanrı'ya itiraf ederse ve Mesih'in kanıyla arınmış olduğunu bilirse, Kutsal Ruh'un sesini duymaya başlar. Kutsal Ruh da onu söz dinlemek için hem istekli kılar, hem de güç verir. Böylece inanlının yaşamı Tanrı'ya övgü sunmalarla, dualarla, Tanrı'nın sözüyle, ruhsal paydaşlıkla ve tanıklık etmeyle dolmaya başlar. Bu sefer beden özlediği işleri yapamaz. "Çünkü beden gereksiz istekleri yüzünden, ruhsal yasanın güçsüzlükten ötürü yapamadığını Tanrı yaptı. Günahlı insan bedeni benzerliğinde ve günaha karşı sunu niteliğinde kendi Oğlu'nu göndererek insan bedeninde günahı yargıladı. Öyle ki, beden gereksiz isteklerine göre değil, Ruh'un isteğine göre yaşayan bizlerde ruhsal yasa hakça gereğini bulsun" (Romalılar 8:3,4).

İnanlının kesin zaferde yaşaması Kutsal Ruh tarafından yöneltilmesine dayanır (**ayet 18**). Bedenin bencil bir isteğine kendini kaptırarak olursa Kutsal Ruh bunu vicdanına seslenerek açıklar. Ruh'un sesini duyan inanlı o günahı Tanrı'ya itiraf edip bırakır. Kutsal Ruh bundan sonra ona yeniden yol gösterir. Bu yaşam, insan çabasıyla ruhsal yasanın gereklerine uymak yolu değildir. Tam tersine, "beden gereksiz istekleri yüzünden, ruhsal yasanın güçsüzlükten ötürü yapamadığını" yapmış olan diri Tanrı'yla paydaşlık yaşamıdır (Romalılar 8:3). İnanlı "ruhsal yasa altında" değildir. Tersine, Kutsal Ruh tarafından isteklendirilerek ve kuvvetlendirilerek Tanrı için yaşar. Kutsal Ruh'un etkisiyle beden gereksiz isteklerine üstün gelir. Biz de düşünce, istek ve duygularımızı Kutsal Ruh'un yönetimi altına koyalım. Tanrı'yla paydaşlıkta yaşayarak hizmet edelim.

Özgürlük Yaşamı Ruh'tan Esinlenir 5:16-26

¹⁹Bedenin gereksiz isteklerine gelince, bunlar belirgindir: Rasgele

cinsel ilişki, iğrençlik, soysuzluk, ²⁰yalancı tanrılara tapıcılık, büyücülük, düşmanlık, kavgacılık, kıskançlık, öfke, sürtüşme, bölücülük, ikilik, ²¹çekememezlik, sarhoşluk, içkili-gürültülü eğlence alemleri ve bunlara benzer işler. Daha önce uyardığım gibi, sizi yeniden uyarıyorum: Bunları yapanlar Tanrı hükümrانlığını miras almayacaklar.

Açıklama

Pavlus 16-18 ayetlerinde bedenın istekleriyle Ruh'un istekleri üzerine genel bilgi verdikten sonra 19-21 ayetlerinde bedenın isteklerini ayrıntılı olarak açıklamaya koyulur. İnsanın içinde konut kuran günahın oluşturduğu bazı kötü işleri sıralar. Bencil insanın kendisine dönük yaşamın korkunç çirkinliği okuyucunun önüne serilir. Günahlı benliğin işleri birkaç başlık altında incelenebilir.

Bu işler ilkin "seks" başlığı altında toplanabilir (**ayet 19**). Tanrı bu konu üzerinde titizlikle durur çünkü sağlıklı aile ilişkileri ve insanın beden ve ruh sağlığı için cinsek ilkişkinin evliliğin sınırı içinde tutulması gerektiğini bilir. Oysa bencil insan kendi çıkarıcı isteklerden başka bir düzen tanımaz. Kurduğu rasgele ilişkilerde karşısındaki kişiyi baştan çıkarıp kötü yola düşürdüğünü düşünmeden bencil isteklerini tatmin etmeye bakar. İlişkiyi daha önce baştan çıkarılmış bir genel kadınla kurduğunu ileri sürse bile bu onun suçluluk durumunu değiştirmez. Kadını bu duruma düşüren kişinin suç ortağıdır.

İncil'de cinsel yolsuzluk için iki deyim vardır: "rasgele cinsel ilişki" anlamına gelen "porneia" kelimesi (Müjde 'cinsel ahlaksızlık' veya 'ahlaksızlık') ve "başkasının eşiyle kurulan cinsel ilişki" anlamına gelen "moikheia" kelimesi (Sevinç Getirici Haber 'evlilik dışı cinsel bağlantı'; Müjde 'zina'). Kitabı Mukaddes çevirisinde iki deyim "zina" diye çevrilir. İki deyim yan yana geldiği zaman "moikheia" 'zina' olarak ve "porneia" 'fuhuş' olarak çevrilir. Sevinç Getirici Haber çevirisi "porneia" kelimesini 'rasgele cinsel ilişki' ve "moikheia" kelimesini 'evlilik dışı cinsel bağlantı' diye tercüme eder.

Ayet 19'daki kelime 'porneia'dır. Her tür yolsuz cinsel ilişkiyi kapsar. "Rasgele cinsel ilişki" diye çevrilir. Tanrı'nın cinsel ilişkiye verdiği değerin korunması için ancak evliliğin getirdiği bağlılık ve güven içinde yapılması öngörülür. Başka durumlarda kurulan her tür cinsel ilişki Tanrı'nın yargısı altındadır. İsa Mesih hem evlilik dışı cinsel bağlantının hem de rasgele cinsel ilkişkinin insanın yüreğinden kaynaklanan kötü düşüncelerden ileri geldiğini belirtir (Matta 15:19). Bu davranışlar insanı kirletir.

İğrençlik (Müjde 'pislik') "temiz olmayan" anlamındaki 'akatharsia' deyimini

karşılar (ayet 19). Bu deyim Tanrı'nın kutlu kıldığı karı koca arasındaki cinsel ilişkinin dışında olan her cinsel eylemi kapsar. Yolsuz cinsel eylemlerin kişiyi kirlettiğini, Tanrı'nın kutsallığına ters bir duruma düşürdüğünü dile getirir. Romalılar bölüm 1'de bu deyim homoseksüel (eşcinsel) ilişkileri için kullanılır. Tanrı'dan uzaklaşıp yalancı tanrılara taptıkları için "Tanrı onları yüreklerinin tutkusunda iğrençliğe teslim etti; bu işlerle kendi aralarında bedenleri aşağılansın diye.. Tanrı onları edepsizlikle ilgili düşük isteklere teslim etti. Kadınları, doğal ilişkiyi doğala ters düşen ilişkiye dönüştürdüler. Bunun gibi erkekleri de kadınla doğal ilişkiyi bırakıp isteklenmelerinde birbirlerini özleyerek yanıp tutuştular. Erkekler erkeklerle utanmazlık ettiler ve sapıklıklarına yaraşan karşılığı kendi varlıklarında buldular" (Romalılar 1:23-27).

'İğrençlik' diye çevrilen "akatharsia" adından türetilen "akathartos" sıfatı Türkçe'ye 'kirli' diye çevrilir. Bu sıfat İncil'de 21 defa Şeytan'ın cinleri için kullanılan 'kirli ruh' deyiminde geçer. Bundan iğrençliğin kötü ruhların körüklediği yozlaşan cinsel istekten ileri geldiği anlaşılır.

Seksle ilgili sıralanan son kötü iş 'soysuzluk'tur (ayet 19; Müjde 'sefahat'; Kitabı Mukaddes 'şehvet'). Soysuzluk 'aşırılık, şehvete düşkünlük, tutkulara sınırsızca verilme, edepsizlik ve ahlaksızlık' anlamlarına gelen "aselgeia" deyiminin Türkçe karşılığıdır.

Deyimin şu ayette kullanılışı anlamını aydınlatır: "Tanrı Sodom ile Gomorra kentlerini yargıladı; onları küle dönüştürüp yerle bir etmekle gelecek kuşakların tanrısaymazlığına örnek verdi. Soysuzluk ortamında yasadışı yaşayış güden insanları görerek canı yanan doğru kişi Lut'u ise kurtardı" (2.Petros 2:6,7). Sodom ile Gomorra aşırı seks düşkünlüğü ve eşcinsellikle tanınan eski çağ kentleriydi.

Başka bir ayet de kelimenin anlamına ışık saçar: "Bu insanlar duygularını uyuşturarak, her tür iğrençliği yapmak için kendilerini açgözlülükle soysuzluğa bıraktılar" (Efesoslular 4:19). Açgözlülükle yakın bir ilişkisi olduğuna göre soysuzluk kelimesi içte beslenen bir istek olduğunu belirtir. Bu isteği beslemek insanları iğrençlik yapmaya götürür. Sekse aşırı ilgi duymak insanı soysuz isteklerle doldurur. Bu istekleri yerine getirmek kişiyi kendini rasgele cinsel ilişkilere vermeye götürür. Bu alandaki bencil iştah doymayı bilmez. Her zaman yenilik arayınca pislikten pisliğe sürçerek sapıklığa saplanır. Pavlus'un çağında soysuzluk puta tapıcı dinlerin bir unsuruydu. Günümüzde soysuzluk haberleşme araçları tarafından körüklenen zevk ve eğlencenin bir parçası olmuştur. Kaba şakalar, açık saçık dergi ve gazeteler, seks filmleri, gece kulüplerindeki soyunma numaraları ve başka neler neler.

Bedenin seksle ilgili gereksiz işlerinden sonra sıra batıl inançla ilgili olanlara gelir (**ayet 20**). Bunların birincisi 'yalancı tanrılara tapıcılık' diye

çevrilen "idolatria" kelimesidir (Müjde ile Kitabı Mukaddes 'putperestlik'). Bencil insan yolsuz isteklerine göre yaşamak istediğinden Tanrı'nın kendisini yönetmesini geri teper. Ama insan olarak yine bir şeye tapmak gereğini duyar. Bu nedenle belirli bir ahlak düzenini getirmeyen yalancı tanrı tapıcılığına sarılır: "Ölümsüz Tanrı'nın yüceliğini ölümlü insana kuşlara, dört ayaklı yaratıklara ve sürüngenlere benzer şeylerle değiştirdiler.. Onlar Tanrı'nın gerçeğini yalanla değiştirdiler; Yaradan'dan çok yaratığa tapındılar" (Romalılar 1:23,25). Bu ayetlere ilişik ayetlerden yalancı tanrılara tapıcılığın cinsel yolsuzluk ve sapıklıkla el ele gittiği anlaşılır (Romalılar 1:24,26,27).

Pavlus başka bir mektubunda bunun ilginç bir örneğini İsrail tarihinden sunar: Musa On Buyruğu Tanrı'dan almak için Sina dağına çıkınca halk Harun'u yalancı tanrılara tapmaya kışkırtır. "Onlardan bazısına benzeyerek yalancı tanrılara tapmayın. Kutsal Söz'de yazılı olduğu gibi: 'Halk yemeye içmeye oturdu, ardından da kalkıp çirkin oyunlar oynadı' (Çıkış 32:6). Yine onlardan bazılarının giriştiği gibi, biz de rasgele cinsel ilişkiye girişmeyelim. Bu olayda yirmi üç bin kişi bir günde kırıldı" (1.Korintoslular 10:7,8).

Dikili putların insanlara aşırı çekiciliği onların ardındaki cinlerin gücünden gelir. "Yalancı tanrılara kesilen sununun ya da yalancı tanrının önemi var mı? Hayır! Demek istiyorum ki, uluslar sunduklarını Tanrı'ya değil, cinlere sunuyorlar. Cinlerle paydaşlık etmenizi istemem" (1.Korintoslular 10:19,20). Yalancı tanrılara tapıcılık kendini sadece ilkel dinlerde değil korunmak ya da uğur getirmek için mavi boncuklara, muskalara, tılsımlara ve benzerlerine ümit bağlamakta gösterir. Bu ise cinlerden yardım dilemektir. Kişiyi Şeytan'ın yıkıcı etkisine açar.

Çağdaş dünyamızdaki ilerlemiş toplumların insanı güya put dikip önüne eğilmezmiş. Eski çağda Molek adlı ilaha çocuklarını yakarak kurban ediyorlardı (2.Tarihler 33:6). Bugün doğmamış çocuklarını ana karnında bir doktor eliyle öldürterek zenginlik tanrısına (Mamon'a) kurban ederler. Ne fark var? Bugünün yalancı tanrıları para, seks, ün, spor ve benzleridir. İnsan bunlardan birini yaşamının en önemli amacını yaparak ona tapar. İnanlıların Tanrı'ya vermeleri gereken ilgiyi bunun gibi şeylere vermek tehlikesinde olduğunu bilerek Yuhanna: "Çocuklarım, kendinizi yalancı tanrılardan koruyun" der (1.Yuhanna 5:21).

Bedenin batıl inançla ilgili gereksiz işinin ikincisi büyücülüktür **(ayet 20)**. "Farmakeia" kelimesinin çevirisidir. "Farmakeia" ilaçla ilgili bir terimdir. Anlamı insanların davranışlarını etkilemek amacıyla onlara içirilen, gizli güçlere sahip olduğuna inanılan ilaçtır. Bu gibi uygulamaların arkasından şeytansal güçler vardır. Bu şeylerle oynayan insanlar hem kendi hem de

başkalarının yaşamlarında bu güçlerin yıkıcı etkisini görür. Şeytan hiçbir şey hediye etmez. Bir elle kişiye yardım ederken öbür elle onu mahveder. İsa'nın dediği gibi: 'Şeytan başlangıçtan beri katildir.' Oysa Şeytan'dan yardım arayan kişi üzerinde Şeytan özel bir hak kazanır. Şeytan bu hakkı o kişiye kötülük yapmak için kullanır.

Büyücülük yine bencil insanın çıkarıcılığının yıkıcılığını tüm çıplaklığıyla sergiler. Kendisiyle ilgilenmeyen erkeği kendisine sevdirmek için ona büyümlü ilaç içiren kadının bencilliği belirgindir. Bu tür işlerin güttüğü amaçlar ve kullandığı yöntemler çok çeşitlidir. Ne var ki, bunları yapan kişilerin Tanrı tarafından hüküm giyecekleri kesindir: "İğrençlikte yuvarlananlara, adam öldürenler, rasgele cinsel ilişkiye girenlere, büyücülere, yalancı tanrılara tapanlara, tüm yalancılara gelince, bunların yeri ateşle ve kükürtle yanan göldedir. Bu ikinci ölümdür" (Vahiy 21:8). Bedenin seksle ve batıl inançla ilgili işlere girişenlerin tümü Tanrı'nın adaletli yargısı altındadır.

Bundan sonra sıra insanlar arasındaki ilişkileri bozan sürtüşmelerin çeşitlerine gelir (ayet 20,21). Beden kendini en çok böyle işlerde gösterir. Cinsel alanda suç işlemekten çekinen ve büyücülüğe önem vermeyen milyonlarca insanın günlük yaşamı sürtüşmelerle doludur.

Bunların başında 'düşmanlık' gelir (**ayet 20**).Düşmanlık insanın herhangi bir nedenle sevmediği kişiye kötülük etmek fırsatını kollama duygusudur. Düşmanlık kişiyi kavga çıkarmaya sürükler. Bunun için kavgacılığın listede düşmanlıktan hemen sonra gelmesi doğaldır (ayet 20). Kıskançlık başka bir kimseyi sevmemenin başta gelen nedenlerinden biridir (ayet 20). Bu kötü huyun bir kaç yönü olabilirse de bu ayette üzerinde durulan yön: "Herhangi bir bakımdan kendinden üstün gördüğü birinin bu üstünlüğünden acı duymak" yönüdür (Türkçe Sözlük, T.D.K.). Kıskanan kişi bir tanıdığına sahip olduğu üstünlüğe sahip olmak duygusuyla dolar. Düşmanlığın, kavgacılığın ve kıskançlığın bencillikten kaynaklandıkları belirgindir. Başkalarını seven ve düşünen kişi bu çirkin özelliklerden etkilenmez.

'Öfke' bencil insanın başkası tarafından incitilince gösterdiği kızgın tepkidir (ayet 20). İnsanın parlaması sabırsızlık, kıskançlık ve düşmanlık gibi huylardan kaynaklanır. Bir iş istediği gibi olmazsa karşısındaki kişiye bağırıp çağırması bedenin en çirkin huylarından biridir.

'Sürtüşme' partilere ayrılmak anlamına gelen "erithia" kelimesinin çevirisidir (Müjde 'bencil tutkular'; Kitabı Mukaddes 'çekişmeler'). Kişilerin birbirlerine karşı bencil, çıkarıcı istekler beslemelerinden ileri gelen düşmanlık duygularını ve çekişmeleri kapsar. İki nesnenin birbirine sürtüşerek birbirine verdiği zarar, iki bencil insanın birbirini suçlaması ve birbirine çağırıp bağırması için yerinde bir benzetmedir.

'Bölücülük' ayrı durmak anlamına gelen "dikhostasia" kelimesinin çevirisidir (ayet 20; Müjde ve Kitabı Mukaddes 'ayrılıklar'). Sürtüşme büyüyünce insanların arasında ayrılıklara, topluluklarda baş gösteren küsmelere ve düşmanlıklara yol açar. Tarih Mesih inanlısı topluluklarının her zaman bu kötü huydan arı olmadıklarını gösterir. Pavlus şunları Korintos'taki topluluğa yazmak zorundaydı: "Aranızda kıskançlık kavgacılık sürüp giderken bedensel olduğunuza tartışmaya gerek mi var? İnsana özgü tutumla davranmıyor musunuz? Neden? Çünkü biri, 'Ben Pavlus'a bağlıyım' öbürü, 'Ben Apollos'a bağlıyım' yolunda söz ederken, insan düzeyinde değil misiniz?" (1.Korintoslular 3:3,4). Sürtüşme bölücülüğe yol açtı.

'İkilik' seçmek kökünden çıkan ve bencil kişinin seçtiği çıkarıcı görüş anlamına gelen "hairesis" kelimesinin çevirisidir (ayet 20, Kitabı Mukaddes fırkalar; Müjde bölünmeler). Birbirlerinin görüşlerine saygı göstermeyip toplulukta "illa benim görüşüm hakim olacak" diyen kişiler 'ikilik' oluşturur.

'Çekememezlik' ile ilişkileri bozan kötü huyların sonuncusuna geliyoruz (**ayet 21**). "Fthonos" kelimesinin karşılığıdır (Kitabı Mukaddes 'hasetler'; Müjde 'çekememezlik'). Kendini bu huya kaptıran kişi başkasının başarısını çekemediği için o kişinin başarıyı baltalamaya çalışır.

Bütün bu kötü huylar ailedeki huzuru ve inanlılar topluluğundaki uyumu bozan bencilliğin yıkıcılığından ileri gelir. Bedenin gereksiz işleri arasında bu özellikler sayıca en kabarıktır. Bunların sayıca ağır basmaları yasacılık ruhuyla yöneltilen kişilerin en çok beden bu işlerine düştüklerine bir belirti olabilir. Pavlus 15'inci ayette yasa bağısı Galatyalıların sevgisizliğine dikkat çekip: "Eğer birbirinizi ısırıp yerseniz, dikkat edin, birbirinizi yok etmeyesiniz" der. Yasacılar her zaman kendi üstünlüğünü kanıtlamak için başkalarının hatalarını açığa vurur. Bu da her zaman sürtüşmelere, kavgalara ve ayrılıklara yol açar.

Sıralanan beden gereksiz işlerinin son sınıfı beden iştahlarıyla ilgilidir. Sarhoşluğun kötülüğü açıklamayı gerektirmez (**ayet 21**). Şarap kökünden gelen bir kelimedir. Günümüzde sigara köleliği ve uyuşturucunun tutsaklığı buna eklenebilir. Yalnız kalan, dertli kimselerin sarhoşluğa düşebileceğini düşünülürse sözü geçen son kötülük olan içkili-gürültülü eğlence alemlerinin bir topluluk tarafından düzenlendiği belirgindir. Her iki işin yine kendine dönük yaşayan bencil kişinin sergilediği çirkin ve bunalımlı görünümüdür. Bedenin işlerinin kat kat daha çok oldukları eklenen "bunlara benzer işler" sözünden anlaşılır (ayet 21). Pavlus beden her bir işini yazmadı.

Pavlus beden işleri konusunda daha önce bulunduğu uyarıyı tekrarladığını söyler (ayet 21). Bu uyarı Galatyalılar mektubunda bulunmuyor. Bunun için Pavlus ya Galatyalılara Sevinç Getirici Haber'i

yaydığı zaman ya da onlara yazdığı ve ortadan kaybolmuş bir mektupta bu uyarıda bulunmuştu. Onları uyarıldığı konuyu çok önemli bir konu olarak bildiği için Pavlus Galatyalı inanlılar yeniden uyarır: "Bunları yapanlar Tanrı hükümrانlığını miras almayacaklar." "Bunları yapanlar" demekle bedenın işlerini sürekli olarak yapanları kastettiği kelimenin gramatik şeklinden anlaşılır. Böyle kimseler Tanrı'nın sonsuz yaşam hediyesini almadığı ve almayacağı bellidir.

Oysa Tanrı'nın kayrasına dayanarak günahlı yaşamından dönüp Kurtarıcı İsa Mesih'e iman etmesiyle bedenın işlerini yapma alışkısı kırılırsa daha önce bu işlere saplanmış bir kimse Tanrı'nın hükümrانlığını miras olarak alacaktır. Tanrı bildirisi gerçekten sevinç getirici haberdır!

'Tanrı'nın hükümrانlığı' deyimini esenlik ve uyum getirecek olan Tanrı'nın düzeni anlamındadır. Bu düzen İsa Mesih'in yeniden yeryüzüne geldiği zaman dünya çapında açıkça kurulacak. Ama günahtan dönüp İsa Mesih'e bağlanan kişinin yaşamında bu düzen o gün gelmeden kurulmaya başlar. Miras almak söz konusu olunca o parlak düzene girenlerin Tanrı'nın çocukları olma yetkisine imanla kavuşanlar olduğu anlaşılır (Yuhanna 1:12). Çocuklar miras alır. Miras armağan edilir, insan çabasıyla kazanılmaz.

Uyarı inanlıları dikkatsizce yaşamaktan sakındırmak içindi. Vakitlerini Ruh yönetiminde geçirirlerse, bedenın gereksiz isteklerini doyumakla uğraşmayacaklar (bakınız ayet 16'ya).

Özgürlük Yaşamı Ruh'tan Esinlenir 5:16-26

22Bunlara karşı Ruh'un ürünü sevgi, sevinç, esenlik, sabır, iyi yüreklilik, iyilik, içten bağlılık, **23**yumuşak huyluluk, tutkulara üstünlüktür. **24**Mesih İsa'ya bağlı olanlar, düşük istekleri ve tutkularıyla birlikte bedeni çarmıha mıhlamış bulunuyorlar. **25**Eğer Ruh uyarınca yaşıyorsak, yaşam yolunda yürüyüşümüz de Ruh uyarınca olsun. **26**Böbürlenmeyelim, birbirimizi kışkırtmayalım, birbirimizi kıskanmayalım.

Açıklama

Ayet 16'da başlayan kesimde Ruh ile bedenın isteklerinin birbirine karşı çıkması üzerinde durulur. On dokuzuncu ayetten sonraki ayetlerde günahlı benlikten kaynaklanan işleri aydınlattıktan sonra **ayet 22**ile başlayan parçada Kutsal Ruh'un inanlıda oluşturmak istediği ürüne dikkat çekilir.

Göze çarpan ilk özellik, bedenın işlerinin çoğul olmasına karşı Ruh'un ürününün tekil olmasıdır. Beden birbirini kovalayan karışık isteklerle kişiyi düzensiz, dağınık bir yaşama sürükler. Çok yönlü olduğu halde Ruh'un oluşturduğu ürün birlik ve uyum sağlayıcıdır. Bir bakımdan Ruh'un ürünü tektir: sevgi. Öbür sekiz özelliğın sevginin değişik yönlerinden oluştuğunu düşünmek yerinde olur. Sevinç sevginin coşkunluğu, esenlik sevginin uyumu, sabır sevginin aksiliklere karşı gösterdiği katlanış, iyi yüreklilik sevginin insanlara karşı sevecen davranışı, iyilik sevginin doğru tutumu, içten bağıllık sevginin her zaman sevdiği kişilerden yana olması, yumuşak huyluluk sevginin kendi kendisinden daha çok başkalarına önem vermesi, tutkulara üstünlük sevginin kendi isteklerine hakim olmasıdır.

Sevginin bu özelliklerinin tek kusursuz örneğini İsa Mesih'in yaşamında görürüz. Böylece Kutsal Ruh'un bizde oluşturmak istediği ürünün İsa Mesih'in yaşamı olduğunu diyebiliriz.

Ruh'un ürününün dokuz yönü var. Ezberlemek için onları üç gruba bölmek yararlı olabilir. SEVGİ, SEVİNÇ, ESENLIK kişinin iç yaşamında oluşan özelliklerdir. SABIR, İYİ YÜREKLİLİK, İYİLİK kişinin toplumsal yaşamını etkileyen özelliklerdir. İÇTEN BAĞLILIK, YUMUŞAK HUYLULUK, TUTKULARA ÜSTÜNLÜK kişinin davranışına yön veren yaşam ilkeleridir. Bunları teker teker inceleyelim.

SEVGİ: Tüm sevginin kaynağı Tanrı'dır (**ayet 22**). "Tanrı sevgidir" (1.Yuhanna 4:8,16). Tanrı'nın sevgisini İsa Mesih'in aracılığıyla açıkladığı için sevginin ne olduğunu biliyoruz. Bu sevgi bizde ilkin Tanrı'ya karşı ondan sonra insanlara karşı sevgi uyandırır. "Sevgiyi şundan biliriz: İsa Mesih'in bizim için canını vermesinden. Bizim de kardeşler için canımızı vermemiz zorunludur" (1.Yuhanna 3:16). "Sevgi bundadır. Biz Tanrı'yı sevmedik. Doğrusu O bizleri sevdi ve günahlarımızı gidermesi için bağışlamalık olarak Öz Oğlu'nu gönderdi. Sevgili kardeşlerim, eğer Tanrı bizleri böylesine sevdiyse, biz de birbirimizi sevmek zorundayız" (1.Yuhanna 4:10,11).

Bu ayetlerden sevginin vermekle ilgili olduğu anlaşılır. İsa Mesih'in canını vermesi gibi bizim de kardeşler için canımızı vermeliyiz. Sevgi karşıdaki kişiyi düşünür, sürekli olarak onun iyiliğini arar, bunu sağlamak için gücünü, vaktini harcar. Canını vermek kişinin ölmesi demekse de, ikinci planda canını vermek vaktini, gücünü harcaması anlamına gelebilir.

Tanrı ölçüsünde sevgi, beğenmek, çekici bulmak, sahip olmak istemek gibi duygulardan çok, birinin yararı için davranmaya kararlı olmaktır. Sevginin en güzel tanımı olan 1.Koritoslular bölüm 13 bunu unutulmaz bir şekilde belirtir. Mesih biz günahlıları çekici bulmadı ama bizim için canını verdi. Bizde böyle bir kararlılığı ancak Kutsal Ruh uyandırabilir.

SEVİNÇ ikide bir coşan ve sönen insansal neşeden daha güçlü bir özelliktir. İnsansal neşe durumun içaçıcı olmasına bağlıdır. Keyfi yerindeyse, hava şartları iyiye sevinir. Durum kötüye keyfi kaçıp gider. Kara kara düşünmeye başlar. Yağmurlu günde insanın üzerine ağırlık çöker. Kutsal Kitap'taki sevinç dış koşullara bağlı olmayan derin ve dengeli bir coşkunluktur. Çevredeki şartlara değil, Tanrı'nın sevgisine, kurtuluşuna ve desteğine dayandığı için acılarda bile övünebilir (Romalılar 5:3). Gece yarısı yedikleri dayaklardan sırtları yaralı olan ve elleri ayakları bağlı olan Pavlus ile Silas bu sevinci tattıkları için "Tanrı'ya ilahi söylüyorlardı" (E. İşleri 16:25).

Bu derin mutluluğun duygulardan çok kararlı düşünceye dayandığı Kutsal Kitap'ta sevinmemizin buyurulmasından anlaşılır. "Rab bağlılığında her vakit sevinçli olun" (Filippililer 4:4). Koşullar kötü olsa bile sevinin. Buysa ancak Rab bağlılığında olanaklıdır. Rabbi düşünerek, O'ndan güç alarak mümkündür. Bu sevinç Tanrı'yla barış bulan kişinin içinde durduğu sağlıklı ilişkinin verdiği mutluluktur. Bu ilişkide olduğumuzu her vakit aklımıza getirebiliriz, her an sevinçli olabiliriz.

Özellikle yaşamımızı Tanrı'nın isteğine göre düzenlersek bu sevinç yüreğimizi sürekli olarak dolduracak. İsa Mesih bunu şöyle açıklar: "Buyruklarımı tutarsanız sevgimde kalırsınız; nasıl ki ben de Baba'nın buyruklarını tutup O'nun sevgisinde kaldım. Bunları size söyledim; bendeki sevinci duyacaksınız ve sevinciniz doluluğa ersin diye. Buyruğum şudur: Birbiriniz sevin, tıpkı benim sizleri sevdiğim gibi" (Yuhanna 15:10-12). Sevinç sevgiye bağlıdır. Seven kişi sevinçlidir.

ESENLIK bağışlanmış olmanın getirdiği derin içhuzurdur. Barıştıktan sonra insanın kavuştuğu dinginliktir. "İman sonucu doğrulukla donatılmış olarak, Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı önünde barış içindeyiz" (Romalılar 5:1). İman ederek kavuşulan doğruluğun sonucu sevinç ve esenliktir: "Umut kaynağı Tanrı sizleri imanınız aracılığıyla her tür sevinç ve esenlikle doldursun. Öyle ki, Kutsal Ruh'un gücüyle umudunuz büyürek sürüp gitsin" (Romalılar 15:13). Tanrı'yla barış yoluyla esenliğe kavuşan kişinin başka insanlarla olan ilişkileri huzur doğrultusundadır: "Çünkü Tanrı'nın Egemenliği yiyecek, içecek sorunu değil, doğruluk, esenlik ve Kutsal Ruh'ta sevinçtir. Meshi'e bu yolda hizmet eden, Tanrı'yı hoşnut eder ve insanların beğenisini kazanır. O halde kendimizi esenlik getiren ve birbirimizi geliştiren işlere verelim" (Romalılar 14:17-19; Müjde). Esenliğin sevinçle yakın bir ilişkisi vardır. Yaşam koşullarından bağımsız olarak Kutsal Ruh tarafından imanlının yüreğinde oluşturulur.

SABIR başkalarının ters davranışlarını kızmadan, içerlemeden karşıyabilmek yeteneğidir. Kendisine karşı bunca suç işlediğimiz halde

Tanrı bize karşı sabırlı davranıp bizi bağışladı. Bunu akılda tutarsak Kutsal Ruh'un gücüyle insan kardeşimize karşı sabır gösterebiliriz. "Birbirinize karşı sabırlı davranın; birinin öbürüne karşı bir yakınması varsa, birbirinizi bağışlayın. Tıpkı Rabbin sizlere bağışladığı gibi, siz de bağışlayın" (Koloseliler 3:13).

İYİ YÜREKLİLİK. İyi yürekli insan, başkalarının ihtiyaçlarını görebilen, problemlerini anlayabilen ve onları aşılamadan yardımlarına yetişen kişidir. En büyük örnek Rabbin kendisidir: "Rabbin iyi yürekliğini tattınız" (1.Petros 2:3). Bunu tadınca biz de iyi yüreklilik göstermeyi öğreniriz: "Öyleyse Tanrı'nın seçilmişleri, kutsal yaşamlılar ve sevilenler olarak, sevecenlikle dolu bir bağır, iyi yüreklilik, alçak gönüllülük, yumuşak huyluluk ve sabır kuşanın" (Koloseliler 3:12; ayrıca Romalılar 2:4; 11:22; Efesoslular 2:7 ayetlerine bakınız).

İYİLİK. İlk bakışta bu özelliği iyi yüreklilikten ayırmak zor görülür. Burada iyilik başkalarıyla ilgilenmekten, onlara yardım etmekten çok, sağlam ve doğru bir karaktere (özyapıya) sahip olmakla ilgilidir. Ama bu doğruluk, sert ve acımasız değil, sevgiyle yumuşatılmış bir doğruluktur. 'İyilik' diye çevrilen kelime bu ayetten başka asıl metinde üç kez daha geçer (Romalılar 15:14; Efesoslular 5:9; 2.Selanikliler 1:11). Kelime, inanlıların iyiliği için kullanılır. Tanrı'nın iyiliği için asıl metinde ayrı bir sözcük kullanılır.

İÇTEN BAĞLILIK diye çevrilen kelime imanla ilgilidir. Kendisine inanılabilen, güvenilebilen kimse için kullanılır. Yoldaşlarına içten bağlı olmak, durum ne olursa olsun onlara sadık kalmak, onları desteklemek ve savunmak demektir. Bu özellik en başta Tanrı'da bulunur: "Tanrı kendisine güvenilendir" (1.Korintoslular 1:9). Bu ayette "güvenilendir" diye çevrilen kelime Galatya 5:22'de "içten bağlılık" diye çevrilen adın sıfat şeklidir. Tanrı'ya hizmet eden kişinin de içten bağlı olması gerekir: "Bir ev yöneticisinde aranan özellik güvenilir biri olmasıdır" (1.Korintoslular 4:2).

YUMUŞAK HUYLULUK teriminin birbirine bağlı iki anlamı var (**ayet 23**).Biri Tanrı'nın isteğine boyun eğmek: "Tanrısal sözü yumuşak huylulukla kabul edin" (Yakup 1:21). Öbürü başkalarının durumunu düşünüp duygularını anlayarak onu incitmemeye çalışmaktır: "Eğer biri suçüstü yakalanırsa, siz ruhsal olanlar yumuşak huylulukla onu doğruluğa getirin" (Galatyalılar 6:1). Bu özellik bedenin bencil ve sert tutumunun tam tersidir!

TUTKULARA ÜSTÜNLÜK deyimini kendi kendine hakim olmak ya da zararlı şeylerden el çekmek anlamına gelen bir kelimeyi karşılar (Kitabı Mukaddes 'zaptı nefis'; Müjde 'özdenetim'). 'Tutkulara üstünlük' deyiminden anlaşıldığı gibi beden gereksiz isteklerine uymamak, zararlı ve yolsuz arzulara üstün gelmek demektir. "Ama tutkularını alt

edemeyenler evlensin. Çünkü evlenmek için için yanmaktan yeğdir" (1.Korintoslular 7:9). Her imanlı Kutsal Ruh'un gücüyle bedenine üstün gelmeli: "Her atlet her konuda tutkularına üstün gelmek zorundadır. Bunu solup giden bir çelengi başlarına geçirtebilmek için yaparlar. Ama bizim amacımız hiç solmayandır.. Bedenimi eziyorum ve onu tutsak kılıyorum. Olmaya ki, başkalarına Söz'ü bildirdikten sonra, kendim onaylanmayan biri durumuna düşeyim" (1.Korintoslular 9:25-27).

Kutsal Ruh'un oluşturduğu ürünü olan bu özelliklerin değerini vurgulamak için ayet 23'ün son cümlesinde Pavlus ilginç bir yola başvurur: ters abartma. "Bunlarla ilgili ruhsal yasa kısıtlaması yoktur" der. Bununla demek ister ki, bu özellikler inanlının yaşamında ne kadar bol olursa o kadar iyi olur. Ruhsal yasa, sevgiyle davranan bir kişiye, "Dur! Fazla sevgi gösteriyorsun," demez. Bu özelliklerin değeri her şeyden üstündür.

Ne var ki, bu özellikler günahla etkilenen doğal insanda bulunmaz. Ancak Mesih'e bağlı inanlıda beden gereksiz isteklerinin gücü kırılınca ve Kutsal Ruh onun yaşamında egemen olunca bu çok yönlü ürün oluşmaya başlayacaktır.

Bu nedenle Pavlus **ayet 24'te**sa Mesih'in çarmihinin etkisinden söz eder: "Mesih İsa'ya bağlı olanlar, düşük istekleri ve tutkularıyla birlikte bedeni çarmıha mihlamış bulunuyorlar." Sevgili kardeşim, günahlı bedenini çarmıha çaktın mı? Mesih İsa'nın çarmıhtaki ölümüyle senin tüm günahlarının bağışlandığını bildiğin için seviniyor musun? Mesih'in ölümü kendi ölümün olarak kabul ettin mi? Rab İsa'nın adına vaftiz edildin mi? Kesin kararlar günahlı beden gereksiz isteklerinden öğrenmeye başladın mı? Bunları yaptıysa beden gereksiz isteklerinin gücü sende kırıldı. Onlar yaşam boyunca seni kandırmaya çalışacak ama artık sen onlardan yana değilsin. Onlara "Hayır!" diyebiliyorsun.

Kutsal Ruh yaşamında egemen mi? Seni yöneltmesi için O'na izin verdin mi? O zaman sevgiden kaynaklanan bu çok yönlü ürünü sende oluşturmaya başlayabilir. Bu durumda "Ruh uyarınca" yaşıyorsun (**ayet 25**).Ruh'a göre yaşıyorsan "yaşam yolunda" yürüyüşün "de Ruh uyarınca olsun." Bunu yapabilmek için Kutsal Kitap'ı okurken, dua ederken Kutsal Ruh'un sana seslenmesini yüreğinde duyup buyurduğu şeylere uyman gerektir. O sana günahlarını gösterip onlardan dönmeni isteyecek. Sevgi doğrultusunda yaşamak için ne yapman gerektiğini sana Kutsal Söz aracılığıyla açıklayacak. O yönetsin isteklerini. O yöneltsin adımlarını. O oluştursun ürünü.

Kutsal Ruh'un yönetimi altındaki yaşam ruhsal yasa etkisi altındaki yaşama benzemez. Ruhsal yasa beden gereksiz isteklerini ortadan kaldırmaz. Beden gereksiz istekleri ruhsal yasa tarafından daha çok kışkırtılır. Yasa yoluyla kurtulmaya çalışan kişiler dinsel başarılarını

artırmaya koyulur. Genellikle kazandıkları başarıyı başka insanların başarısına göre ölçerler. Bu nedenle sürekli bir didiniş içerisinde başkalarından üstün olmaya çalışırlar. Bunu yaparken birbirlerini kışkırtırlar (**ayet 26**). Birinin dinsel başarısı onlarınkini geçerse o kişiyi çekemez, ona düşman kesilirler. Ama bütün bu böbürlenme boştur. Kışkırtma ve kıskanma inanlıya yakışmaz. Bunlar Kutsal Ruh'un oluşturduğu sevgi ürününün tam tersidir.

İnanlılar Kutsal Ruh'un etkilediği sevgi aracılığıyla birbirlerinin uşağı olabilirler (ayet 13). Bu ise böbürlenmenin, kışkırtmanın ve kıskanmanın ortadan kalkmasına, inanlılar topluluğunun uyum içinde büyüüp gelişmesine yol açar. Kutsal Ruh'un yaşamımızda bollukla ürününü oluştursun.

Birbirimizin Yükünü Taşıyalım 6:1-6

¹Kardeşlerim! Eğer biri suçüstü yakalanırsa, siz ruhsal olanlar yumuşak huylulukla onu doğruluğa getirin. Kendi durumunuzu da göz önünde bulundurun; olmaya ki, siz de günahla denenesiniz.

²Birbirinizin yükünü taşıyın, böylelikle Mesih'in yasasını uygulayın.

³Çünkü eğer biri önemli biri değilken kendini bir şey sanıyorsa, kendi gözüne kül atmış olur. ⁴Herkes kendi işini denetlesin. O zaman başkasıyla bir karşılaştırma yapmadan salt kendi başarısıyla övünebilir. ⁵Çünkü herkes kendi yükünü taşımak zorundadır. ⁶Tanrı Sözü'yle eğitilen, kendindeki yararlı şeylerin tümünü eğitmeniyle paylaşsın.

Açıklama

Bölüm 5'in son ayetinde Galatyalılar beden gereksiz isteklerinin kilise topluluğunda körüklediği böbürlenme, birbirilerini kışkırtma ve kıskanmaya karşı uyarılır. İnanlılar Ruh'a göre yaşadıklarından kilise topluluğundaki yaşantılarında Ruh'un ürünü görülebilmeli. Aramızda olan bir kardeş büyük bir suça düşerse Ruh'a göre tepkimiz ne olmalı (**ayet 1**)? Bedenin tepkisi belli: "Bak, işte ne yazık! Benim gibi ruhsal bir kardeş değildir. Benim gibi kendine dikkat etseydi böyle bir suça düşmezdi!" Bedenin istekleri ancak böbürlenmeyi oluşturur.

Gerçek ruhsal kardeşler Ruh'un ürünü yaşamalarında gösterenlerdir. Kutsal Ruh'un isteğine göre davranan kişilerdir. Bunlar bir kardeş suça yakalanınca bambaşka bir tepki gösterirler. Olaya Ruh'un ürünü olan yumuşak huylulukla yaklaşırlar. Bu yaklaşım ancak Kutsal Ruh'un

yönetiminde olanaklıdır. Suça düşen kardeşe karşı sertlikle değil, yumuşak huylulukla davranmalıyız. Amacımız bu suçun onun yaşamında oluşturduğu yaraları sararak onun bozulmuş yaşamını "onarmak" olmalıdır. 'Onu doğruluğa getirin' deyimindeki 'doğruluğa getirmek' kelimesi, Markos 1:19 ayetindeki "ağları onarıyorlardı" deyimindeki 'onarmak' kelimesidir.

Bu tamirati, suçunu ona anlatıp suçundan dönmesini sağlayarak yapmalıyız. Bunu başarabilmek için kendimizi onun bulunduğu düzeye koymalıyız. Suçunu onun yüzüne vurmamalı, aynı suça düşebileceğimizi kendisine belirtip yaptığı işin suçluluğunu ona alçak gönüllülikle açıklamalıyız. Bunu yaparken gereken yumuşak huylulukla davranabilmemiz için kendi durumumuzu düşünmeliyiz. Aynı günahla kıskırtılmış olabilirdik. Ya biz düşseydik, kardeşlerin bize nasıl yaklaşmalarını isterdik? Kesinlikle yumuşak bir hava içinde! Bizi ezecek sert azarlamalarla değil!

Mesih'in yasası sevgidir (**ayet 2**). "Buyruğum şudur: Birbirinizi sevin, tıpkı benim sizleri sevdiğim gibi" (Yuhanna 15:12). Bu yasayı uygulamak istersek bir kardeşin suça düşmesinin getirdiği sorunların çözülmesine yardımcı olmalıyız. Onu doğruluğa getirmek, yaşamını onarmak kolay bir iş değil, külfetli bir yükür. Oysa birbirimizin yükünü taşımak kilise topluluğunda Mesih'in sevgi buyruğuna uymanın gereğidir. Bu ise Kutsal Ruh'un iç varlığımızı yönetmesiyle olanaklıdır.

Ayet 3'te Galatyalı inanlılar bedeninin sinsi bir işine karşı uyarılır: suça düşen bir kardeşin karşısında kendini bir şey sanan kişinin böbürlenmesi. Önemli biri değilken böylesine gururlanması kendi kendini aldatmasından başka bir şey değildir. Kendi gözüne kül atmışçasına kendi gerçek durumunu göremez.

Oysa ruhsal bir kardeş kendi durumunu ölçülü ve nesnel (objektif) olarak görmelidir (**ayet 4**).Yaptığı işlerin Rabbin önündeki gerçek değerini anlamaya çalışmalı. Onları gerçekçilikle gözden geçirmelidir. Bunu yaparken gözü öbür kardeşlerde olmamalı. "Başkasıyla bir karşılaştırma yapmadan" işlerinin Rabbin katındaki değeriyle sevinmelidir.

Yaptığı işlerini Tanrı önünde denetlemesinin gerekliliği herkesin kendisi için sorumlu olmasına dayanır (**ayet 5**). "Herkes kendi yükünü taşımak zorundadır" deyimindeki 'yük' kelimesi ("fortion") suça düşen kardeşin ağır sorunları anlamındaki 'yük' ("baros") kelimesinden farklıdır. "Baros" ağırlık demektir. "Fortion" taşınması gereken demektir. Bu ayetteki 'yük' kelimesi sorumluluk, yükümlülük anlamına gelir. İnanlı ruhsal yaşamını ilerletmek için çeşitli sorumluluklar altındadır. Bunları başkalarına yükletemez. Oysa Mesih'in sevgisinde yaşadığı için suça düşen bir kardeşin sorunlar yükünü

yumuşak huylulukla taşımayı seve seve kabul eder (ayet 2).

Kutsal Ruh'un etkisi altındaki inanlılar topluluğu yaşamı ikinci bir durumda kendini göstermeli. Bu da Tanrı'nın Sözü'nü iyi bilen, tecrübeli kardeşlerin yeni imana gelmiş inanlılara Tanrı gerçekleri öğretmeleri, onları Rabbin yolunda yetiştirmeleridir. Bu eğitimi veren kardeşlere sevgi belirtmek ve ruhsal hizmetlerine karşı teşekkürlerini açıklamak için bu eğitimden yararlananlar, eğitene bu dünyanın iyi şeylerinden armağan etmelidir. Pavlus'un bu teşvik sözünden ruhsal eğitim verenlerin başka bir geçim olanağı bulunmadığı anlaşılabilir. Rab için çalışan kardeşleri her yönden desteklemeliyiz. Onlar için dua etmeli, ruhsal paydaşlığımız ve arkadaşlığımızla onları yüreklendirmeli ve maddi olanaklarımızla geçimlerine katkıda bulunmalıyız.

Sevgili kardeşim bu ruhsal eğitimi arıyor musun? Gerekliliğini görüyor musun? Hepimize gerekli olduğuna kuşku yok. Rabden öğrendiklerini başkalarına öğretiyor musun? Bu da pek gereklidir.

Yaşam Akımının Kaçınılmaz Ürünü 6:7-10

⁷Kandırılmayın! Tanrı'yla eğlenilmez. Herkes ne ekerse onu biçecektir. ⁸Bedenin gereksiz istkelerini hoşnut etmek için eken çürüme biçecek. Buna karşı Ruh'u hoşnut etmek için eken, Ruh'tan sonsuz yaşam biçecek. ⁹Öyleyse iyilikten bezmeyelim. Usanmazsak, vakti gelince ürünü biçeceğiz. ¹⁰Söylenecek söz şudur ki, vaktimiz varken herkese, özellikle de iman evinden olanlara yararlı iş yapalım.

Açıklama

Ruhsal yasayı kurtuluş yolu olarak kabul eden Galatya inanlılar ruhsal yasanın beden gereksiz işlerini yenemediği için beden gücü altına düşmek tehlikesindeydi. Bu nedenle Pavlus onları beden işleri konusunda uyarmaya devam eder (**ayet 7**).Beden konusunda büsbütün zayıf kalan ruhsal yasayla övünenler tarafından kandırılmasınlar. Ruhsal yasa yolunda beden işleri baş gösterecekler ve bunların getirdiği sonuçlar hiç de iyi değildir. Ruhsal yasaya ve bedene güven bağlamaya kandırılmasınlar. Tanrı beden işleriyle vakit geçirenleri yargılayacaktır.

Ürün toplayabilmemiz için önce ekmeliyiz. Ektiğimiz tohumun cinsine göre ürün toplarız. Arpa eken buğday biçemez. Pavlus'un dediği şunlardan oluşur: "Ey inanlı uyan! Bedenin aşağılık isteklerini hoşnut etmek için ekerek yüksek değerleri biçemezsin (**ayet 8**).Vaktini, düşüncelerini dünya işlerine vererek sonsuz yaşamın esenliğinden sevinç bulamazsın. Bunu

düşünüyorsan kendi kendini aldatıyorsun. Bunu yapmak Tanrı'la alay etmektir. Oysa Tanrı'yla eğlenilmez (ayet 7). Bedenin isteklerine ekersen bu tarladan biçeceğin ürünün çürüme olduğunu bilmelisin. Kim bozulup dağılan bir yaşam ister? Öte yandan tüm ilgisini Kutsal Ruh'a bağlı bir yaşama veren kişi Kutsal Ruh'un yönetimi altında O'nun gücüyle hiç bozulmayan sonsuz yaşam ürünlerini biçecektir. Kutsal Ruh'u hoşnut etmeye çalışan kişi bozulup dağılan bir yaşam yerine sağlam ve düzenli bir yaşamın sevincine kavuşur."

Sonsuz yaşamın güzel ürünlerini biçme vakti kesinlikle gelecektir (**ayet 9**). Bunun için tüm güç ve ilgimizi iyilik yapmaya vermeliyiz. Buradaki 'iyilik' deyiimi güzel, nazik ve yararlı anlamlarını içine alır. Böyle işleri yaparsak vakti gelince bunların ürünlerini toplayacağız. Ne var ki, karşılığını görmedikçe iyilik yapmayı sürdürmek kolay değildir. Bezmek tehlikesine karşı karşıyız. Oysa gözümüzü biçme vaktine çevirirsek bu tehlikeyi atlatabiliriz. Müjde'nin çevirisi tehlikeyi atlatmanın yolu "gevşememek" olarak nitelendirir. İyilik yapmaktan yorulmamalıyız. Onu yapmayı ihmal etmemeliyiz.

İyilik yapmak için bize verilen zamanı iyi değerlendirmeliyiz (**ayet 10**). Yaşamımız sona erince fırsat elden geçmiş olacaktır. Bu güzel ve yararlı işleri herkes için yapmalıyız. Ama özellikle aynı aileden sayılan kilise topluluğunun üyelerine bu yönden yardımcı olmalıyız. İyilik Kutsal Ruh'un inanlılarda oluşturduğu üründür (5:22).

Son Uyarı 6:11-18

11Elimle size yazdığım şu iri harflere bakın! **12**Sizleri sünnet olmaya zorlayanlar, dıştan takındıkları parlak görünüşü çevreye sergilemeyi tasarlayanlardır. Bunu salt Mesih'in haçı yüzünden saldırıya uğramamak için yapıyorlar. **13**Sünnet edilenlerin kendileri bile ruhsal yasayı uygulamıyorlar. Sünnet edilmenizi istemelerinin nedeni, bedensel sünnetinizle övünmektir. **14**Ama Rabbimiz İsa Mesih'in haçından başka bir şeyle övünmek benden irak olsun. O haç aracılığıyla dünya benim gözümde çarmıha mihlandı; ben de dünyanın gözünde. **15**Çünkü ne sünnet edilmenin önemi vardır ne de sünnet edilmemenin. Önemli olan iş, yeni bir yaratık olmaktır. **16**Bu kural uyarınca yaşam yolunda yürüyen herkese ve Tanrı'nın İsraili'ne esenlik gelsin, acıma erişsin! **17**Bundan böyle kimse beni tedirgin etmesin. Çünkü İsa'nın yaraları benim bedenime işlenmiş bulunuyor. **18**Rabbimiz İsa Mesih'in kayrası ruhunuzla birlikte olsun, kardeşilerim. Amin.

Açıklama

Pavlus mektubun son kısmını kendi elyazısıyla yazdığını bildirir (**ayet 11**). Genellikle mektuplarını bir yazıcıya yazdırırdı. Ara sıra elyazısıyla bir ek söz yazardı: "Ben Pavlus, elimle bu selamı yazıyorum" (1.Korintoslular 16:21). "Ben Pavlus, elimle yazarak selam ederim" (Koloseliler 4:13). "Ben Pavlus, bu selamı elimle size yazıyorum. Bu simge her mektubumda bulunur. Benim yazışım böyledir" (2.Selanıkliler 3:17). Galatyalılar mektubunda kendi eliyle yazdığı kesimin nerede başladığı belli değildir. Bir yorumcu 5:2 ayetinde bulunan "Dinleyin, ben Pavlus sizlere diyorum ki," sözüyle başladığını teklif eder.

Pavlus'un "şu iri harfler" sözüyle ne demek istediğini kesin olarak saptamak olanaklı değildir. Uzaktan okunabilmesi için mi iri harfleri kullandı? Gözleri zayıf veya hasta olmasından mı ("gözlerinizi çıkarıp bana verirdiniz" sözü bununla ilgili olduğunu düşünenler var. [4:15])? Daha büyük bir olasılıkla Pavlus iri harfleri yazarak son uyarı sözünü özellikle vurguladığını belirtmek istiyordu. Bu uyarı kişinin iç varlığını etkilemekten yoksun olan dinsel işlerin verdiği dış görünüşüne güven bağlamanın yanlışlığından sakındırmak içindi.

Öbür dinsel işlerin temeli sünnet idi. Bu nedenle Pavlus inanlıları sünnet olmaya zorlayanları eleştirir (**ayet 12**). Sünnet olmaya zorlamalarının nedeni dinsel gösterişçilik olduğunu açıklar. Sevinç Getirici Haber "dıştan takındıkları parlak görünüşü çevreye sergilemeyi tasarlayanlardır" diye bir yorum yapar. Müjde ise aslına daha yakın kalır: "Bedende gösterişe önem verenler.." Sünnet fiziksel bedende uygulanan bir iştir ve kişinin mecazi anlamdaki bedende (yani günahlı benliğinde) övünmesine yol açar. Pavlus insanların günahlarından kurtulmalarının ancak İsa Mesih'in çarmıhtaki ölümüyle olanaklı olduğunu bildirince Yahudiler tarafından Antakya'dan kovuldu, Konya'dan kaçmak zorunda kaldı ve Listra'da taşla tutuldu. Yasacılar Galatya'daki inanlıların böyle baskılardan kurtulabilmeleri için onları sünnet edilmeye zorladılar.

Oysa bu yasacıların tutumu samimi ve doğru değildi (**ayet 13**). Bu yönden "kendileri bile ruhsal yasayı" uygulamıyorlardı. Onun gerektirdiği dürüstlikle davranmıyorlardı. İnanlıların sünnet edilmelerini istemekte samimi değillerdi. İnsanların kendileri gibi "bedensel sünneti" kabul etmeleriyle övünmek istiyorlardı. Kendi dinsel başarılarını artırmak arzusundaydılar.

Pavlus ise sünnet gibi dıştan uygulanan dinsel törelerle övünmez (**ayet 14**). Onun tek övündüğü konu "Rabbimiz İsa Mesih'in haçı" idi. Pavlus neden işkence edici bir idam aletiyle övünüyordu? Çünkü inanlıların Efendisi ve Tanrısı İsa Mesih o işkence aletinde inanlılar için canını verdi.

Rab İsa Mesih'in ölümü aracılığıyla Pavlus günahlarının bağışlanmasına kavuştu, Tanrı katında doğrulukla donatıldı. Mesih'in haçına önem vermekle Pavlus kendi dinsel başarılarına artık güven bağlamadığını açığa vuruyordu. Bu haç Pavlus'u dünyadaki insanların önem verdikleri milli ve dinsel gösterişçiliğinden büsbütün ayırdı. "O haç aracılığıyla dünya" bütün gösterişçiliğiyle beraber Pavlus'un gözünde "çarmıha mihlandı".

Pavlus bunu başka bir mektubunda şöyle dile getirir: "Gerçek sünnetliler bizleriz. Çünkü Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla tapınıyor, Mesih İsa'yla kıvanç duyuyoruz. Bedensel başarılarla güvenmiyoruz. Oysa ben bedensel başarılarla güvenebilirdim. Herhangi biri bedensel başarılarla güvenebileceğini sanıyorsa, benim böyle yapmam için daha çok nedenim var: Sekiz günlükken sünnet edildim. İsraili'yim; Benyamin soyundan, İbrani atalardan doğmuş safkan bir İbrani'yim. İbraniler'in ruhsal yasasını tutmak yönündense bir Ferisi'yim. Öylesine çaba harcadım ki, kilise topluluğuna saldırıda bulundum. Ruhsal yasanın dilediği doğruluk açısından kusursuzdum. Ne var ki kazanç saydığım her şeyi Mesih yararı açısından zarar getirici saydım.. Ve Mesih'i kazanmak için bunları pislik saydım. Öyle ki, O'nunla tam birleşeyim. Ruhsal yasaya uymakla kazanılan kişisel doğruluğa artık bel bağlamayayım. Tersine, Mesih'e imanla Tanrı'dan gelen ve imana dayanan doğrulukla donatılmış bulunayım" (Filippililer 3:3-9).

Pavlus dünyanın boş böbürlenmesi karşısında ölüydü. Dünyanın ona bir çekiciliği kalmadı. Bedensel başarıyla övünen dünyanın adamları da Pavlus'u aralarından atmışlardı. O da dünya gözünde ölüydü (**ayet 14**). Ya sen, sevgili kardeşim, dinsel ve milli gururunu atıp seni seven ve canını senin için veren Rab İsa Mesih'le övünüyor musun?

Mesih'in haçı ışığında sünnet edilmemenin ya da edilmemenin önemi yoktur (**ayet 15**). Kişi sünnetli bir Yahudi ise kurtulması için Mesih İsa bağlılığında yeniden doğup yeni bir yaratık olması gerekir. Kişi Uluslar'dan sünnetsiz biri ise yine kurtuluşu için önemli olan, Kurtarıcı İsa Mesih aracılığıyla yeniden yaratılmasıdır. İsa Mesih'e iman eden kişinin iç varlığı Kutsal Ruh'un etkisiyle yenilenir, onda yepyeni istekler ve yepyeni bir yaşam gücü doğar. Günahlı insan yamalanamaz, düzeltilemez. Mesih aracılığıyla yeniden yaratılması gerekir. Böylece yeni yaşam gücünde Tanrı'yı hoşnut edebilir.

Pavlus bu yeni yaşam gücün kuralına göre yaşayan herkes için Tanrı'nın esenliği ve merhametini diler (**ayet 16**). Pavlus yeni yaratık olarak yaşayan herkesin yanısıra "Tanrı'nın İsraili'ne" aynı dilekte bulunur. Buna göre Pavlus Uluslar'dan yeni yaratık olmuş olanların yanı sıra İsa'yı Mesihleri olarak kabul ederek 'gerçek İsrail' olma yetkisine kavuşan Yahudiler'e

kutluluk dileğinde bulunuyordu.

Oysa olasılıkla Pavlus "bu kural uyarınca yaşam yolunda yüreyen" herkes ve "Tanrı'nın İsraili" deyimleriyle aynı insanları kasteder. Böylece ruhsal yasanın buyurduğu törelere güven bağalayanlar değil, İsa Mesih'e iman ederek yeni yaratık olmuş olanlar İbrahim'in gerçek soyu, gerçek İsrail oğullarıdır. Aynı mektupta yazdığı gibi: "Çünkü Mesih İsa'ya iman yoluyla hepiniz Tanrı'nın çocuklarıdır.. Eğer siz Mesih'in iseniz, bu durumda İbrahim'in soyusunuz. Vaat uyarınca mirasçılarsınız" (Galatya 3:26,29).

Pavlus Yahudi olsun Uluslardan bir kişi olsun yeni yaşama kavuşan herkese Tanrı'yla barış bulmaktan ileri gelen bütünlüğü, sağlığı, sağlamlığı ve huzuru diler. Esenlik budur. Acıma Tanrı'nın acı çekenlere ve muhtaç olanlara yardım elini uzatması ve sevgisiyle onları teselli etmesidir. Pavlus bunu da yeni yaşam yolundan ilerleyenler için diler.

Pavlus Mesih adına çok eziyet çekmişti (**ayet 17**). Bunun için "İsa'nın yaraları benim bedenime işlenmiş bulunuyor" der. Pavlus Galatya bölgesinde Mesih'in çarmıhtaki ölümünün sağladığı kurtuluşu yaydığı zaman bedensel başarıya güven bağlayan yasacıların kışkırttığı kişiler tarafından Listra'da taşla tutuldu. Bedenine işlenmiş bulunan "İsa'nın yaraları" bu taşların bıraktığı yara izleridir. İsa'nın yaralarıdır çünkü onları Mesih adına aldı. Ayrıca İsa gibi acı çektiği için aldığı yaralar İsa'nın yaralarıdır. Bu konuda acı çektiği için artık Pavlus kimsenin onu sünnet ve ruhsal yasa konularında uğraştırmasını istemez. Pavlus kendi bedeninde Mesih'in çektiği acıların belirtisini taşır. Kimse Pavlus'un önünde artık bedensel din başarılarıyla övünmesin. Bu onu ancak tedirgin ederdi.

Bütün sorunlara rağmen Galatya'daki inanlılar Pavlus'un kardeşleriydi. Mektubunu sona erdirirken onları "kardeşlerim" diye selamlar (**ayet 18**). Onları sevdiği için onları saplandıkları yasa çıkmazından kurtarmak için bu tartışmalı ve bazen sert çıkışlara varan mektubu yazmıştır.

Kutluluk dileğinde bile Pavlus mektubun önemli konularının özetini verir. Galatyalı inanlılar için tanrısal kurtarıcı ve onların egemen efendisi İsa Mesih'in kayrasını diler. Kurtuluş insan çabasıyla kazanılmaz. İsa Mesih'in haç ölümüyle sağladığı kefareti armağan olarak kabul etmekle kurtuluşa kavuşulur. Kayra yolu budur. Kayra Tanrı'nın onu hak etmeyen insanlara verdiği bol iyiliktir. Pavlus bu bol iyiliğin inanlıların ruhlarıyla birlikte olması için dua eder. Bu da mektubun öbür ana konusuna değinir. Kurtuluş töresel değil, ruhsaldır. Kutsal Ruh'un inanlının ruhunu etkilemesiyle kavuşulan yeni ruhsal yaşamdır. Kutsal Ruh'un sevgi ürünü kurtulan kişinin yaşamında belirlemeye başlar. Galatyalılara Mektub'un iki ana konusu: Kayra ve Ruh.

Sevgili okuyucu, Rabbimiz İsa Mesih'in kayrası ruhunu etkiledi mi? O'nun

kayrasında yaşıyor musun? "Tanrı beni İsa Mesih aracılığıyla kurtardı" düşüncesi seni her an sevindiriyor mu? Yoksa dinsel çabalarınla Tanrı'yı hoşnut etmeye mi çalışıyorsun? Bu mektubu inceledikten sonra iman yaşamını Tanrı'nın kayrası doğrultusunda sürdüreceğini umarım. O'nun yüce sevgisine karşılık verebilmek için kendini Tanrı'nın isteğini yerine getirmeye verirsin. Kutsal Ruh'un seni tümünden değiştirmesi için O'nun yönetimine teslim olursun. Bu yoldan zaferle dolu bir yaşam sürdürürsün. Ama eğer yeniden yasa yoluna kaydınsa ve "dua etmezsem, Kutsal Kitap okumazsam ve tanıklıkt etmezsem Tanrı benden hoşnut olmaz" düşüncesine kapıldınsa Kutsal Ruh senin ruhunu Tanrı'nın kayrasına doğrultsun!

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar [Hristiyan Kitaplar.com](http://Hristiyan_Kitaplar.com)'dan [indirebilirsiniz](#).

Rod Harbottle yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)